

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

G
756

8756 (vol. 2)

Harvard College Library

FROM THE

CONSTANTIUS FUND

Established by Professor E. A. SOPHOCLES of Harvard University for "the purchase of Greek and Latin books (the ancient classics), or of Arabic books, or of books illustrating or explaining such Greek, Latin, or Arabic books."

Königliches Gymnasium zu Lyck.
Beilage zum Jahresbericht 1905/06.

**De Charete, Chaeride, Alexione
grammaticis eorumque reliquiis.** 2 943

Pars posterior:

**Alexionis grammatici quae
supersunt**

scripsit

Ricardus Berndt.

Königsberg i. Pr.

Hartung'sche Buchdruckerei.

1906.

1906. Progr. Nr. 12.

Q 756

Constantine fund
(II)

Priusquam sermone continuo Alexionis grammatici doctrinam, quae in promptu est, ex omni parte illustremus, emolumento fore arbitror, ut egimus in Charetis Chaeridisque fragmentis iam collectis ac recensitis*) in fronte opusculi reliquias ipsas colligere disponere transscribere: in hisce testimoniis afferendis rem ita instituimus, ut priore loco Alexionis ipsius verba ac lectiones excerpamus omissis, quae alioquin de singulis tradita postea accuratius tractabimus ac maiore diligentia. Nihilo setius more solito testimonia grammaticorum quorundam veterum ac rec. quaeque alia posteriori commentatiunculae favent, quasi appendicem fragmentis brevibus subnotare oportebit, unde ampliorem notitiam eruditioribus facile haurire ac petere licet. Ea Homericorum carminum scholiorum frustula, quorum auctorem non propriis verbis notabimus ex Herodianis scholl. cod. Iliad. Venet. Marc. 454 (A), ut patet, deprompta sunt.

---

*) De Charete, Chaeride, Alexione grammaticis eorumque reliquiis. Pars prior: Charetis Chaeridisque fragmenta quae supersunt. dissert. inaug. Regimont. 1902.

Fragmenta Alexionis.

a) Varia.

1.

Ammon. *περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων*¹⁾ s. v. *γέρων* p. 35 Valcken: *Γέρων*²⁾ καὶ *Πρεσβίτης* καὶ *Προβεβηκῶς* διαφέρει. *Ἀλεξίων* δηλοῖ ἐν τῇ ἐπιτομῇ τοῦ *Διδύμου Συμμίκτων*³⁾ λέγων οἴτως ἐκ τοῦ *Ἀριστοφάνους*⁴⁾ *περὶ ἀνθρώπου γενέσεως καὶ ἀξήσεως ἄχρι γήρας*. *Βρέφος* μὲν γάρ ἐστι τὸ γεννηθὲν εὐθέως· παι-

1) De Ammonii lexico v. A. Kopp, de Ammonii, Eranii aliorum distinctionibus synonymicis eorumque communi fonte. diss. Regim. 1883, qui p. 27 sq. lexicon, quod Ammonii vulgo dicitur, originem cepisse ab Herennio Philone certa ratione demonstrat, cf. Christ, Gesch. d. griech. Litt.⁴ p. 872.

2) Assentiri nequeo Valckenario, qui p. 36 adn. 64 'hinc pleraque omnia descripta esse clamat, quae in Herennio leguntur.' Enimvero ratione Ammonium inter atque Herennium a Koppio l. c. accuratius perspecta Valckenarii sententia iam stare non potest. Statui sine dubio licet lexicographum, quem vocant Ammonium, Herennii scrinia spoliasse apudque Herennium ipsum *περὶ διαφόρας σημασίας* s. v. *γέρων* (p. 155 Valcken.) scribendum esse *Ἀλεξίων* pro codd. memoria *Λεκτέον*, quam scripturam etiam Valckenario locum reputanti placuisse adn. 39 h. p. docemur. Hinc si recesseris, recte indicat Valckenarius l. c. ex Herennii vel Ammonii studiis fluxisse, quae sub Alexionis nomine vulgavit Eustath. p. 1788, 52; addendum est Etym. M. p. 124, 2. Eustathium denique transcripsit Phavorinus s. v. *βρέφος*; omitti nequit Etym. Angelic., quod edidit Ritschellius in lect. catal. Bonn. 1846—1847 = opusc. I p. 684, ubi Alexio nominatur s. v. *γέρων* (§ 59).

3) Num *Συμποσιακῶν* et *Συμμίκτων* libri idem opus Didymi fuerit, quod M. Schmidt, *Didym.* fr. p. 378 contendit, recte in dubium vocat L. Cohn, de Aristophane Byzantio et Suetonio Tranquillo Eustathii auctoribus in *Fleckeiseni annal. suppl.* XII (1881) p. 298 sq. Cf. praeterea A. Nauck, *Aristoph. Byzant.* fr. pagg. 88 - 99.

4) *Ἀριστοφάνους* Valcken. in animadv. ad Ammon. gramm. p. 39 sq., *Ἀρίστωνος* codd., *ἐριστάνου* vitiose habet Etym. M.

δίον δὲ τὸ τρεφόμενον ὑπὸ τιθηνοῦ· παιδάριον δὲ τὸ ἴσθι περιπατοῦν καὶ τῆς λέξεως ἀντεχόμενον· παιδίσκος δ' ὁ ἐν τῇ ἐχομένῃ ἡλικίᾳ· παῖς δ' ὁ διὰ τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων δυνάμενος ἵεναι· τὴν δ' ἐχομένην ταύτης ἡλικίαν οἱ μὲν Πάλληκα,⁵⁾ οἱ δὲ Βούπαιδα, οἱ δ' Ἀντίπαιδα, οἱ δὲ Μελλοέφηβον⁶⁾ καλοῦσιν· οἱ δὲ μετὰ ταῦτα Ἐφήβος. ἐν δὲ Κυρήνῃ τοὺς Ἐφήβους Τριακατίους⁷⁾ καλοῦσιν, ἐν Κρήτῃ⁸⁾ Ἀποδρόμους, διὰ τὸ μηδέπω τῶν κοινῶν δρόμων μετέχειν.⁹⁾ οἱ δὲ μετὰ ταῦτα Μειράκιον, εἶτα Μειράξ, εἶτα Νεανίσκος, εἶτα Ἀνήρ, εἶτα Ἀνὴρ μέσος, εἶτα Προβηθικῶς (ὃν καὶ Ὠμογέροντα καλοῦσιν), εἶτα Γέρον, εἶτα Πρεσβύτης, εἶτα Ἐσατογίρος.¹⁰⁾

2.

Probus in Verg. Georg. III, 6 (p. 55 Keil):

Cui non dictus Hylas puer et Latonia Delos
Hylas, Thiodamantis¹¹⁾ filius, Dryopum regis, quo-
rum gens subiecta Parnaso fuit, qui patre inter-
fecto Herculem secutus fuit, studio eius virtutis ar-
dens. Cum ex comitate Argonautarum in Mysia Her-
cules recessisset ad materiam quaerendam remi, quem

5) Πάλληκα Valcken. animadvv. p. 40; Πάλληκα vett. edit., Etym. M., Phavorin. cum Eustathio.

6) Sic Valcken., Μελλέφηβον Vulcanii edit., Eustath., Etym. M., Phavorin.

7) Sic scripsit Scaligerus, quem sequitur Valcken., Τριακάπους codd., Τριακαταίους Etym. M., edit. Ald., Τριακιδίους Eustath.

8) ἐν δὲ Κρήτῃ codd., δὲ om. Valcken.

9) Eustathius atque etymologus, postquam haec dixcrunt, pergunt hoc modo: Ἀρχαῖοι δὲ κούρους· Θραῖκες ἀγούρους· ὡσαύτως καὶ Ἀττινοί.

10) ἔσατος ἦρος vitiose codd., edit. vett., subdit Eustath.: ταῦτα ὁ Ἀλεξίων. — De communi fonte, quem Herennius, Ammonius, Eustathius, etymologi in hac aetate varietate definienda secuntur, Cohnius l. c. luculenter disserit.

11) Theodomantis P = Parisinus.

fractum volebat reficere et Hylas ad hauriendam aquam fluminis Ascanii urnam extulisset,¹²⁾ dum accedit ad ripam adamatus ab eius fluminis nymphis Malide et Eunice et raptus est. Et Apollonius refert in Argonautis et *Ἀλεξίων ἐν Ὀνομακρίτῳ* (Alexio in Onomacrito)¹³⁾ . . .

3.)*

Schol. Od. δ 12 (Dind. I p. 172, 8):

υἱέϊ δὲ Σπάρτηθεν Ἀλέκτορος ἴγγοτο κόουρη

(sc. Menelaus)

10

*ὅς οἱ τηλύγετος γένετο κρατερὸς Μεγαπένθης
ἐκ δούλης·*

12) Quae secuntur M. Haupt in Herm. VII (1873) p. 374 sq., ut mea fert sententia, optime restituit. Codd. locum foede vexatum exhibent: dum accedit ad ripam, adamatus a nymphis est (Ruhnkenius epist. crit. II, p. 204 supplet post 'adamatus' 'et raptus'). Propter hunc Hercules comites deseruit nec secutus Iasonem, ut refert Apollonius in Argonautis (P addit et Alexion in onomacrito; cett. codd. om.). Eius fluminis Nympha Madide tunicae (Meliae Euniceae scr. Egnatius cf. Theocrit. XIII, 45 et Wellauerum ad Apollon. Rhod. II, 4; ad fontem Celei venit fluminis scholl. Bernens. ad ecl. VI, 43). Et Apollonius refert in Argonautis *ἀλεξιονην ὀνομακρίτο* (impudenter Egnatius addit ex Apollon. Rhod. I, 1239: *μέσση δ' ἐν κάββαλε δίνῃ*). Hauptius l. c. scholion ratione, qua diximus, conformandam esse putat, usus versibus Theocriteis XIII, 43 sq.

ἴδατι δ' ἐν μέσσω Νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο

Νύμφαι ἀκόμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιαίτας

Ἐνέλικα καὶ Μαλὶς ἔαρ θ' ὄρωσα Νύχεια.

13) Ad Hauptii quaestionem: 'quid statuendum sit de Alexionis Onomacrito a doctioribus discere cupio', pluribus respondebo postea: sive liber est, fortasse poema, quod inscribitur *Ὀνομακρίτος*, sive emendandum in '*Ὀνομαστικῶ*'. —

*) Index notarum ad fr. 3:

H = Harleianus mus. Britann. Q = Mediolan. bibl. Ambros.
5674. part. sup. Q. 88.

M = Venetus bibl. Marc. 613. R = Florentinus bibl. Laurent.
plut. 57, 32.

ἐκ δούλης] αὐτῆ ὡς μὲν Ἀλεξίῳν Τειρίς,¹⁴⁾ ὡς δὲ ἔνιοι Τηρίς, Θυγάτηρ¹⁵⁾ Ζευξίππης,¹⁶⁾ ὡς δὲ ὁ τῶν Νόστων ποιητῆς Γέτις¹⁷⁾ τινὲς δὲ τὸ¹⁸⁾ δούλης κύριον¹⁹⁾ φασὶ διὰ τὸ μηδέποτε²⁰⁾ οὕτω²¹⁾ λέγειν τὸν ποιητὴν τὴν θεράπαιναν²²⁾ διὸ καὶ τὸ 'εἰς ὃ κέ σ' ἴ ἄλοχον ποιῆσεται ἢ ὃ γε²³⁾ δούλην' (Π. Γ 409) ἀθετοῦσιν. HMR.

14) Τειρίς M; γῆρις (ισ e corr.) H, ut mecum Ludwighius communicavit; γῆρι QR; non dubitaret Dind. ex Apollod. biblioth. III, 11, 1 nomen in Πειρίς mutare, si h. l. certum videretur: ἐκ δούλης δὲ Πειρίδος, γένος Αἰτωλίδος, ἣ καθάπερ Ἀκονσίλαός φησι Τηριίδος (Τηριδάτης Dind.) Μεγαπένθη κτέ. Sed veretur v. d., ne hoc ipsum quoque corruptum sit, nisi gentile est, quod Heynio videbatur, qui ἐκ δούλης Πειρίδος ἢ Αἰτωλίδος apud Apollodorum scribi voluit. Ex Eustathii verbis p. 1479, 60 apparet scholion iam illius aetate corruptum fuisse; fortasse ex Apollodori l. c. emendandum scribendumque est Τηριίς pro Τειρίς. Cf. Eustath. p. 400, 32, Pausan. II, 18, 6; III, 19, 9.

15) Τηρίς Θυγάτηρ conl. Dind., quod in HMR et, ut suspicatur, in Q quoque est Θυγατῆρις Θυγάτηρ, nisi quod in M Θυγατῆρις scriptum, in R Θυγατῆρις sine accentu. Etiam nomen Τηρίς valde suspectum est v. Dind. a: h. l.

16) Sic HMR ac fortasse Q; τινὸς Ζευξίππου Maius, quod apud Eustath. legitur, ex ipsius, ut videtur, coniectura; v. Dindorfum.

17) Sic H (qui γεῖ) M; γέ τις R et similiter haud dubie etiam Q. — Neque hoc constat, etsi Γέτις nomen est reginae cuiusdam, coningis Philippi Amyntae filii, apud Stephan. Byzant. s. v. Γετία p. 206, 7 Mein.

18) τινὲς δὲ τὸ Dind., quod post litteras τις excidisse ei probabilius videtur quam ἕτεροι δὲ τὸ vel ἔνιοι δὲ τὸ.

19) κύριον HMR; κύριον ὄνομα Maius.

20) φασὶ διὰ τὸ μηδέποτε M; φησι (φησιν H) δὲ μηδέποτε HR.

21) οὕτω ex οὐ, quod solus servat M, restituit Cobetus.

22) τὴν θεράπαιναν Q τὸ θεράπαιναν M, articulum om. HR; δούλην τὴν θεράπαιναν Maius.

23) ὄγε] ὃ HR.

b) Etymologica.

4.

Etym. Gud. p. 73, 26:
Ἀργειφόντης: παρὰ ἑναργεῖς τὰς φαντασίας ποιεῖν, ὡς φησιν Ἀλεξίων καὶ Ἀρίσταρχος ἢ ἀργειφόντης ὁ μεγάλως φανταζόμενος τοῖς ὄνειροις ὡς Δίδυμος καὶ Τρύφων· ἢ παρὰ τὸ ἔργον συγκείμενον τὸ λευκόν, ἀργοφάντης τις ἄν· ἢ ἀργὸς φόνου καὶ εἰρηρικός ἢ ὀφρονέουσας Ἀργόν, τὸν πολυόμματον κύνα, ὃς ἐφύλασσε τὴν Ἰῶ.

Cyrill. lex. Cram. Anecd. Paris. IV, p. 179, 30; cf. p. 61, 1:
Ἀργειφόντης: 1) παρὰ τὸ ἑναργεῖς φαντασίας, ὡς φησιν Ἀλεξίων, Ἀρχίας²⁾ καὶ Ἀρίσταρχος ἢ ἀριφόντης, ὁ μέγαρα φανταζόμενος, διὰ τοῖς ὄνειροις³⁾ ὡς Δίδυμος καὶ Τρύφων· ἢ παρὰ τὸ ἀργὸν συγκείμενος τὸ λευκόν, ἀργοφάντης⁴⁾ τις ὦν.

Veterum testimonia de hac voce collegit La Roche HT p. 202. Didymum per *ι* scripsisse traditur Etym. M. p. 136, 47 itemque Tryphonem cf. de Velsen, Tryphonis gramm. Alexandr. fr. p. 91 sq. De diphthongo in huiusmodi compositis v. Lobeck, Pathol. el. I p. 473; II p. 359. Nonnulli, *Ἀργειφόντης* Argicidam interpretantur, Mercurii epitheton ab occiso Argo illo πολυοφθαλμῶ καὶ πανόπτῃ.

5.

Etym. Gud. p. 108, 49:

Βινεῖν: Ἀλεξίων φησὶν ὅτι

Cyrill. lex. Cram. Anecd.

Paris. IV, p. 180, 15:

Βινεῖν⁵⁾: Ἀλεξίων φησὶν ὅτι

1) *ἀργειφόντης* cod.; *ἀργειφόντης* legit Cram.; em. ex Etym. Gud.

2) *Α* in *Ἀρχίας* rubrica scriptum, ut incipiat novum glossema.

3) *διὰ τοῖς ὄνειροις* cod.; om. Cram.

4) *ἀργοφάντης* cod. Cram.; em. ex Etym. Gud.

5) *βινεῖν* scr.; *βινεω* cod.

οἱ κομίζοντες ἤδη τὴν ἡλικίαν τοῦ συνοσιαζειν ἀρχὰς ἔχουσι τοῦ βίου, τὸ δὲ βίος διὰ τοῦ ι γράφεται ἢ ἐπειδὴ καὶ βύνειν λέγουσι διὰ τοῦ υ.

οἱ κομίζοντες ἤδη τὴν ἡλικίαν ταύτην, ἀρχὸς ἔχουσι τοῦ βίου.

Haec etiam fluxerunt in Etym. Angelic. § 48 (Ritschl opusc. I p. 684). Cf. Etym. M. p. 197, 48; Orion. p. 34, 25. Lob. Rhem. p. 152; Reitzenstein, Gesch. d. griech. Etymol. pp. 62. 310.

6.

Cyrril. lex. Cram. Anecd.

Paris. IV, p. 191, 26:

Etym. Orion. p. 189, 37:
 Τάριχος: οὕτως ἢ χρῆσις. Ἀλεξίων φησὶν ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐν ταριχείᾳ ἰσχνάινεσθαι⁶⁾ γελοιῶς· ἢ γὰρ ταριχεία ἀπὸ τοῦ τάριχος γέγονε· εἴτε⁷⁾ οὖν ὡς τινες παρὰ τὸ τηρεῖσθαι καὶ ἰσχνάινεσθαι·⁸⁾ καὶ γὰρ ἰσχὰς λέγεται τὸ ἐπισχνωμένον⁹⁾ σῦκον·¹⁰⁾ καὶ ἰσχαθὲν τι τὸ τάριχος.¹¹⁾

Τάριχος: οὕτως ἢ χρῆσις. Ἀλεξίων δὲ φησὶν ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ ταριχείᾳ¹²⁾ ἰσχνάινεσθαι·¹³⁾ γελοιῶς· ἢ γὰρ ταριχεία ἀπὸ τοῦ τάριχος γέγονε· εἴτε οὖν ὡς τινες παρὰ τὸ τηρεῖσθαι καὶ ἰσχνάινεσθαι· καὶ γὰρ ἰσχὰς λέγεται τὸ ἐπεσχισμένον σῦκον¹⁰⁾· καὶ ἰσχαθὲν ἢ τάριχος· σὲ γὰρ ὠσίχιων (sic)¹⁴⁾ ἐν ἑαυτῷ.

6) ἰσχνάινεσθαι em.; ἰσχνάινεσθαι codd.; ἰσχνάινεται Sturz.

7) ἦστω codd.; ἔστω St.; εἴτε em.

8) ἰσχνέσθαι codd.; ἰσχνάινεσθαι em.

9) ἐπεσχισμένον codd.; ἐπισχνωμένον vel κατισχνωμένον St.

ex Etym. M. p. 436, 16.

10) σῦκον scr.; συκόν codd.

11) ἰσχαθὲν ἢ τάριχος codd.; em. St.

12) ταριχεία cod.; em. in ταριχεία.

13) ἰσχνάινεσθαι cod.; ἰσχνάινεσθαι em. Cram.

14) ὠσίχιων cod.; ὠσχιῶν legit Cramerus.

Cf. Lob. Pathol. el. I p. 463 infr.; Rhem. p. 305;
Reitzenstein l. c. p. 396, 12: τὸ τάριχος· οὐχ ὁ τάριχος.

7.

Etym. Orion. p. 191, 6:

Ἐριθος: σημαίνει τὸν ἐργάτην καὶ τὴν γυναῖκα τὴν ἐργαζομένην τὰ ἔρια· καὶ ἡνίκα μὲν σημαίνει τὸν ἐργάτην γίνεται ἀπὸ τοῦ ἔρα, ὃ σημαίνει τὴν γῆν. γέγονεν ἔραθος καὶ¹⁵⁾ τροπῇ τοῦ ἄ εἰς ι ἔριθος· ἡνίκα δὲ σημαίνει τὴν γυναῖκα τὴν τὰ ἔρια¹⁶⁾ ἐργαζομένην, γίνεται ἀπὸ τοῦ ἔριον.¹⁷⁾ Ἴστέον δὲ ὅτι φησὶν ὁ Ὄρος ὁμοιον εἶναι κατὰ τὴν γραφὴν καὶ τὸ λέκιθος· σημαίνει δὲ τὸ κρόκον τοῦ ὠοῦ· τὸ δὲ ἔριθος ὁ τεχνικὸς Ἀλεξίων διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφει· ἡ δὲ παράδοσις διὰ τοῦ ι.

Vide Etym. Gud. p. 206, 39. — Herodianus aliter atque Alexio paradosin secutus per ι scripsit cf. L. II p. 444, 21; p. 510, 28. Deinde vid. Hesych. s. v. et Choerobosc. orthogr. Cram. Anecd. Oxon. II p. 199, 8.

8.

Etym. M. p. 534, 1 (col. 1523 ed. Gaisfordii Oxon. 1848):

κουρίζ:¹⁸⁾ ἐκ τῆς κίρσης, τουτέστι τῆς κεφαλῆς· ὄθεν καὶ ἡ κοινὰ ἐν ὑπομνήματι χ Ὀδυσσεΐας.¹⁹⁾ Ἀλε-

15) καὶ om. Etym. Gud.

16) τὰ ἔρια om. Etym. Gud.

17) ἔριος codd.; ep. ἔριον.

18) κουρίζ codd.; pro eo apud Eustath. pagg. 966, 63 et 1924, 9 oxytonōs scriptum videmus κουρίζ, ut ἀπρίζ, ὀδάξ similia. — ἐπίρρημα post κουρίζ exhibet V = Vossianus, nunc bibl. acad. Lugd. Bat., qui postea om. ὄθεν κτέ usque ad finem art.

19) Verba Homeri Odysseae sunt χ 187 sq.:

τὰ δ' ἄρ' ἐπαίξανθ' ἐλέτην ἐρυσάν τέ μιν εἴσω

κουρίζ, i. e. crinibus eum intro pertrahentes.

Villois ad Apollon. soph. s. v. κουρίζ legi iubet κοινὰ· ἐν

ξίων²⁰⁾ δὲ κουρίξ²¹⁾ τῶν τριχῶν ἢ νεανίσκος παρὰ τὸν κόρον.

Cf. Apollon. soph. et Hesych. s. v. κουρίξ; deinde schol. Apollon- Rhod. IV, 18. Equidem quid de voce κουρίξ senserim, postea suo loco dicam.

9.

Cod. Paris 2680. Bekk. Anecd.
Gr. III, p. 1415:

Προὔνεικος: καὶ οἱ μὲν ἀπὸ τῶν νεικῶν ἐσχημάτισαν· ἐπὶ γὰρ ἀπαιδευτῶν φασὶ κείσθαι τὴν φωνήν· Ἀλεξίων μέντοι παρὰ τὸ ἔνεικος ἐσχημάτισεν· κυρίως γὰρ λέγεσθαι προὔνεικος τοὺς μισθοῦ τὰ ἐξ ἀγορῆς ὦνια κομίζοντας παῖδας· Δημήτριος δὲ φησὶ τοὺς διδόντας τὰ ὦνια πρὶν ἢ λαβεῖν τὴν τιμὴν· ὅτλον δὲ ὅτι εἴτε κατὰ Ἀλεξίωνος λόγον εἴτε κατὰ τὸν Δημήτριον διὰ τῆς εἰ διαφθόγγου ἢ γραφῆ ἔστιν.

Cyrrill. lex. Gram. Anecd.
Paris, IV, p. 189, 13:

Προὔνεικος: καὶ οἱ μὲν ἀπὸ τῶν νεικῶν ἐσχημάτισαν· ἐπὶ γὰρ ἀπαιδευτῶν κείσθαι φασὶ τὴν φωνήν· Ἀλεξίων μέντοι παρὰ τὸ ἔνεικος²²⁾ ἐσχημάτισεν· κυρίως γὰρ λέγεσθαι προὔνεικος τοὺς μισθοὺς τὰ ἐξ ἀγορᾶς ὦνια.²³⁾ κομίζοντας παῖδας· Δημήτριος δὲ φησὶ τοὺς διδόντας τὰ ὦνια πρὶν λαβεῖν τιμὴν.

Ad Alexionem ultimo gradu recedit Herod. de

ὑπομνήματι χ' Ὀδυσσεύς Ἀλεξίων. Κουρίξ, ἐκ τῶν τριχῶν κτέ conf. Albert. ad Hesych; sed δὲ codd, quod omisit, obstat.

20) Ἀλεξίης codd.; Ἀλεξῆς M cod. biblioth. Marc. Venet. 530 saec. XIII; Ἀλεξίων em. Sylb., Gaisf. alii ex Etym. M. p. 496, 7 cf. Graefenhan, Gesch. d. klass. Phil. i. Altert. III, p. 99.

21) κοῦριξ iterum codd.

22) ἐνοτηές codd.; ἐνοτηές Cram; emend. haud dubie ἔνεικος ex Paris. 2680.

23) ἐξ ἀγορᾶς ὦνια cod.; ἐξ ἀγορᾶς ὦνια Cram.; scripsi ἀγορᾶς.

orthogr. L. II, p. 574, 9, quamquam initio paulo aliter iudicat. Cf. Etym. M. p. 691, 19, Choerobosc. orthogr. Cram. Anecd. Oxon. II p. 251, 5; Eustath. p. 983, 48 ex Aelio Dionysio: *προῦνειακος ὁ κομίζων μισθοῦ τινα ἐξ ἀγοῦ* ab *ἐνείκω* quod est *φέρω*. Qui sine diphthongo in paenultima scribunt, a *νίκη* derivare videntur, ut putat Dindorfius in thes. linguae Gr. vol. VI col. 2079 ideoque exponunt *ταχεῖς γοργοί* ut cursores, qui celeritate vincere et praevenire aemulos cupiunt; similiter Choeroboscus l. c. Hesiodus habet *προυνικοί*, quod probat Meinekius Anall. Alex. p. 398, cum Lobeckius Rhem. p. 59 una cum Alexione praeroptet *προῦνειακος*. Hanc Alexionis explicationem omnibus ceteris praefendam esse in propatulo est.

10.

Cyrill. lex. Cram. Anecd. Paris. IV, p. 180, 17:

Βωνίτης λέγει οὕτω²⁴) Ἀλεξίων Αἰγύπτιος· διὸ διὰ τοῦ ι γράφεται, ὡς καὶ ὁ Βοΐσιρις· ἄλλως τε καὶ ὁ χαρακτῆρ τὸ ι αἰτεῖ, ὡς Μεμφίτης, Ναυκρατίτης, ἑπαλιξίτης, τοπίτης. Καλλιμάχος

βωνήτισεν ἐνῆ κρύπτουσιν γυναῖκες (fr. 157)

σημαίνει δὲ ἡ λέξις τοὺς βουκόλους.

Herodianus saepius de vocibus in *ιτης* desinentibus loquens etiam *βωνίτης* (*βούτης* bubulcus) strictim attingit duobus locis librorum de orthographia L. II p. 436, 6 et 484, 24, ubi scripturam Alexionis defendit Callimachi versu allato ac *διὰ τοῦ ι γράφεται ὡς πολίτης* adiciens.

24) οὕτω conieci pro cod. memoria αὐτῶ; v. Cram. l. c. p. 181, 16; 188, 1, 25; 191, 26 saepius; fort. etiam legendum est αὐτὸ sive ὁ αὐτὸς, quod in superiore glossemate s. v. *βινελν* (fr. 5) Alexionis nomen. dicitur.

11.

Cyrill. lex. Cram. Anecd. Paris. IV, p. 181, 28:

Είλικρινής: καθαρός,²⁵⁾ ἀληθής, ὑγιής, ἀκριβής φησιν²⁶⁾ Ἀλεξίων, ὅτι ἐν ἔλῃ²⁷⁾ ἐστὶ κεκριμένος.

Etym. M. p. 298, 57 et Orion. p. 58, 5: παρὰ τὸ ἐν ἔλῃ κεκριμένον, ἔλῃ δὲ ἡ λαμπτηρῶν τοῦ ἡλίου. Cf. Lob. Pathol. el. I p. 466.

12.

Cyrill. lex. Cram. Anecd. Paris. IV, p. 186, 1:

Μάγοις: ὡς ὄνειρος, ἀπέπειρος, αἴγιος· καὶ φασὶ²⁸⁾ γεγενέσθαι παρὰ τὸ μάσσειν. Ἀλεξίων δὲ φησιν ὅτι μαγία γάρ τις ἡ ἄρτυσις τῶν ἐψημάτων.

Hanc orthographiam etiam Herodianus tuetur II., quos vides in Ludwichii indice ap. L. II p. 1101; defendit scripturam per *ēi* diphthongum idemque de etymo recte iudicat L. I p. 198, 9. Cf. Etym. Angelic. § 179 (Ritschl l. c. I p. 689). Formam Aeolicam (cf Herod. l. c. *Αἰολεῖς δὲ διὰ τοῦ ι*) μάγοιρος adn. Etym. Sorbon. ap. Bast. ad Gregor. p. 606.

13.

Cyrill. lex. Cram. Anecd. Paris. IV, p. 188, 32:

Ποσειδῶν:²⁹⁾ οὕτω Δίδυμος καὶ Τρύφων ἀπὸ τῆς πόσεως. Ἀλεξίων δὲ καὶ Ἀπολλώνιος διὰ τοῦ ι παρὰ τὴν πόσιν³⁰⁾ δοτικῆν. Didymus ergo et Trypho Πο-

25) καθαρός scripsi ὄξυτόνωσ, pariter ἀληθής, ὑγιής, ἀκριβής; cod. καθαρός est.

26) φησιν scr.; φῆ cod.

27) ἔλῃ em. ex Herod. de orthogr. L. II, 499, 34 pro cod. ἐλέει.

28) καὶ φασὶ scr, καὶ φασὶ cod.

29) Ποσειδῶν circumflexu notavi; Ποσειδῶν cod.; de acuto v. Ahrens, Philol. XXIII (1869), p. 2.

30) πόσιν cod. (fort = potum); ποσιν (?) de Velsen. l. c. p. 93.

σειδῶν, Alexio et Apolloniūs Ποσειδῶν. Cum Tryphone facit Plato Cratyl. p. 402 c. De scriptura *ει* vel *ι* vid.: Etym. M. pagg. 426, 52; 684, 25; ubi Ποσειδῶν a πέδων et σείων derivatur, ex quo πεδοσειῶν factum ἐν ὑπερβιβασμῶ τοῦ ε Ποσειδῶν, Ποσειδῶν vero παρὰ τὸ πόδας δεῖν, ὃ ἐστι δεσμεύειν, quae vana sunt grammaticorum commenta, comparanda cum similibus apud Choerobosc. in Theodos. p. 299. Subinde de scriptura nominis conf.: Etym. Gud. pagg. 237, 33; 476, 50; Herod. de orthogr. I. II pagg. 433, 16; 572, 27: forma Attica est Ποσειδῶν, Ποσιδῶν Aeolica et Dorica; Cram. Anecd. Oxon. II pagg. 241, 10; 253, 23. — De varia huiusce vocis scriptura locus est insignis Herod. περὶ μου. λέξ. p. 9; Ποσειδῶν enim est monastica. Ex recce. prae omnibus conferendus est Lobeck Pathol. el. II pagg. 78, 95, 201.

14.

Cyrill. lex. Cram. Anecd. Paris. IV, p. 191, 11: Σπείρα:³¹⁾ ἱμάτια ὡς Ἀλεξίων καὶ Ἀπολλώνιος, διὰ τὸ οἶονεὶ ἐνσπείρεσθαι³²⁾ ἐν αὐτῷ³³⁾ καὶ συστρέφασθαι.

Etym. M. p. 723, 34: σπείρα, τὸ ἱμάτια· παρὰ τὸ ἐνσπείρεσθαι καὶ συσπείρεσθαι ἐν αὐτοῖς . . . γράφεται δὲ καὶ διὰ τοῦ τ· ὤφειλε δὲ διὰ διφθόγγων· ἀλλ' ἢ παράδοσις ἔχει τὸ τ καὶ ἴσως τῷ λίγῳ τῶν ἑηματικῶν. εἰσὶ γάρ τινα ὀνόματα τὰ ἀπὸ ἑήματος γινόμενα, ἃ τινα διὰ τοῦ τ γράφεται, λείβω λιβάς· οὕτως ἀπὸ τοῦ σπείρω σπείριον καὶ σπῖρα. Cf. Choerobosc. orthogr. Cram. Anecd. Oxon. II p. 258, 15.

31) σπείρα scr. cum. Etym. M.

32) Malim ἐνσπείρεσθαι vel ἐνσπείρεσθαι pro ἐνσπείρεσθαι cod.

33) ἐν αὐτῷ scripsi; conf. ἐν αὐτοῖς Etym. M.; αὐτῷ cod.

15.

Cyrill. lex. Cram, Anecd. Paris. IV, p. 193, 13:
*Φειᾶς*³⁴⁾ *πὰρ τείχεσσι* (Il. H 135)³⁵⁾ *οἱ περὶ*
*Ἀλεξίωνα*³⁶⁾ . . . .

Vide glossam sequentem h. lex.: *Φειὰ δὲ πόλις*
τῆς Ἠλίδος (ἰλίδος cod.) *παραθαλασσία*. Phea est
oppidum confinii Elidis Pisatis ab Homero memoratum
Il. H 135, Od. o 297, cuius nominis formae reperiuntur
tres *Φεά*, *Φειά*, *Φιά* cf. Steph. Byzant. p. 661 Mein:
Φεά, *πόλις τῆς Ἠλείας*. Ὅμηρος δὲ διὰ τοῦ *τ*. *Φειᾶς*
πὰρ τείχεσσι τὸ ἐθνικὸν Φεαῖος v. p. 664. Il. H 135
a quibusdam, quorum opinionem exposuit Strabo VIII
p. 348, scriptum est *Χάας*, ad quem locum vide
Eustath. p. 671, 14: *Ταύτης τῆς Φειᾶς ἡ παραλήγουσα*
διαφορεῖται. φέρεται γὰρ ἐν τῇ κατὰ στοιχεῖον ἀνα-
γραφῇ τῶν ἐθνικῶν τοιαῦτά τινα. Φεὰ πόλις Ἠλείας,
ἣν Ὅμηρος μετὰ τοῦ τ γράφει, Φειᾶς πὰρ τείχεσσι.
Ταύτης ὁ πολίτης Φεαῖος. παρακατιῶν δὲ ὁ ταῦτα ἐκεῖ
γράφας καὶ οἷον ἐλαθόμενός φησι τὸ αὐτὸ ἄλλως·
Φιά πόλις τῶν περιμάχων Μεσσηνίους καὶ Λάκωσιν
Ὅμηρος Φειᾶς πὰρ τείχεσσι. Τὸ ἐθνικὸν ταύτης Φειεὺς
καὶ Φιάτης καὶ Φιαῖος. Alexio vero quid praeceperit,
non ausim statuere, fortasse post *Ἀλεξίωνα* nonnulla
desunt, ubi glossographus illius scripturam explana-
verat.

16.

Cyrill. lex. Cram. Anecd. Paris IV, p. 193, 15:
Φειδύλος: οὕτως καὶ Ἀρχίας καὶ Φιλόξενος καὶ
*Ἀπολλώνιος. Ἀλεξίων δὲ διὰ τοῦ *τ*,*³⁷⁾ *ἐπεὶ ὀνοματικόν.*

34) *Φειᾶς* cod.

35) *πὰρ τείχεσσι* ex Il. H 135 Cram.; *παρατείχες* cod.

36) *Ἀλεξίωνα* cod.

37) *τ* cod.; *ι* Cram.

Legitur Etym. M. pagg. 582, 22 et 791, 15: *παρὰ τὸ φείδω φειδωλὸς ὁ φεύγων τὸ διδόναι καὶ φειδύλος ὁμοίως*. Herodianus pariter ab Alexione dissidet de orthogr. L. II p. 598, 13. Cf. Reitzenstein l. c. p. 308.

17.

Cyrrill. lex. Cram. Anecd. Paris. IV, p. 193, 17:

Φθία:³⁸⁾ Ἀλεξίων· μήποτε ἐπεὶ ἴφθιμοὶ καὶ ἰσχυροί.

De Pthia, pago et urbe Thessaliae (cf. Steph. Byzant p. 663, 10 Mein: *Φθία πύλις καὶ μοῖρα Θεσσαλίας κτέ*), cuius apud Homerum saepius ut Achillis patriae mentio fit, nostro loco agi videtur. Cf. Etym. M. p. 793, 10.

18.

Cyrrill. lex. Cram. Anecd. Paris. IV, p. 193, 21:

Φιλίτης: ὁ κλέπτης· κακῶς·³⁹⁾ δ' Ἀλεξίων καὶ Ἀρτεμίδωρος ἐτυμολογοῖσι παρὰ τὸ θάδιω; ἀφίστασθαι. τοιγάρτοι τὸ παραπλήσιον ὑφειλήτη⁴⁰⁾ αὐτὸν εἶναι διὰ τε τὸ ὀνοματικόν.

De Tryphonis sententia v. Cram. Anecd. Oxon. II, p. 271, 30 ac potissimum, quae bene de hac re disserit de Velsen l. c. p. 98 inter alia haec: Grammatici ita discernunt, ut *φιλήτης* sit ὁ κλέπτης, contra *φιλητής* ὁ ἐραστής cf. Philem. p. 184, Etym. M. p. 793, 58, Eustath. in Od. p. 1967, 35 Cyrrill. lex., Suid. s. v. . . . Neve ad *φηλοῦν* confugias, licet id certe propter vim vocabuli aptissimum esset. Tradita quidem est et alia forma *φηλήτης* (recepit e Scaligeri coniectura Hermannus in Aeschyl. Choeph. v. 981

38) *Φθία* cod. Cram.; scripsi *Φθία*; cf. supra.

39) *κακῶς κακῶς* dupl. cod.

40) *ὑφείλη τήν* sic cum duobus acc. cod.

contra librorum consensum, qui *φιλήτης* praebent) ab Hesychio et aliquot Hesiodi hymnique in Mercurium libris; at cum Trypho manifesto *φιλήτης* scripserit necdum vocalium η et ι permutatio illius aetate usitata fuerit, solum *φιλήτης* probare consentaneum est. Atque Herodianum pariter ut alios sensisse ac scripsisse *φιλήτης* (non *φηλήτης*) nuperrime docuit P. Egenolf in addendis ad Lentzii Herod. Philol. LXI (1902), p. 87 sq. — De prava opinione, quam habent qui *φιλήτης* exortum esse putant ex *ὑφειλήτης ἀφαιρέσει τοῦ υ* vide Eustath. p. 194, 30 et l. c. Praeterea conferas Etym. Gud. p. 552, 53; Orion. p. 159, 27 ac de recc. Lob. Path. elem. I, p. 86 et Lehrs, Ar.³ p. 322 adn.

19.

Cyrrill. lex. Cram. Anecd. Paris. IV, p. 193, 26:

Χρησις: ἡ παράδοσις· μαρτυρεῖ δὲ καὶ Ἀλεξίων καὶ Φιλόξενος παρὰ τὸ χρεῖω τὸ ἀλείφω· ὅτε γὰρ δηλοῖ τὸ μαντεύομαι διὰ τῆς εἰ⁴¹) διαφθόγγου γράφεται.

Quid inter *χρησις* et *παράδοσις* synonyma intersit, perspicue traditur Etym. M. p. 811, 57: *χρησις παρὰ τὸ χρεῖω, χρεῖσω· διαφέρει δὲ παράδοσις· χρησις μὲν γὰρ λέγεται ἢ τῶν ῥαίων ποιητῶν μαρτυρία, παράδοσις δὲ ἢ τῶν γραμματικῶν οἶον, τὰ μὲν Ὀμήρου καλεῖται χρησις, τὰ δὲ Ἀριστάρχου τοῦ γραμματικοῦ καλεῖται παράδοσις.* Alexio cum docuit *χρησις* cum *χρεῖω* τὸ ἀλείφω cohaerere, palam absurdum est; incurrit in ineptias ut saepius.

20.

Etym. Angelic. § 29. Ritschl. opusc. I, p. 683:

Ἀρτεμίσιος: . . . τοῦτο δὲ Ἀλεξίων . . .

Etym. Gud. p. 81, 22: *Ἀρτεμίσιος διὰ τοῦ ι κτέ*

41) εἰ Cram

et Herod. de orthogr. L. II, p. 446, 16: Τὰ διὰ τοῦ ἰσίου διὰ τοῦ ι γράφεται Χαρίσιος Ἀφροδίσιος Ἀρτεμίσιος πλὴν τοῦ Ἀρκείσιος Σιμείσιος, vide Choerobosc. orthogr. Cram. Anecd. Oxon. II, p. 172; Lobeck, Pathol. prolegg. p. 424. Alexio fortasse scripsit Ἀρτεμείσιος, quod ex verbis τοῦτο δὲ ante nomen elucet.

21.

Etym. Angelic. § 131 Ritschl opusc. I, p. 687:

Θειλόπεδον: Ἀλεξίων.

Cf. Hesych. s. v. Θειλόπεδα: ο τόπος ἐν ᾧ ξηραίνεται ἡ σταφυλή· εἴρηται ἀπὸ τοῦ θέρεσθαι ἐν τῇ ἡλίῳ καὶ τῷ πέδῳ. Similiter Herod. de orthogr. L. II, p. 519, 28, qui addit διὰ τῆς εἰ διφθόγγου τὸ θεῖ. Vocabulum est ἅπαξ λεγόμενον apud Hom. Od. η 123; vide Eustath. p. 1573, 29; Apollon. soph. lex. p. 86, 23 Bekk. De Alexionis scriptura certi quicquam statui nequit.

22.

Cod. Tischendorf. Lips. II fol. 19_r. Reitzenstein, Gesch. d. griech. Etymol. p. 307:

[Φθ]ε[ισίν]ωρ. εἰ ἡ παράδοσις — — ἕως ἀπὸ

τοῦ — — [Ἀ]λεξίων καὶ Φιλύξενος — —

κατὰ τὴν ἀναλογίαν — — ἴ τοι ὁ τίς

ἀγέων [φθ]ε[ισίν]ωρ (Il. Σ 446) καὶ ἄπ[ο] δ' ἔφθιεν

ἔσθλοῖ [ἔταῖροι] (Od. ψ 331) τὴν δὲ διὰ τ[οῦ] ι γραφὴν

Δίδυμος [ἐν τῷ ἱπομύματι⁴²⁾ αὐτοῦ τῷ Τρύφω[νι]

De codice Tischendorfiano Lipsiensi altero v. Reitzenstein l. c. p. 299 sq. Hoc loco fortasse Alexio et Philoxenus contra paradosisin per ι scripserunt φθι-
ωρ. Apud Homerum occurit Il. B 833, I 604, K 78, A 332. Ξ 43, deinde in Hesiodi Theog. vs. 431; φθι-

42) Haec sunt incerta, ut multa in hoc codice.

σήνωρ a quibusdam φθεισήνωρ per diphtongum scriptum est ut alia verbi φθίω derivata cf. Eustath. p. 356, 17: τὸ δὲ φθισίνωρ δηλοῖ μὲν τὸν φθειρόντα τὸς ἄνδρας . . . γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ φθίω φθίσω· ἐπεὶ δὲ τὸ φθίω διαφορεῖται ὡς καὶ Χοιροβοσκὸς ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ δηλοῖ, διαφορεῖται καὶ ἡ ὄρχουσα τοῦ φθισίνωρ· πολλὰ γοῦν τῶν παλαιῶν ἀντιγράφων διὰ διφθόγγου αὐτὴν ἔχουσι, καὶ ἔχεται λόγου ἢ τοιαύτη γραφικὴ διαφορήσις. ἐκ μὲν γὰρ τοῦ φθίω φθίσω, ὡς τίω τίσω καὶ φθίσις ὡς τίσις καὶ φθισίνωρ, ἐκ δὲ τοῦ φθῶ φθειώ, ὡς κῶ κείω, ἐξ οὗ τὸ κείσεται, καὶ χῶ χείω τὸ χωρῶ, ἀφ' οὗ τὸ 'οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται' ἔχουσι χωρήσει, γράφοιτο ἂν εὐλίγως διὰ διφθόγγου ἢ ἔρχουσα τοῦ φθεισήνωρ v. Etym. M. p. 792, 52 et Hesych. s. v.

23.

Cod. Tischendorf. Lips. II fol. 22_v. Reitzenst. l. c. p. 305:

Πρώτην: Ἀπολλών[ιος καὶ . . . . . ἔ-
τι δὲ καὶ Ἀλεξίω [σὺν τῶι τ ἐκ τῆς ἐτυ-
μολογίας τῆς τοῦ [πρωτῆ, ὅπερ ἀπὸ τοῦ
προιέναι⁴³) ὄζ*εαμ [. . . μάρτυρα ταύτης
τῆς γραφῆς τὸ 'Ομ[ήρου ἡμῖν παρίστα-
ται ἔπος· 'νευρὴν [δ' ἐξέρρηξε νεοστρό-
φον ἣν ἐνέδησα πρώϊην' . . . . . (Il. O 469)
ἣν ἐνδεθεῖσαν [εὐλόγως πρώϊαν
εἴρηκεν· τοῖ[το . . . . . πα-
ρὰ γὰρ τὸ πρωτῆ π[αράγεται καὶ πρώϊ-
ος καὶ οὐδέτερον πρώϊον . . . . .

Πρώτην sive πρώϊον legitur Il. O 470 (cf. schol. ad h. v., Dind. II, p. 81, 14), πρώην Il. E 832. Vide Etym. Gud. p. 484, 18: πρωτῆ . . . . . ἐξ οὗ καὶ κατὰ παραγωγὴν πρώϊος, τὸ θηλυκὸν πρώϊα ὡςπερ ὄψὲ ὄψιος

43) προιέναι] προιέναι cod.

ἑψία καὶ ἡ αἰτιατικὴ πρώταν καὶ ἰωνικῶς πρώτην καὶ κατὰ συναίρεσιν τοῦ ω καὶ ι εἰς ω πρώην· καὶ τὸ ι ἰῶτα διὰ τ ; τὰ καθαρειείοντα ἐπιρρίματα, ἢ γουν χωρὶς συμφώνου ὄντα διὰ $\epsilon\bar{\iota}$ διφθόγγου γράφονται, οἷον ἀθεεὶ αὐτοβοεὶ ἀεὶ χωρὶς τοῦ πρώτ κτέ cf. eadem apud auctorem Etym. M. p. 692, 8 et Orisōn. p. 133, 15: πρώτ· ἀπὸ τοῦ προίεναι ἡμᾶς. De vocc. πρώτ (mane) πρώιος (matutinus), πρώην (heri et nudius tertius cf. Phot. p. 468, 12) v. Steph. thes. vol. VI, coll. 2127. 2129. 2125, deinde Lobeck, Pathol. el. I, pagg. 47. 120.

24.

Herod. Prosod. cath. ἡ Lentz. I, p. 198, 5:

ἤγειρος, Κάβειρος πόλις τῆς κάτω Ἀσίας. τοὺς δὲ δαίμονας Καβείρους ἢ Ἀλεξίων διὰ τοῦ ι , ὡσαύτως δὲ Φιλόξενος. ἡ δὲ παράδοσις δίφθογγον ἔχει καὶ ἴσως συνέδραμε τῷ μάγειρος, αἴγειρος, πέπειρος, ὄνειρος.

Herodianus igitur cum paradosi scripsit per $\epsilon\bar{\iota}$ cf. L. II, pagg. 448, 25; 528, 13. 14; Etym. M. p. 28, 39; Orion p. 17, 14; Gud. p. 289, 31; Choerobosc. orthogr. Cram. Anecd. Oxon. II, 177, 29. 245, 7. Nominatim et ipse Alexio vocatur in cod. Paris. 2631 (Cram. Anecd. Paris. IV, p. 21, 17) et Paris. 2720 (Cram. Anecd. Paris. IV, p. 52, 28), quos Gudiano cognatos esse agnovit Cramerus l. c. p. 20: adiecta sunt h. ll. non nulla de Cabirorum numinibus eorumque cultu.

25.

Herod. Prosod. cath. *ια'* L. I, p. 249, 6:

ἱππόδασος ἱπποδάσεια καὶ ἀμφιδάσεια. τοῖτο δὲ οὐχ, ὡς οἶεται ὁ Ἀσχαλωνίτης καὶ Ἀλεξίων, σύνθετον ἔστιν, ἀλλὰ παρασύνθετον.

Copiosius de hac re Herodianus egit antea L. I, p. 249, 1: Τὸ διὰ τοῦ $\epsilon\bar{\iota}\alpha$ παρώνυμα κατὰ τοῦ αὐτοῦ

σημαινομένου παρηγμένα θηλυκὰ προπαροξίζονται, Πηνελόπη Πηνελόπεια, χαλκοβαρής χαλκοβάρεια, ἱριγενής ὁ ἐν τῷ ἄερι γεννηθεῖς. — τὰ γὰρ τοιαῦτα εἰς πάθη ἀναλύονται καὶ οὐκ εἰς ἐνέργειαν οἷον Λυκηγενίς ὁ ἐν Λυκίᾳ γεγεννημένος — ἱριγένεια. οὕτω καὶ Τριτογένεια καὶ Ἀμφιγένεια πόλις Μεσσηνιακή. ἱππόδασος ἱπποδάσεια καὶ ἀμφιδάσεια et quae secuntur de Ascalonita et Alexione. Ceterum de ἀμφιδάσεια cf. Herod. schol. A ad II. O 309 (L. II, 94, 35; fr. 57). De veterum doctrina, quid sit σύνθετον, quid παρασύνθετον, suo loco uberius agetur.

26.

Herod. Orthogr. L. II, p. 436, 14:

Γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἀλιτῶ τὸ ἁμαρτάνω ἀλείτης ὁ ἁμαρτωλὸς παρὰ τὸ τὰς λιτὰς μὴ τηρεῖν· ὄθεν καὶ Ἀλεξίων τὸ ἀλείτης ἤξιον διὰ τοῦ τ γράφεσθαι· ἴ δὲ παράδοσις διὰ τῆς εἰ διφθόγγου.

Praecedunt apud Herodianum h. l.: ἀλείτης ἀλοιτής κατὰ διάλεκτον Αἰολικὴν· οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὴν εἰ δίφθογγον εἰς οἰ τρέπουσι cf. Herod. L. I, p. 77, 6 et II, p. 472, 17. — ἀλείτης exstat Hom. II. Γ 28 et Od. v. 121. Cf. Etym. M. p. 61, 41 et quae ad Alexionem redire videntur 62, 1: ἀλίτης διὰ τοῦ τ γραφόμενον εὖρον ἐγὰ σημαῖνον τὸν ἁμαρτωλὸν, ἀπὸ τοῦ μὴ ἔχειν λιτὴν ὃ ἐστὶ δέησιν adde Etym. Gud. p. 93, 28; Eustath. p. 1529, 40; Hesych. s. v. De nostratibus cf. Lob. Pathol. serm. Gr. prolegg. pagg. 376. 385.

c) ad prosodiam Iliacam spectantia.

27.

Herod. Prosod. II. B 368 Schol. BL II. B 368 (Dind. III,

(L. II, p. 34, 6):

p. 122, 31):

ἢ ἀνδρῶν κακότητι καὶ ἐφραδίῃ πολέμοιο

ἴ: Πτολεμαῖος περισπᾷ Πτολεμαῖος περισπᾷ τὸν

τὸν η¹⁾ διαπορητικὸν ἐκ- ἦ, ἢ ἢ τῆ ἰδίᾳ, οἱ δὲ
δεχόμενος. εἰσὶ δὲ οἱ ὀξύ- περὶ Ἀλεξίωνα ὡς δια-
νουσιν, ὡς περ οἱ περὶ τὸν πορητικὸν ἢ διαζευκτικὸν
Ἀλεξίωνα, ἐκδεχόμενοι πα- ἐκδεχόμενοι ὀξύνουσιν ἢ ἢ
ραδιαζευκτικὸν τὸν η²⁾ Α. ἀντὶ τοῦ ἄλλου ἦ.

Cf. Lehrs, quaestt. epp. pagg. 51; 61.

28.

Herod. Prosod. II. B 523 (L. II, p. 35, 8):

οὗ τε Λίλαιον ἔχον πηγῆς ἔπι Κηφισοῖο
πηγῆς ἔπι Κηφισοῖο: Πτολεμαῖος ἀναστρέφει καὶ
Πάμφιλος. Ἀλεξίων συντάσσει τῇ γενικῇ τὴν προθέσει
καὶ οὐκ ἀναστρέφει. Ἀρίσταρχος δὲ τοῖς κυριωτέροις
συνέτασσε τὰς προθέσεις. Α.

Lehrs, quaestt. epp. p. 86.

29.

Schol. L II. Z 149 (Dind. III, p. 286, 24):

ὡς ἀνδρῶν γενεὴ ἢ μὲν φέει, ἢ δ' ἀπολήγει
ἢ μὲν — ἢ δ': δύναται μὲν καὶ ἄρθρα εἶναι, ἄμεινον δὲ
συνδέσμον αἰτούς ἐκδέχασθαι. Ἀλεξίων δὲ εὐθύνη τὰ
ἄρθρα σολοικισμόν μετὰ τὴν φράσιν νομίζων, καὶ φησι,
πῶς ἐπικὸν ὄν τὸ γενεὴ ἐπιμερίζεσθαι; κακῶς δὲ· δύναται
γὰρ καὶ ἐξ ἐνικοῦ ἐπιμερισμὸς γενέσθαι.

Alexio igitur scripsit ἢ μὲν — ἢ δ'. Cf. Herod.
schol. Α a. h. v. L. II, p. 54, 21): ἢ μὲν — ἢ δ' ἀντὶ
τοῦ καί. δύναται δὲ καὶ ἄρθρα εἶναι· βέλτιον δὲ τὸ
σύνδεσμον παραλαβεῖν.

30.

Herod. Prosod. II. Z 239

Eustath. p. 641, 54:

(L. II, p. 55, 18):

Ἐκτιωρ δ' ὡς Σκαιάστε πύλας καὶ φηγὸν ἔκτανεν 237
ἄμφ' ἄρα μιν Τρώων ἄλοχοι θεὸν ἦδὲ θίγατρες

1) ἢ edd.; ἢ cod.

2) ἢ edd.; ἢ cod.

εἰρόμεναι παῖδάς τε κασιγνήτους τε ἕτας τε
καὶ πόσιαις

ἕτας: ὁ Ἀσκαλωνίτης ψιλοῖ ἐφ' οὗ ἂν τάσσηται, φησί, σημαίνοντον· πολλὰ γὰρ ἢ λέξις σημαίνει. εἰ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἑταίρων, φησί, πάλιν ψιλωτέον, ἔπει συγκοπὴ ἐγένετο ὡς ἀπὸ τοῦ ἤλατο ἄλτο. Ἀλεξίων δὲ δασύνει· ὁ δὲ Ἀρίσταρχος οὐδὲν ἄντικρυς περὶ τοῦ πνεύματος ἐπεφίνατο. ἡμῖν δὲ δοκεῖ ἀφορμῇ ἐκεῖνη³⁾ χρῆσασθαι. εἰ ἀθλίην ἐστὶ τὸ πνεῦμα, τὰ δὲ πολλάκις ἐκ συναλοιφῶν⁴⁾ κρίνεται, εὐρέθη δὲ διὰ ψιλοῦ ἢ συναλοιφῆς, οὐδέποτε δὲ διὰ δασέως, δῆλον ὅτι διὰ τοῦτο συγκαταθετόν τῷ Ἀσκαλωνίτῃ ψιλοῦντι. παρὰ γοῦν Αἰσχύλω οὕτως εὔρομεν· οὐτὲ δῆμος οἷτ' ἔτης⁵⁾ ἀνίρ (fr. 262) καὶ παρ' Εὐριπίδῃ τὸ πόλει μὲν ἄρχων⁶⁾ φωτὶ δ' οὐκ ἔτη⁷⁾ πρέπων⁸⁾. Α.

ὡς τὴν κέμημας ἀμύνων σοῖσιν ἔτησιν ὅ ἐστι πολίταις . . . ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἔτης πολλὰ μὲν σημαίνει κατὰ τοὺς παλαιούς, ἐφ' οὗ δ' ἂν τάσσηται σημαίνοντον ψιλοῦται. εἰ γὰρ καὶ ὁ Ἀλεξίων, φασί, δασύνει αὐτὸ ὡς ἀπὸ τοῦ ἑταῖρος συγκοπέν, ἔλλ' ἐκ τῆς συναλοιφῆς κρίνόμενον, ὡς Ἀπίων φησὶ καὶ Ἡρόδιωτος, τὸ ψιλὸν πνεῦμα κεκλήρωται. Αἰσχύλος γὰρ φησιν· οὐτὲ δῆμος οὐτ' ἔτης ἀνίρ· καὶ Εὐριπίδης· πόλει μὲν ἄρχων, φωτὶ δ' οὐκ ἔτη πρέπων'. συγκαταθετέον οὖν, φασί, τῷ Ἀσκαλωνίτῃ ψιλοῦντι τὸ ἔτης.

3) ἀφορμῇ ἐκεῖνη edd.; ἀφορμῇ ἐκεῖνη cod.

4) συναλοιφῶν edd.; συναλοιφῶν cod., ut plerumque et. mox συναλιφή.

5) οὐτ' ἔτης ex Eustath. edd.; οὐ τε τίς cod., [non οὐτέτις, ut putat Dind.

6) πόλεως μὲν ἀρχῶν coni. Herwerdenus.

7) οὐκ ἔτη ex Eustath. Lehrs; οὐκέτι cod.

8) πρέπων ex Eustath. edd.; πρέπον cod.

Aristarchus de spiritu nutat, Alexio asperum mavult, lenem Herodianus. Cf. Etym. M. pagg. 386, 44; 825, 11. — Gud. 170, 22; 583, 30. — Orion. 170, 24; 630, 58. — Schol. Hom. Od. γ. 16. Π. I 464; Apollon. Dysc. Gramm. Gr. I, 1 p. 160, 9; Joh. Alex. *Τον παραγγ.* p. 37, 12; Bekk. Anecd. Gr. p. 949, 23; Cram. Anecd. Oxon. IV, p. 408, 20; ex rec. Lob. Pathol. el. II, p. 273, sq.; Parall. p. 440, adn. 64; Buttmann, Gramm. I, p. 294; Neumann, Eustath. als krit. Quelle f. d. Piastext. Fleckeis. ann. suppl. XX (1893), p. 232.

31.

Herod. Prosod. II. Z 319 (L. II, p. 56, 14):

[δοῦρός
ἔγχος ἔχ' (sc. Hector) ἐνδεκάπηχῦ· πάροιθε δὲ λάμπετο
αἰχμὴ χαλκείη
οἱ μὲν διαιροῦσιν, ἔχεν, εἶτα δεκάπηχῦ· οἱ δὲ ἐνδεκάπηχῦ·
ὁ μὲν οὖν Ἀσκαλωνίτης οὐδεμίαν προκρίνει· οἱ δὲ περὶ
Ἡρακλέωνα καὶ Ἀλεξίωνα πιθανωτέραν ἡγοῦνται τὴν
τοῦ ἔνδεκα ἀριθμοῦ διαστολήν, ἐπειδήπερ τὰ ναίμαχα,
τὰ ἐκ δύο συμβληθέντα, λέγεται δυωκαιεικοσίπηχῦ. *A.*

Cf. Eustath. p. 644, 37.

32.

Herod. Prosod. II. Z 357 (L. II, p. 57, 6):

οἷσιν ἐπὶ Ζεὺς θῆκε κακὸν μόρον . . . (Helenae
verba ad Hectorem) ὁ Ἀσκαλωνίτης ἀναστρέφει, ἢ
ἢ ἐφ' οἷς. δύναται τὸ ἐξῆς εἶναι ἐπέθηκεν⁹⁾· οὕτως γὰρ
βούλονται καὶ οἱ περὶ Ἡρακλέωνα· ἢ περισσὴν λαμβάνειν
τὴν ἐπὶ, ἢ τις πάλιν οὐκ ἀναστραφίσηται, δι' ὃν
εἶπομεν λόγον· τοῦτο γὰρ βούλεται καὶ ὁ Ἀλεξίων.
οὐδὲν μέντοι κεκώλυκε καὶ τὸ¹⁰⁾ τοῦ Ἀσκαλωνίτου, ἐπεὶ
οὐχ ὀρῶ τινα λόγον ἐναγκαστικόν. *A.*

9) ἐπέθηκεν edd.; ἐπέθηκε cod.

10) τὸ Lehms.; ὁ cod.

33.

Herod. Prosod. II. Z 465 (L. II, pagg. 57, 35; 346, 10): [Hector ad uxorem

πρίν γέ τι σῆς; τε βοῆς σοῦ θ', ἔλκηθμοῖο πυθέσθαι
πρίν γ' ἔτι: Διονύσιος ὁ Σιδώνιος τὸν γέ ἐκ πλήρους ποιεῖ
οὕτως καὶ Ἀλεξίων καὶ οἱ περὶ Ἡρακλέωνα· οὐ γὰρ
πιθανὸν ἐγκεῖσθαι τὸ ἔτι· οὐ γὰρ δὴ γε καὶ πρότερον
συνέβη ταῦτα τῇ Ἀνδρομάχῃ. ἔστιν οὖν τὸ τί¹¹⁾ καθ'
ὑπαρξίν τινα λεγόμενον, ἢ καὶ παρελκόμενον, ὁμοίως τῷ¹²⁾
ἢ νί τοι οὔτι μέλει Τρώων πόνος' (II. X 11) καὶ
'μήτι φόβον δ' ἀγόρευε' (II. E 252) καὶ 'μήτι μεν ἦντε
παιδός' (II. H 235). οὐχ ὑγιῶς¹³⁾ οὖν ὁ Πτολεμαῖος
οἴεται συναλοιφήν¹⁴⁾ εἶναι. Α.

34.

Herod. Prosod. II. H 177 (L. II, p. 58, 30):

λαοὶ δ' ἠρήσαντο θεοῖς ἰδὲ χεῖρας ἀνέσχον
ὁ Ἀσκαλωνίτης διαστέλλει ἰδὲ χεῖρας ἀνέσχον, ὡς
'ἰδὲ¹⁵⁾ κλέος ἐσθλὸν ἄροιο' (II. E 3) ἵνα γένηται καὶ
χεῖρας¹⁶⁾ ἀνέσχον. Ἀλεξίων δὲ τὴν κατειθισμένην πα-
ραλαμβάνει, λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον.
οὕτως καὶ οἱ περὶ Ἡρακλέωνα. οὐκ ἀποδοκιμάζει μέντοι
τὴν ἑτέραν ὁ Ἀλεξίων· καὶ ἡμῖν οὕτως δοκεῖ. Α.

Cf. Nicanoris schol. ABL II. Γ 318 (Nican. περὶ
Ἰλιακ. στιγμῆς rell. emendatt. ed. L. Friedlaender p. 172):
ἐὰν εἰς τὸ ἠρήσαντο στίξωμεν, φησὶν ὁ Νικάνωρ, ὡς
ἑτέροις ἔσονται θεοῖς ἀνατείναντες τὰς χεῖρας· διὸ στίζει
εἰς τὸ θεοῖς καὶ τὸ ἰδὲ ἀντὶ τοῦ καὶ λαμβάνει et quae de ea

11) τί edd.; τι sine accentu cod.

12) τῷ edd.; τὸ cod.

13) ὑγιῶς edd.; ὑγιῶς cod.

14) συναλοιφήν edd.; συναλοιφήν, ut solet, cod.

15) ἰδὲ edd.; ἰδε cod.

16) χεῖρας edd.; χείρας cod.

re disputat Friedl. l. c. p. 58. Videas etiam Villois. Anecd. Gr. II, p. 118; Bekk. Anecd. Gr. p. 703, 11; Cram. Anecd. Paris. III, p. 8, 30; Eustath. p. 419, 15.

35.

Herod. Prosod. II. I 6 (L. II, p. 62, 31).

ἄμυδις δέ τε κῦμα κελαινὸν

κορθύεται, . . .

Νικίας καὶ Πάμφιλος δασύνοισι τὸ ἀμυδις¹⁷⁾, ἐπεὶ παρὰ τὸ ἄμα ἐγένετο. ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης καὶ οἱ περὶ Ἀλεξίωνα φιλοῦσιν, πολὺ¹⁸⁾ δὲ πρότερον καὶ οἱ περὶ Ἀρίσταρχον, καθότι¹⁹⁾, φασί, φιλεῖ πως τὰ ἀπὸ δασέων²⁰⁾ πολλάκις μετασχηματιζόμενα φιλοῦσθαι, ἡμέρα ἴμαρ, ἡδονὴ ἡδος. πρόδηλον καὶ τῆς συναλοιφῆς²¹⁾ 'πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς (II. M 385). ἐχρῆν δὲ αὐτοὺς πρὸς θεῖναι ἐκεῖνο, ὡς ὅτι τὸ ἄλλυδις καὶ ἄμυδις καὶ ἐξαιρέτως²²⁾ τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν, καὶ τῇ παραληγοίῃ ἐξαιρέτω²³⁾ ἐχρήσαντο, ἵ διὰ τοῦ θ ἐξηνέχθησαν. ἐχρῆν οὖν ἀμάδις τι εἶναι ὡς χαμάδις. τροπή²⁴⁾ δὲ τοῦ ἄ ἐγένετο εἰς τὸ θ, ὡς τὸ σάρκες σῆρες. καὶ ἐπεὶ Αἰολικὴ ἡ τροπή καὶ ὁ τόνος Αἰολικὸς καὶ τὸ πνεῖμα. Α.

Ψίλωσις hand dubie probanda est: cf. Herod. Prosod. cath. κ' L. I, p. 541, 6; Etym. M. p. 420, 24; Gud. et Orion. s. v. Zonar. p. 165; scholl. A II. A 576, Y 114; Od. δ 659. Postrenno v. Lehrs. Ar.³ p. 327.

17) ἀμυδις edd.; ἄμυδις cod.

18) πολὺ Bekk.; πολλοὶ cod.

19) καθότι edd.; καθ' ὅτι cod.

20) Post δασέων cod. πως; del. Lehrsius.

21) συναλοιφῆς edd.; συναλεφῆς cod.

22) καὶ ἐξαιρέτως addit Lehrsius.

23) ἐξαιρέτω edd.; sinc ι subscr. cod.

24) τροπή edd.; τροπή cod.

36.

Herod. Prosod. II. I 147 (L. II, p. 64, 1):

ἐγὼ (sc. Agamemnon) δ' ἐπὶ μείλια δώσω

πολλὰ μάλ', ὅσ' οὐ πώ τις ἐῆ ἐπέδωκε Θυγατρί.

ἐπιμείλια: Ἀρίσταρχος ἐν μέρος λόγου παρέλαβεν ὡς ἐπιφέρνια. Ἀπολλόδωρος δὲ διαλείει, ἐπὶ, εἶτα μείλια οὕτως δὲ καὶ Ἀλεξίων καὶ ἐστι τὸ ἐξῆς ἐπιδώσω μείλια . . . . A.

Eadem fere tradit Eustath. p. 742, 60. Quae apud Philemonem leguntur p. 183, certe ex eodem fonte fluxerunt. Etiam de Tryphonis sententia (cf. de Velsen l. c. p. 65) subinde in eodem schol. Herod. disceptatur, πότερον ὡς ποιμνια ἢ ὡς παιδία vocula sit enuntianda, de quo Herodianus quid senserit exposuit cf. Lehrs. Herod. scriptt. tria p. 249; ad id, quod nobis propositum est, non pertinet, quare supra praetermissum est. Ceterum μείλια tantummodo h. l. et II. I 289 apud Homerum exstat.

37.

Herod. Prosod. II. I 426 (L. II, p. 66, 15):

ἦν νῦν ἐφράσσαντο, ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος

ἀπομηνίσαντος: ἔν ἐστιν ὡς ἀπομανέντος· καὶ γὰρ τὴν εἰθεϊαν οὕτως οἶδεν Ἀπομηνίσας (II. B 772). οὕτως οἶδε καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης καὶ Ἀλεξίων. καὶ εἰ παρέλκει δὲ ἡ ἐπό, οὕτως ἀγανωσιέον. A.

Omnes edd. ἀπομηνίσαντος (cf. II. T 62; Od. π 378) scribendum esse cum Ptolemaeo et Alexione conspirant.

38.

Herod. Prosod. II. I 449 (L. II, p. 66, 19):

ὣς μοι παλλακίδος περιχώσατο καλλιχόμοιο (Phoenix ad Achillem de suo patre) περιχάσατο: οἱ μὲν ἀνέστρεψαν, ἵνα γένηται περὶ παλλακίδος· οἱ δὲ περι-

χώσατο ἀνέγνωσαν, ἵνα σημαίνεται τὸ περισσῶς. καὶ οὕτως μᾶλλον ἐπεκράτησεν ἢ παράδοσις. οὕτως δὲ καὶ Ἀλεξίων. *A.*

Alexioni assentantur edd.; παλλακίδος enim genet. causae est. Restat, ut περιχάσατο h. l. excepto iterum tantum Π. Ξ 266 a Homero dictum esse commemorem.

39.

Herod. Prosod. Π. Κ 134 (L. II, p. 70, 3)

ἀμγί δ' ἄρα χλαῖναν περονίσαστο φρονικόεσσαν (sc. Nestor) διπλῆν ἑκταδίην, οὕλη δ' ἐπενήνοθε λάχνη.

οὕλη δ':²⁵⁾ ὡς κούρη· οὕτως γὰρ καὶ τὸ ἀρσενικὸν αὐτοῦ ἐβαρύνετο 'οὕλων τε ταπήτων' (Π. Π 224). τούτῳ συγκατατίθεται καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης καὶ Ἀλεξίων καὶ Ἀρίσταρχος. καὶ μήποτε ἀνάλογος ἢ παρὰ τῷ ποιητῇ ἀνάγνωσις πρὸς τὴν κοινὴν συνήθειαν, εἴ γε ἕξτενοῖσι τὸ ὄνομα, λέγοντες οὐλὸς ἄνθρωπος καὶ οὐλή κόμη. οὐδέον δέ· τὰ γὰρ εἰς λῶς²⁶⁾ λήγοντα δυσύλλαβα μὴ ἔχοντα πρὸ τοῦ λ ἄλλο σύμφωνον, παραληγόμενα δὲ τῷ ο ἦτοι μόνῳ ἢ μεθ' ἑτέρου φωνήεντος, βαρύνεται, πόλος, στόλος, θόλος,²⁷⁾ κοῖλος, δοῖλος. οὕτως καὶ οὐλος. προσέθηκα δὲ μὴ ἔχοντα πρὸ τοῦ λ²⁸⁾ ἄλλο σύμφωνον διὰ τὸ μοχλός, πολλός.²⁹⁾ τὸ μέντοι θολός ὀξενόμενον πρὸς ἀντιδιαστολήν ἐστι. *A.*

Huc redit Etym. M. p. 640, 48 (cf. p. 392, 49); v. Lehrs, Ar³ p. 294.

25) Hoc schol. compilatum est ex notatione Choerobosc. Cram. Anecd. Oxon. II, p. 461, 16, ex quo suppleta sunt verba in *A* omissa τούτῳ — συγκατατίθεται — καὶ Ἀρίσταρχος.

26) λῶς edd.; ος cod.

27) θόλος deest in cod.

28) λ edd.; α cod.

29) πολλός add. ex Choerob.

40.

Herod. Prosod. II. K 242 (L. II, p. 70, 16)
εἰ μὲν δὴ ἔταρῖν γε κελεύετε μ' αὐτόν ἐλέσθαι
(verba Diomedis)

κελεύετε μ' αὐτόν: Ἀλεξίων τὸ ἔ τῆ ἀντωνυμία
δίδωσιν, οὐ τῶ³⁰⁾ ῥήματι τελικόν,³¹⁾ καὶ δοκεῖ ὀρθοτο-
νεῖν, ὡς εἰ καὶ συνθέτως ἐλέγετο ἑμαυτόν. καὶ τοῦτο γε
ἔχρῆν εἶναι· αἰεὶ γὰρ αἱ τοῦ πρώτου προσώπου ἀντωνυ-
μίαι προτασσίμεναι τῆς αὐτὸς ὀρθοτονοῦνται. ὁ μέντοι
Ἀσκαλωνίτης καὶ Ἀρίσταρχος ἐγκλιτικῶς ἀνεγνώκασιν
ἐπὶ τὴν τε συλλαβὴν³²⁾ ποιοῦντες τὴν ὀξεϊαν, ἵνα μὴ ἄς
ἀκατάλληλον³³⁾ φανῆ τὸ ἑμαυτόν ἐλέσθαι. A.

De hac re cf. Herod, schol. A II. I 680 (L. II,
p. 68, 22).

41.

Herod. Prosod. II. A 383 (L. II, p. 75, 11):

οἱ (sc. Troiani) τέ σε πεφρίκασιν λέονθ' ὡς μηγά-
δες αἰγες (Alexander Diomedem eludit)

οἱ τέ σε πεφρίκασιν: οὐκ ἀναγκαῖον ἀντιδια-
στέλλειν, ὡς οἶεται Ἀλεξίων· δύναται γὰρ καὶ ἀπί-
λυτος εἶναι. A.

οἱ τε σε Alexio immerito legit.

42.

Herod. Prosod. II. A 385 (L. II, p. 75, 13):

τοξότα, λωβητήρ, κέραι ἀγλαέ, παρθενοπίτα (Dio-
medes sic Paridem incusat, v. antea fr. 41)

κέραι ἀγλαέ: σὺν τῶ ι ἔγραψάν τινες τὸ κέραι ἵνα ἢ
δοτικὴ ὁμοίως τῶ δέπα³⁴⁾ μεληιδέος οἶνον' (Od. γ. 46, nunc

30) οὐ τῶ Bekk.; αὐτῶ cod.

31) τελικόν edd.; τελεικόν cod.

32) τὴν τε συλλαβὴν Bekk.; τὸν τε σύνδεσμον cod.

33) ἀκατάλληλον recte Dind.; κατάλληλον post Lehrsium
Lentzium.

34) δέπα edd.; δ' ἔπα cod.

δέπας) και ἄγῃρα ἵπο λιπαρῶ (Od. λ 136). οὕτως δὲ και δοκεῖ επικρατεῖν ἢ παράδοσις, ὡς και Ἀλεξίων ἀξιοί. οἱ δὲ συνέστειλαν, πληθυντικὸν ἐκδεχόμενοι οἰδέτερον, ὁμοίως τῶ ἄρεα ἔδμεναι (Π. Α 345), ἐξεδέξαντό τε ἐκ τῆς λέξεως τὴν τριχῶσιν και ἐμπλοκῆς εἶδος. οἱ δὲ ἐξέτειναν τὸ αὖ πάλιν πληθυντικὸν ἐκδεχόμενοι, τιθέντες δὲ τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ τόξου, ὡς τε εἶναι κατὰ κέρας, συναλοιφῆν,³⁵) ἐκδεχόμενοι τοῦ κέραα. περὶ δὲ τῆς τοιαύτης ἀναγνώσεως δεδήλωται ἡμῖν ὁπότε διελάβομεν περὶ τοῦ κέρα³⁶) ἐκ κεφαλῆς (Π. Α 109). τοσοῦτον δὲ ἔχω νῦν παραφυλάξαι ἐπὶ τοῦ νοητοῦ, ὡς ὅτι σπάνιόν ἐστιν ἐπὶ ἀνθρωπίνης φύσεως παρὰ τῶ ποιητῆ τῷ κέρασ ἐπὶ τριχὸς τάσσεσθαι ἄκομην δὲ λέγει και τριχῶσ και πλοκάμους και ἐθείρας. Α.

Nonnulli igitur κέρα legebant πληθυντικῶσ, de qua re vid. etiam Etym. M. p. 504, 56 et Choerobosc. orthogr. Cram. Anecd. Oxon. II, p. 382, 31. Cod. Venet. Α exhibet κέραι quod edd. legunt et Aristarchum legisse ex Aristonici schol. (Arist. περὶ σημείων Ἰλιάδος rell. ed. Friedlaender p. 195) apparet: ἰ διπλῆ ὅτι κέραι οὐ τῆ τριχὶ ψιλῶσ, ἀλλ' ἐμπλοκῆσ τι γένος εἰς κέρατος τρόπον ἀνεπλέκοντο οἱ ἰρχαῖοι κτέ, v. Friedl. l. c. pagg. 39. 212 et Ludw., Ar. hom. Textkr. I, p. 329, 21. κέρ' exhibent Apollon. soph. lex. p. 98, 11 Bekk. et Eustath. p. 401, 41. Cf. Lob Pathol. el. II, p. 300.

43.

Herod. Prosod. II. Α 395 (L. II, p. 75, 26):

ὁ δὲ θ' αἵματι γαῖαν ἐρεύθων
πύθειται, αἰωνοὶ δὲ περὶ πλέεσ ἢ γυναικες.
περὶ πλέεσ: Τυραννίων περιπλέεσ συνθέτως ἀνέγνω.

35) συναλοιφῆν edd.; συναλοιφῆν cod.

36) κέρα edd.; κέρα cod.

τὴν ῥισυλλαβὴν ὀξύνων. ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης καταπαράθσειν, λέγων λείπειν τὴν αὐτόν, ἵνα ἢ περὶ αὐτὸν πλέες. οὕτως δὲ καὶ Ἀλεξίων, λόγῳ τούτῳ, ὅτι καὶ πατ' ἰδίαν ἄνευ προθέσεως εὐρέθη τὸ πλέες καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ κινήματα· 'τόσσον ἐγὼ φημι πλέας ἔμμεναι' (Π. Β 129)· οὐ γὰρ πολλοίς, ἀλλὰ πλέονας. ὠμολογημένου τοίνυν ὅτι τοῦ 'πλέονες κεν μνηστῆρες' (Od. σ 247) συγκοπή ἐστίν ἡ πλέες φωνή, μὴ ὄντος δὲ ἄρα τοῦ συνθέτου, περιπλέονες,³⁷⁾ δοθήσεται μὴδὲ τὸ ἀπ' αὐτοῦ συγκεκομμένον. ἐνθὲν ἐπεισθήσαν κατὰ παράθσειν ἀναγιγνώσκειν, λειπούσης τῆς αὐτόν. Α.

De Tyrannionis errore (legit *περίπλεες*) v. Planer, de Tyrannione grammatico prgr. gymn. Joachimsthal. Berol. 1852 p. 17; de parathesi, quae vocatur, cf. Lentzii praef. p. XLVI atque Etym. M. p. 649, 33.

44.

Herod. Prosod. II. Α 409 (L. II, p. 75, 36):

ὅς δὲ κ' ἀριστεύησι μάχῃ ἐνι, τὸν δὲ μάλα χρεῶ
ἔστάμεναι χροτερῶς

'Αλεξίων τό³⁸⁾ τὸν δὲ ἐν μέρος λόγου ἐκδέχεται, καὶ παροξύνει ἵνα ἰσοδυναμῇ ἀναφορικῇ τῇ τοῦτον. Τυραννίων δὲ δύο μέρη λόγου ποιεῖ, ἵνα ἢ τοῦτον δέ, κατὰ ἀναφορὰν ὁμοίως. ἔφαμεν δὲ ὅτι παρὰ τῷ ποιητῇ ἢ διὰ τοῦ δε ἐπὶ ταύτης τῆς ἀντωνυμίας ἐπέκτασις σπανίως μὲν εὐρέθη ἐπ' ἀναφορᾶς ὅποτε διελαμβάνομεν περὶ τοῦ 'τοῖς δε δ' ἔα φθινύθειν' (Π. Β 346) ὡς τε οὐδὲν κεκώλυκε καὶ ἐνθάδε τὸ τοιοῦτο παραδέξασθαι διὰ τὸ ἤδη πεπεῖσθαι τὴν παράδοσιν· βεβαιότερα μέντοι ἐστίν ἢ τοῦ Τυραννίωνος ἀνάγνωσις· οὐδὲν γὰρ ἐναντιοῦται. Α.

Tyrannionem etiam aliis locis in apodosi δ δέ, τοῖος δέ alia id genus exhibuisse probat Planerus l. c.

37) *περιπλέονες* Lehrsius; *πλέονες* cod.

38) τὸ add. Bekk.

p. 17sq. De re ipsa cf. etiam Lehrs, quaestt. epp. p. 133.

45.

Herod. Prosod. II. 1454 (L. II, pagg. 76, 31; 298, 25):

οἰωνοὶ

ὠμησται ἐρύουσι περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες·

ἐρύουσιν: προπαροξύνεται ἐνήλλακται γὰρ ὁ ἐνεστώσ χρόνος ἀντὶ μέλλοντος οὕτως καὶ Ἀρίσταρχος. ὁ δὲ Ἀλεξίων περισπᾶ, οὐκ εὖ, ἐπεὶ, φησὶν, ἐν τῷ ἐξῆς στίχῳ ὁ μέλλον παρελήφθη περισπῶμενος· αὐτὰρ ἐπεὶ κε θάνω, κτεριοῦσί με δίοι Ἀχαιοί· ἔλαθε δὲ τὸν ἄνδρα ἢ τοιαύτη ὕφεσις³⁹) τοῦ ὁ Αἰτικὴ οἶσα καὶ περιπῶσα τοὺς μέλλοντας διὰ τι αἴτιον, εἰ παραλήγοιτο τῷ ἰ συνεσταλμένῳ, ὅπερ καὶ ἐπὶ τοῦ τόνδε δ' ἐγὼ κομιῶ (Od. ο 546). τὸ μέντοι ἐρίω οὐ δύναται ἔγεσθαι ταύτης τῆς φύσεως, ἀλλ' ἐστὶν ἐνεστώσ ἀντὶ μέλλοντος. A.

Aristarchus defendit ἐρύουσι v. Ludw. l. c. I, p. 331, 1; sic ἐρύουσι ut futuri formam probant recc. praeter Christium, qui praefert ἐροῦσι (Alexionis scripturam), quod scripsit ut κτεριοῦσι II. O 351; X 67. De praesente pro futuro posito cf. Herod. apud Choerobosc. Anecd. Oxon. II, p. 279, 6.

46.

Herod. Prosod. II. 1503 (L. II, p. 77, 17):

Ἐκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν ὁμίλει μέμερα ὀξέων

ἔγγει δ' ἰπσύνῃ τε, νέων δ' ἀλάπαζε φάλαγγας.

νεῶν δ' ἀλάπαζε φάλαγγας: οἱ μὲν πλείους ἀνέγνωσαν νέων ὡς ξένων, ἵνα τῆς οἱ νέοι εὐθείας γενικῆ ἰπάροχοι. ὁ μέντοι Ἀρίσταρχος καὶ Ἀλεξίων καὶ Ἀσκαλωνίτης περιέσπασαν, ἵνα⁴⁰) ἀπὸ τῶν ἑῶν νέες ὠκείαι (Od. η 36)

39) ὕφεσις idem est quod ὑφαίρεσις v. Steph. thes. VIII, col. 527' not. Dind.

40) Post ἵνα lacunam indicat Cobetus.

ἢ, ἐπεὶ,⁴¹⁾ φησί, νῦν οἷα ἔχει τὸ βαρυνόμενον, τὸ μέντοι περισπώμενον, τοιαύτης ἰπαρχούσης τῆς διανοίας, τὰς πρὸ τῶν νεῶν τάξεις *A.*

νέων, quod hodie legitur, concedendum est miram notationem esse pro κοίρων Ἀχαιῶν.

47.

Herod. Prosod. II. *A* 635 (L. II, p. 77, 28):

δοιαὶ δὲ πελειάδες ἀμφὶς ἕκαστον
χρόσσαι νεμέθοντο, δῖω δ' ὑπὸ πνυθμένες ἦσαν.

δύω δ' ὑπὸ πνυθμένες ἦσαν: Ἀρίσταρχος τὴν
ὑπὸ συντάσσει τῶ⁴²⁾ ἦσαν, καὶ φησιν ὑπῆσαν οἱ πνυθμένες.
οὕτως καὶ Ἀλεξίων. *A.*

Recte Alexio cum Aristarcho ὑπὸ πνυθμένες v. Apoll. sophist. lex. p. 161, 1 Bekk.; falsam lectionem ὑποπνυθμένες defendit Athenaeus XI, p. 492 contra Dionysium Thracem, cf. Eustath. p. 869, 5.

48.

Herod. Prosod. II. *A* 652 (L. II, p. 78, 7):

[loquitur Patroclus

νῦν δὲ ἔπος ἐρέων πάλιν ἄγγελος εἶμ' Ἀχιλλῆι
πάλιν ἄγγελος εἶμ' Ἀχιλλῆι: κατ' ἰδίαν τὸ πάλιν.
οὕτως Ἀρίσταρχος καὶ Ἀλεξίων καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης:
οὕτως δὲ ἔχει καὶ τὰ τῆς ἀναγνώσεως. πρὸς γὰρ τὸ
ῥῆμα ἢ σύνταξις ἐγένετο, πάλιν εἶμ'⁴³⁾ ἄγγελος. *A.*

De πάλιν cf. Lehrs, Ar.³ p. 91 sq. — Lentz
praef. p. II infr. — Lobeck, Pathol. el. I, p. 592.

41) ἢ, ἐπεὶ edd.; ἢ ἐπι cod.

42) τῶ edd.; τὸ cod.

43) εἶμ' edd.; εἶμ' cod.

49.

Herod. Prosod. II. A 754 (L. II, p. 79, 10):

[sc. Nestor et Pylii

τόφρα γὰρ οἶν ἐπόμεσιθαι διὰ σπιδέος πεδίοιο
 ὁ Ἀσκαλωνίτης δι' ἀσπιδέος⁴⁴⁾ ἐπεὶ ἐπιφέρει
 'ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες' τοιοῦτό τι λέγων τοῦ πολλὰς
 ἔχοντος ἀσπίδας. ὁ δὲ Ἀλεξίων καὶ αὐφότερα κρίνει,
 καὶ ἀσπιδέος καὶ σπιδέος. ὅτε Ἀρίσταρχος ἐκείνο ἀπο-
 φαίνεται, ὡς ὅτι τινὲς μὲν ἀπὸ τοῦ $\bar{\alpha}$ ποιοῦνται τὴν
 διαστολήν, ἢ ἢ ἀσπιδέος, ὡς εἰκαστικώτερον τοῦ ποιη-
 τοῦ ἀσπιδὲς τὸ πεδίον εἰρηκότος, τῷ⁴⁵⁾ τὰ μακρὰ τῶν
 πεδίων καὶ εὐρέα περιμερῆ φαίνεσθαι, μηδενὸς ἄλλου
 ὀρωμένου τέματος, ἀλλὰ τοῦ ὀρίζοντος ἄερος. ἄλλοι
 δὲ ἐκδέχονται ἀσπιδέος τοῦ ἔχοντος πολλὰς ἀσπίδας, καθ-
 ὅτι⁴⁶⁾ ἐπιφέρει 'ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες'. οἱ δὲ φασιν
 ἐκ πλήρους σπιδέος καὶ ἀποδιδόασιν πολλοῦ καὶ μακροῦ.
 καὶ γὰρ Αἰσχύλος πολλάκις τὴν λέξιν οὕτως ἔχουσαν
 τίθησιν, ὅταν λέγῃ 'σπίδιον μῆκος ὁδοῦ' (fr. 334)⁴⁷⁾ καὶ
 ὁ Ἀντίμαχος 'οὐδὲ σπιδόθεν προνοῆσαι' τουτέστι μα-
 κρόθεν. καὶ ταῦτα μὲν ὁ Ἀρίσταρχος. Κράτης δὲ προ-
 κρίνει τὴν διὰ τοῦ $\bar{\alpha}$ γραφήν· [καὶ]⁴⁸⁾ Ζηνόδοτος δὲ συν-
 αίνει τῇ δίχα τοῦ $\bar{\alpha}$ γραφῆ, καὶ φησι σπιδέος τοῦ ἀπόρου
 καὶ τραχέος [καὶ μεγάλου].⁴⁹⁾ καὶ Ἀμερίας δὲ λέγει σπιδέος
 τοῦ πολλοῦ καὶ εὐρέος καὶ μεγάλου. κἀγὼ δὲ συγκατα-
 τίθεμαι τοῖς ἀνδράσιν· ὁρῶ γὰρ πολλὴν τὴν τοιαύτην
 χρῆσιν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. A.

De controversia δι' ἀσπιδέος an διὰ σπιδέος le-
 gendum sit, pluribus postea loquemur; δι' ἀσπιδέος
 scripserunt Aristarchus (Lehrs. Ar.³ p. 153), Crates

44) ἀσπιδέος edd.; ἀσπιδέως cod.

45) τῷ edd.; τὸ cod.

46) καθότι edd.; καθ' ὅτι cod.

47) Cf. Eustath. p. 882.

48) καὶ del. Lehrsius.

49) καὶ μεγάλου del. Lehrsius.

Ptolem. Ascal; διὰ σπιδέος Zenodotus (Duentzer, de Zenod. stud. Hom. pagg. 30; 54) Amerias, Herodianus (cf. schol. A: Ἡρωδιανὸς διὰ σπιδέος), utrumque, ut vidimus, probat Alexio lite non dirempta. Mutilatum transiit adnotamentum in Etym. M. p. 271, 8. Cf. Eustath. p. 882, 53; Hesych. I, p. 302; Lob., Parall. p. 161.

50.

Herod. Prosod. II. A 799 (L. II, p. 79, 28):

αἰ' κέ σε τῶ ἴσκοντες ἀπόσχονται πολέμοιο

[Achaeis opitularetur]

Τρῶες (verba Nestoris Patroclum implorantis, ut

ἴσκοντες: Ἀρίσταρχος ἀξιοῖ διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφειν, ἐπεὶ ἐν ἑτέροις, φησί, τὸ κατὰ διαιρέσιν αὐτοῦ ὁράται, ἔσχω λεγόμενον. ἔσχω πηγεσιμάλλῃ (Π. Γ 197). οἱ δὲ περὶ τὸν Ἀλεξίωνα διὰ τοῦ τ μόνου συνεσταλμένου. καὶ γὰρ⁵⁰) δὲ τούτοις συγκατατίθεμαι τὸ μὴ δύνασθαι τὰ τοιαῦτα τῶν ῥημάτων, λέγω δὲ τὰ διὰ τοῦ σκῶ, ἔχειν πρὸ τέλους διφθογγον ἐκφωνουμένην, ὅτι μὴ τὴν διὰ τοῦ θ, πιφαύσκω. ὁ δὲ λόγος παραιτεῖται τὴν Αἰολίδα διάλεκτον διὰ τὸ μιμναίσκω καὶ θναίσκω.⁵¹) ὥστε ὅτε λέγει ἔσχω κατὰ διαιρέσιν, ἰγιῶς πάνυ ἀποφαίνεται, εἶγε παρὰ τὸ εἶδω ἐξέπιπτε μέλλων ὁ εἶσω,⁵²) ὃς ὤφειλεν⁵³) ἐπενθέσει τοῦ κ ποιῆσαι τὸ ἔσχω, ὡς μεθίσω μεθύσκω, δράσω δράσκω. ἀλλ' ἐπεὶ ἀνέφικτον ἦν χωρῆσαι⁵⁴) τὴν τοιαύτην διφθογγον πρὸ τῆς σκῶ παγωγῆς, διαιρέσει ἐχρίσατο· ὅπου δὲ οὐ παραδέχεται αὐτὸ τῆς διαιρέσεως⁵⁵) ἐκεῖ ἐκβάλλει τὸ ε. A.

50) καὶ γὰρ edd.; κακῶ cod.

51) μιμναίσκω καὶ θναίσκω edd.; μιμνάσκω καὶ θνάσκω cod.

52) εἶσω edd.; εἰς ῶ cod.

53) ὤφειλεν edd.; ὄφειλεν cod.

54) χωρῆσαι Lehrsius; χωρίσαι cod.

55) αὐτὸ τῆς διαιρέσεως Lehrsius; αὐτὸ ἢ διαιρέσεις cod. Dind.

De re conferri iubet Lehrsius schol. Herod. II. Π 41 (L. II, p. 98, 20) et Choerobosc. orthogr. Cram. Anecd. Oxon. II, p. 268, 8. — Quod Aristarchus legit εἴσκοντες (v. Ludw. l. c. I, p. 337, 4) iustissime vituperatur Etym. M. p. 272, 13: ὄθεν ἐπίμεμπτος Ἀρίσταρχος τὸ 'αἴ κέ σε τῷ εἴσκοντες' διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφων. ἴσκοντες' cum Zenodoto (v. Duentz. l. c. p. 59) ad unum omnes et veit. et recc. legendum esse sibi persuaserunt.

51.

Herod. Prosod. II. M 26 (L. II, p. 80, 17):

ὑε δ' ἄρα Ζεὺς

συνεχῆς. ὄφρα κε θᾶσσον ἀλίπλοα τεῖχρα θείη.

ἀλίπλοα: τὴν λι, φασί, συλλαβὴν ὀξυτονητέον· κατὰ γὰρ αὐτῶν τῶν ἐρειπίων⁵⁶) ἡ λέξις κεῖται, οἷχί τὰ ἐν τῇ ἀλί πλέοντα σημαίνεται. οὕτως Ἀλεξίων καὶ οἱ ἄλλοι. καγὼ δὲ συγκατατίθεμαι τῇ προσῳδίᾳ. ἐκεῖνο γὰρ ἔχω ἀποφίναςθαι, ὡς ὅτι ὀπότερον ἐὰν (sic) σημαίνῃ προπαροξυτονηθήσεται· οὕτως γὰρ ἐμελέτησε τὰ παρὰ τὸ πλέω, εἴ γε καὶ τὸ πρωτόπλοος προπαροξυνομένη· καὶ δῆλον ὅτι εἰς ἀποφυγὴν τῶν οὕτως παραγομένων διπλόος τριπλόος. A.

ἀλίπλοα est Homericum ἅπαξ εἰρημένον.

52.

Herod. Prosod. II. M 205 (L. II, p. 82, 16):

κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ στήθος παρὰ δειρὴν

[fodente

ιδνώθεις ὀπίσω (de angue dicitur aquilam per-

ιδνώθεις: ψιλώτεον τὸ ι. οὕτως καὶ Ἀλεξίων καὶ οἱ ἄλλοι. προσηγῆται δὲ ἡμῖν ἐν τῇ A. A.

Herod. schol. A II. B 266 (L. II, p. 33, 24) legimus: ἰδνώθη. Hic notam fuisse Herodiani de spiritu

⁵⁶) ἐρειπίων edd.; ἐριπίων cod.

in *ιδνωθείς*; patere ex *M* 205 dicit Lehrsius in Herod. scriptt. tria p. 207, sed ibi legitur *προείρεται ἡμῖν ἐν τῇ Α* (non *B*).

53.

Herod. Prosod. II. N 191 (L. II, p. 85, 17):

Δίας δ' ὀρηθέντος ὀρέξατο δουρὶ φαινωῶ 190
Ἐκτορος· ἀλλ' οὐ πη χρώς εἶσατο, πᾶς δ' ἄρα χαλκῶ
σμεροδαλέω κεκάλυφθ'.

ἀλλ' οὐ πη χροός εἶσατο; Ἀλεξίων φησὶν ὡς Ἀρίσταρχος ὡς σοφός προηνέγκατο, Τυραννίων δὲ ὡς πόλος, καὶ ἔχει λόγον ἑκατέρω ἢ ἀνάγνωσις. ἐὰν μὲν χροός ὡς πόλος κατ' εὐθείαν πτώσιν ἀναγνῶμεν, ἔσται τὸ λεγόμενον, ἀλλ' οἰδαμῶς ὁ χρώς ἐφάνη. ἐὰν δὲ χροός ὡς σοφός κατὰ γενικὴν πτώσιν, ἔσται, ἀλλ' οἰδαμῶς τοῦ χρωτός διήλιθε· τὸ γὰρ εἶσομαι καὶ τὸ φανῆναι σημαίνει καὶ τὸ διελθεῖν. ἐπικρίνομεν δὲ ἡμεῖς περὶ τῆς ἀναγνώσεως ἐκεῖνο, ὡς ὅτι πιθανόν ἐστι μᾶλλον τὴν γενικὴν ἐκδέχεσθαι ἢ περὶ τὴν εὐθείαν· ἦν γὰρ⁵⁷⁾ αὐτῶ ἔθος εὐθείαν μὲν ἐπίστασθαι εἰς ὡς⁵⁸⁾ περατομένην ἑπεὶ οὐ σφι λίθος χρώς οὐδὲ σίδηρος (II. A 510): καὶ ἀκόλουθος αἰτιακὴ 'χρωτ' ἀπονίψαμένη' (Od. σ 172): τὰς δὲ ἄλλας πλαγίους οἶδεν ἀπὸ τῆς ὡς εἰθείας⁵⁹⁾ 'χροός ἄμεναι ἀνδρομέοιο' (II. Y 100) 'χροὶ δ' ἔντε' ἐδύσατο παμφανόωντα (II. I 596) καὶ τὴν αἰτιατικὴν 'μηκέτι νῦν χροά καλόν' (Od. τ 263). ὥστε εἰ οὐ κεκώλυται τῆς γενικῆς ἢ σύνταξις, τί ἐστι τὸ κατεπεῖγον μὴ τῇ συνήθει κλίσει⁶⁰⁾ τὴν ἀνάγνωσιν ποιεῖσθαι. A.

De Aristarchi lectione pugnantia traduntur: hunc χροός enuntiasse testantur Didymus schol. A

57) ἦν γὰρ (fort. ἀει γὰρ) Lehrsius.

58) εἰς ὡς Lehrsius; εἰς ὄς cod.

59) Post εὐθείας habet cod. A χροός ἄμεναι (sic) ἀνδρομ, quae del. Villoison. Dind.; χροός ἄμεναι ἀνδρομέοιο em. A. Ludwich, Berl. philol. Wochenschr. 1902 col. 89.

60) κλίσει edd.; κλίσει cod.

(M. Schmidt, Didym. fr. p. 148: οὕτως αἱ Ἀριστάρχου, χρόος ὡς λόγος· βοίλεται δὲ διηρησθαι τὴν εὐθείαν) ac Tyrannio apud Herodianum, contra eundem χρόος commendasse Alexio refert apud Herod. supra. Itaque fortasse Aristarchus διχῶς legit χρόος et χρόις, cf. Lehrs., Ar.³ pagg. 8 et 29; Ludw. l. c. 1, 352, 5. De diversis veterum grammaticorum lectionibus, quas scholiastae enotaverunt, paucissimis disputat Planer l. c. p. 20. Zenodotus scripsit χρώς (Duentz. l. c. p. 90) eumque secuntur reco.

54.

Herod. Prosod. II. N 391 (L. II, p. 86, 2i):

ἡὲ πίτυς βλωθρή, τὴν τ' οὔρσι τέκτονες ἄνδρες 390
ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι νήιον εἶναι.

νεήκεσι: ὡς εὐμήκεσιν ἀνεγνώσθη. οὕτως δὲ καὶ Ἀλεξίων. ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης ὡς εὐγενέσιν, ὅπερ καὶ ἐχρῆν⁶¹) παρὰ γὰρ τὴν ἀκὴν ἢ σύνθεσις. τὰ δὲ παρὰ τὰ εἰς ἢ λίγοντα θηλυκὰ συντιθέμενα καὶ εἰς ἧς περατοῦμενα ἐπιθετικά τότε ὀξύνεσθαι θέλει, ὅταν ἐχρῆ οὐδετέρου παρασηματισμὸν καὶ τὴν γενικὴν εἰς οὐς περατομένην. εὐτυχοῦς, εὐτυχές, εὐτυχεῖς, εὐρυντυλοῦς, εὐρυντυλές, εὐρυντυλεῖς. οὕτως οὖν ἐχρῆν καὶ τὸ προκείμενον. ὅμως μέντοι ἢ παράδοσις τὸ νεήκης καὶ ταναήκης (vs. II. II 768) βαρύνει κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ εὐμήκης, μεγαλήκης. AB.

Cf. Herod. Prosod. Cathol. γ' L. I, p. 82, 9; Eustath. pagg. 939, 7; 1635, 64. Lehrs., quaestt. epp. p. 152.

55.

Herod. Prosod. II. Ξ 249 (L. II, p. 898, 3):

[h. l. Heram alloquitur]

ἦδη γὰρ με καὶ ἄλλοτε σὴ ἐπίνυσσεν ἐφετμῆ (Somnus
ἦδη γὰρ με καὶ ἄλλο τετὴ ἐπίνυσσεν ἐφετμῆ:
Ἀριστάρχος ἐλλείπειν φησὶ τὴν κατά, καὶ ἐκδέχεται τὴν

61) ἐχρῆν edd.; ἐχρῆν ut solet cod.

ἀντωνυμίαν εὐθείας πτώσεως, καὶ κατ' ἄλλο ἢ σὴ ἔσωφρόνισεν⁶²⁾ ἐντολή, ὥστε εἶναι ἢ τεῆ. Παρμενίσκος δὲ ἐκδέχεται ἐπίρρημα τὸ ἄλλοτε καὶ δασύνει τὸ ἦ, καὶ περισπᾷ ἐπὶ δοτικῆς πτώσεως, ἵνα ὑπάρχη ὁ Ζεὺς⁶³⁾ τῆ ἢ με ἔσωφρόνισεν ἐντολῆ. Ἀλεξίων δὲ προαρίνει τὴν Ἀριστάρχου· φησὶ γὰρ ἀπὸ τοῦ ἰ ἀρχιέον· καὶ ἡμῖν⁶⁴⁾ δὲ δοκεῖ. πρὸς γὰρ τὴν Ἡραν ἢ ἀπότασις ἐστίν. αὐτὸς γοῖν ἐπεξηγεῖται αὐτό· ἄν ἀπὸ τοῦτο μ' ἄνωγας ἀμήχανον ἔλλο τελέσαι' (Π. Ξ 26) *A.*

Alexio igitur ἄλλο τεῆ . . . . ἐφετμῆ legens praecedentem habuit Aristarchum (Ludw. l. c. I p. 375, 12), Herodianum succedentem. Ex ceterorum vetustiorum grege legebant Zenodotus (Duentz. l. c. p. 70 sq.) et Ptolemaeus ὁ ἐπιθέτης paulo aliter ἄλλο τεῆ . . . . . ἐφετμῆ. De loco perdifficili adhuc sub indice lis est; vid. infra.

56.

Herod. Prosod. Π. Ο 10 (L. Π, 92, 21):

ὁ δ' ἀργαλέω ἔχει ἄσθματι κῆρ ἀπινίσσων
αἶμ' ἐμέων, (sc. Hector)

κῆρ ἀπινίσσων: Ἀριστάρχος τὸ κῆρ οὐδετέρως ἐκδέχεται καὶ μετοχὴν τὴν ἀπὸ τοῦ ἄ ἀρχομένην, ἵνα τοιοῦτον τι σημαίῃ τὸ κῆρ ἀσύνετος ὢν, διδασκόμενος καὶ ἐκείνοι⁶⁵⁾ δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν (Od. ε 342). τοῦτω συγκατατίθεται καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης καὶ Ἀλεξίων καὶ σχεδὸν πάντες, καὶ ἡμεῖς. εἰσὶ μέντοι οὐ ἄλλως⁶⁶⁾ διέστειλαν, οὓς ἐλέγχει ὁ Ἡρωδιανός. *A.*

62) ἔσωφρόνισεν edd.; ἔσωφρόνισαν cod.

63) ἵνα ὑπάρχη ὁ Ζεὺς post Villois. edd.; ἵνα ὁ Ζεὺς ὑπάρχη (ὑπάρχη Bekk.) cod.

64) ἡμῖν edd.; ἡμῖν cod.

65) τοῦ sive τὸ post ἐκείνου del. Lehrsius.

66) ἄλλως Bekk.; ἄλλους cod.

κῆρ' ἀπινύσκων διὰ τοῦ κ̄ legit Aristoph. Byzant.
(cf. Didym. schol. a. h. l. M. Schmidt l. c. p. 155)
alii κῆρα πινύσσων v. La Roche, Hom. Textkr. p. 198;
κῆρ ἀπινύσσων est lectio hodie vulgata.

57.

Herod. Prosod. II. O 309 (L. II, p. 94, 35):

ἔχε δ' αἰγίδα Φοῦριν (sc. Phoebus Apollo)
δεινὴν ἀμφιδάσειαν ἀριπρεπέ', ἣν ἄρα χαλκείῃς
Ἡφαιστος Αἰὶ δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν· 310
ἀμφιδάσειαν: τρίτη ἀπὸ τέλους ἢ ὀξεῖα ἰμοίως
τῶ⁶⁷) χαλκοβάρεια. ὅτι δὲ οὐχ, ὡς οἶεται ὁ Ἀσκαλωνίτης
καὶ Ἀλεξίων σίνθετόν ἐστιν, ἀλλὰ παρασίνθετον, εἴρηται
ἡμῖν ἐν τῶ περιὶ τοῦ ἡριγένεια. Α.

Cf. p. 21. fr. 25.

58.

Herod. Prosod. II. O 320 (L. II, pagg. 94, 38;
247, 29; 531, 11):

αὐτὰρ ἐπεὶ κατενώπα ἰδὼν Δαναῶν ταχυνώλων
σεῖσ', (sc. Apollo aegida)

κατένωπα: Ἀριστάρχος περισπᾶ κατενώπα⁶⁸) ὡς
κατὰ δῶμα, ἀπ' εὐθείας τῆς ὤψ, ἣτις αἰτιατικὴν ἔχει τὴν
ῶπα· ὁ δὲ Ἀλεξίων καὶ οἱ πλείους ὡς κατέναντα, οἷς
καὶ βέλτιον πείθεσθαι, ἵνα ἦ ἀπὸ τοῦ κατενώπια κατὸ
συγκοπὴν κατένωπα, ὡς μηρία μῆρα, σιτία σῖτα. ἔνεστι
μέντοι βοηθῆσαι καὶ τῶ Ἀριστάρχῳ οὕτως, ὡς ἐστὶν
ἐνωπή⁶⁹) ἢ πρόσοψις ἄσσει τι κακὸν ῥέξουσιν ἐνωπή⁷⁰)

67) τῶ edd.; τὸ cod.

68) περισπᾶ κατενώπα post Ἀριστάρχος add. Lentzius, quae
in cod. A in marg. interiore testatur Dind.

69) ὡς ἐνωπή edd.; ὦ σ: (ὡς σατιν) εὐρώπη cod.; v. A. Ludwich,
Berl. philol. Wochenschr. 1902 col. 40.

70) ἐνωπή edd.; εὐρωπή cod.

II. E 374). παρ' ἣν ἔστιν αἰτιατικὴν ἔνωπὴν. ὃν οὖν τρόπον τὴν ἰωκὴν ἰῶκα εἶπε μεταπλάσας, οὕτως καὶ τὴν ἔνωπὴν ἐνώπα προπερισπωμένως. *A.*

Haec omnia transisse in *Etym. M.* p. 496, 7, ubi et ipse Alexio vocatur, monuit *Lehrsius*. Videas deinde *Etym. Gud.* p. 307, 26; *Cram. Anecd. Paris.* III, p. 20, 28, *Eustath.* p. 1017, 60. *Aristarchi* veram lectionem κατ' ἐνώπα fuisse autumat *La Rochius* I. c. p. 294, quod *Spitznero* praesente in textum recipere non dubitat; ac mihi quidem hoc ipsum veri simillimum videtur; cf. *Lobeck, Paral. gramm. Gr. I*, p. 169.

59.

Herod. Prosod. II. O 444 (L. II, p. 96, 4):

τόξον ἔχων ἐν χειρὶ παλίντονον ἠδὲ φαρέτρην

ἰοδόκον (sc. *Teucer*)

ἰοδόκον: πιθανώτερον Ἀλεξίων παροξύνει, ὡς ξεινοδόκον, ἐπεὶ αὐτῇ⁷¹⁾ ἰ φαρέτρα δέχεται καὶ ἔστιν ἐνεργητικόν. *A.*

Alii ἰοδόκον, quod *edd.* respuunt; etiam ἰοδόκος, est ἄπαξ λεγόμενον.

60.

Herod. Prosod. II. P 174 (L. II, p. 105, 2):

[*Hector ad Glaucum*

ὣς τέ με φῆς Αἴαντα πελώριον οὐχ ὑπομείναι

ὅς τέ με φῆς⁷²⁾: ἄξιοι ὁ Ἀσκαλωνίτης ἀναγινώσκειν δισυλλάβως ἐπὶ ἀορίστου χρόνου, ὁ μέντοι Ἀλεξίων μονοσυλλάβως ἐπὶ ἐνεστώτος χρόνου· διὸ καὶ σὺν τῷ τ γράφεται. τοῦτο δὲ ἀπαιτεῖ καὶ ἡ διάνοια. καγὼ δὲ

71) αὐτῇ *Lehrsius*; αἰτῇ *cod.*

72) In marg. inter. *cod.* οὕτως ἐπὶ ἐνεστώτος ἄν (ἀντι τοῦ *Cobet*) λέγει καὶ τὸ ἰ.

συγκατατίθεμαι. διὸ ἐν τῇ συντίξει ἐγκλιτέον· ὀξύνεται γὰρ ἐπὶ ἐνεστώτος χρόνου. *A.*

Vide Ludw. l. c. I, p. 419, 32; ὅς τέ με φῆς uno tenore hodie edd. legunt.

61.

Herod. Prosod. II. Σ 77 (L. II, p. 106, 20.)¹

ὑῖας Ἀχαιῶν [apud Achillem filium]

σεῦ ἐπιδευομένους παθεῖν τ' ἀεκήλια ἔργα [Thetis ὁ Ἀσκαλωνίτης ἀεκήλια οἶον οὐχ ἡσυχὰ οὐδὲ εἰρηνικά, ἐπεὶ ἔκηλος ὁ ἡσυχος, ὥστε στέρησιν αὐτὸν⁷³) ἐκδέχασθαι. οὕτως δὲ καὶ Ἀρίσταρχος, οἶον ταραχώδη. ἢ ἀκούσια, εἰ οὐκ ἂν τις ἐκὼν πάθοι. ἰμοίως δὲ καὶ Ἀλεξίων· καὶ ἔχονται τοῦ δηλουμένου. *A.*

Lehrsius adnotat omnes hos, quos Herodianus commemorat, non τὰ ἐκήλια sed τ' ἀεκήλια protulisse collato Aristonico ad h. l. Friedl. p. 211: ἡ διπλῆ πρὸς τὴν συναλοιφὴν ὅτι ἀεκήλια ἐκληπιτέον κατὰ ἀπόφασιν τοῦ ἐκήλου, ἐφ' οἷς οἰχοῦντες ἡσυχάζειν cf. Hesych. et Apollon. soph. s. v.; ἀεκήλια est ἀπαξ λεγόμενον.

62.

Schol. Gen. II. Φ 282 (Nic. I, p. 202, 19; edit. sep. p. 9):

νῦν δέ με λευγαλέω θανάτῳ εἴμαρτο ἀλῶναι

ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ, (verba sunt Pelidae)

Ἀλεξίων ὁ χωλὸς φησιν 'ἐρθέντα' δεῖ γράφειν, χωρὶς τοῦ χ⁷⁴). οὐ γὰρ παρὰ τὸ εἰρχθῆναι, ἀλλὰ παρὰ

73) αὐτὸν Lehrsius; αὐτῶν cod.

74) ἀλεξίων ὁ χωλὸς φησιν ἐρθέντα δεῖ χωρὶς τοῦ χ cod., Ἀλεξίων ὁ χ. φησιν δεῖ γράφειν ἐρ. χωρὶς τοῦ χ edd.; cf. eius not.: Le mot ἐρθέντα marqué d'une ligne de points, pour indiquer la transposition.

τὸ ἔρσαι, ὃ ἔστι πνίξαι. ὄθεν καὶ ἐν ἄλλοις φησὶν ο ποιητῆς 'ὄν ῥα τ' ἔναυλος ἀποέρση' (Π. Φ 283) καὶ ἐν ἄλλοις 'μή μιν ἀποέρσειε μέγας ποταμὸς' (Π. Φ 329). ἐπεὶ οὖν ἐπὶ τῶν δύο τόπων χωρὶς τοῦ χ, κἀνθάδε γράφωμεν⁷⁵) 'ἐρχθέντα'. ἔνιοι δὲ δασύνοισιν 'ἐρθθέντα' παρὰ (τὴν ἔρσην τουτέστι) τὴν δρόσον. Nonnulla verba in *ABT*.

De scriptura ἐρχθέντ' hodie non dubitatur, apud veteres erat ambigua, ut ex scholl. perspicitur: sic Ascalonita praetulit ἐρχθέντ' δασέω; ἀπὸ γὰρ τῆς ἔρσης, Crates εἰλθέντ' ἐν μεγάλῳ· ἴλλειν γὰρ φησιν εἶναι τὸ εἶργειν, ἄστε τῆς κωλίσειω δίκην ἐξούλης καλεῖσθαι· καὶ παρατίθεται Σόλωνος ἐν νεάτῳ ἄξονι ἐξούλης· εἴαν τις ἐξίλλη ὦν ἂν τις δίκη νικήσῃ, οἱ ἂν ἄξιον ἦ, καὶ τῷ δημοσίῳ ὀφλανεῖ καὶ τῷ ἰδιώτῃ ἑκατέρους. ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἐν *Δαιδάλῳ* 'εἰλήσομέν σε τῇ ἀχαλκευστῷ πίδῃ' — Haec ratio Cratetea valde incerta est vel potius falsa videtur; recte exhibet schol. *A* ad h. v. (Dind. II, p. 221, 14): ψιλωτέον τὸ ἐρχθέντ' et in *B* exstat (Dind. IV, p. 266, 25) ἐρχθέντ' ψιλωτέον δέ· ἔστι γὰρ παρὰ τὸ εἶργω· Ἀττικοὶ δὲ δασύνοισιν. εἰρχθέντ' habebat ed. Massilensis, cf. schol. Townl. ad. h. v. (Dind.-Maass. VI, p. 352, 14).

63.

Schol. Gen. II. Φ 331 (Nic. I., p. 204; edit. sep. p. 11):

ὄρσο, κλλοπόδιον, ἐμὸν τέκος· ἄντα σέθεν γὰρ [in vocat]

Ἐάνθον δινθέντα μάχῃ ἠίσκομεν εἶναι (Juno Vulcanum)

Κυλλοποδίου: . . . . Ἀλεξίων ὁ χωλὸς χρῆται παραδείγματι τούτῳ· τὰ εἰς ὦν λήγοντα ὀνόματα, φησί, καὶ τὴν παρέσχατον ἔχοντα [μακρὲν] ὅταν κατὰ κλητικὴν

75) γράφωμεν ed.; γράφοιμεν cod.

ἐκφέρεται πτώσιν, περισπᾶται κατ' αὐτὴν ὄλον Πανδίων Πανδίων, Ἰάσων Ἰάσον, Ἀμφίων Ἀμφίον· εἰ ἄρα τούτων ἐστὶ Κυλλοποδίων ἰφείλει ἐπὶ κλητικῆς περισπᾶσθαι κατὰ τὴν παρατέλετον . . .

Idem putavit Hermapias; Aristarchus vero pro-
paroxytonon *Κυλλοπόδιον* maluit itemque Herodianus
cf. Prosod. II. ad h. v. (L. II, p. 118, 9), deinde saepius
Alexionis prosodiam oppugnat: Prosod. II. Γ 182
(L. II, p. 40, 8) et Prosod. cathol. (L. I, p. 419, 7).

Habes igitur Alexionis fragmenta, ut puto, omnia.
Nunc singula pervagabor:

Cap. I.

De Alexionis vita atque aetate.

De Alexione grammatico, Homeri carminum
interprete haud spernendo,¹⁾ in ipso scriptionis aditu
idem dolendum est, quod nobis iam de prioribus
Charete Chaerideque grammaticis contigerat, nec
fragmentorum documenta superesse graviora neque

---

1) Ex recc. scriptoribus, qui Alexionis meminerunt, no-
minasse sufficiat: Fr. A. Wolf, Prolegg. ad Hom. cap. 4, ubi
hunc nostrum Alexionem pari passu appellat cum signiferis
artis grammaticae, Zenodoto, Aristarcho, Cratete Mallota.
Graefenhan, Gesch. der klass. Philol. im Altert. III,
pagg. 98 sq.; 404; Beccard, de scholiis in Hom. Iliadem.
diss. Berol. 1850 p. 77; Nicolai, Gesch. der griech. Litt.² II,
p. 347; La Roche, Die hom. Textkr. i. Altert. p. 110; Christ,
Gesch. der griech. Litt.⁴ p. 793: „Ptolemaeus aus Askalon und
Alexion, oft zusammengenante Homererklärer“; de Ptolemaeo
Ascalonita vide Baegii diss. Hal. 1882; Wentzel in Pauly-
Wissowae E. R. col. 1466.

aliorum scriptorum tam luculenta testimonia, ut inde aetatem vitamque scriptoris dilucide cognoscere liceat. Quamobrem tanto diligentius ea, quae ab antiquis scriptoribus traduntur, opus erit perscrutari atque in examen vocare. Loci, qui ad hanc quaestionem solvendam plurimum conferunt, hi sunt:

1. Ammon. de different. adfin. vocab. s. v. *γένων* p. 35 Valcken. (fr. 1): *Ἀλεξίων ἐν τῇ ἐπιτομῇ τοῦ Διδύμου Συμμίκτων.*
2. Cyrill. lex. s. v. *βωνίτης*. Cram. Anecd. Paris. IV, p. 180, 17 (fr. 10): *Ἀλεξίων Αἰγύπτιος.*
3. Etym. Gud. p. 206, 39 (fr. 7) cf. Etym. Orion. p. 191, 6: *ὁ τεχνικὸς Ἀλεξίων.*
4. Schol. Gen. II. Φ 282 Nic. I. p. 202, 19, ed. sep. p. 9 (fr. 62): *Ἀλεξίων ὁ χωλός* cf. schol. Gen. II. Φ 331 Nic. I. p. 204, ed. sep. p. 11 (fr. 63).

Ex Ammonii testimonio (nr. 1) Alexionem post Didymum fuisse, cuius *σύμμικτα* in brevioram formam redegisse perhibetur, iam nemo non videt; restat, ut terminum 'ante quem' aetati illius imponamus, qui haud difficulter effici postest: namque Herodiano fuisse Alexionem aetate maiorem certe evincitur ex ipsius technicorum principis testimoniis, qui cum ceterorum grammaticorum, qui antecesserant, praecepta in usum suum accurate perpendit, perpensa aut comprobavit aut refutavit, tum Alexionis scripta sine dubio suis ipse oculis inspexit lectitavitque. Immo vero cum Graefenhanio²⁾ contendere ausim Herodianum ad fundamenta ingentis illius et admirabilis molis iacienda. quam summa arte et assiduitate in libris de prosodia Graeca extruxit, praeter Aristarchi, Niciae,³⁾

2) l. c. III, p. 101.

3) Beccard l. c. p. 75.

Tyrannionis⁴⁾ Ptolemaei Ascalonitae⁵⁾ libros Alexionis potissimum scrinia ac sententias expilasse necnon ponderasse, utpote eius fragmenta longe plurima Herodiani libro *περὶ Ἰλιακῆς προσφθίας* debeamus. Jam vero ad Alexionis aetatis spatium quod eruimus uno fere saeculo amplius, coartandum restringendumve inquiringibus tamquam ansam praebent scholl. cod. Iliadis Veneti *A*, ubi eum plerumque a Ptolemaei Ascalonitae partibus stantem vel cum eodem allatum atque quod maioris momenti videtur, semper fere post Ptolemaeum laudatum invenies (duobus tantum modo locis scholl. II. *A* 503 et 653 inter Aristarchum et Ascalonitam ponitur), qua de causa Graefenhanus suo iure Alexionem post Ptolemaeum vixisse coniecit, quem 'paulo inferiorem fuisse Didymo, sub ipsum igitur primi p. Chr. saeculi limen fuisse vel paulo infra' probabilis Baegii computus effecit.⁶⁾ Forsitan igitur Alexio degerit medio primi saeculi p. Chr. vel quod item fieri potest, paulo postea, quae ratio abunde stabilitur Herod. schol. II. *N* 191 (fr. 53); ubi Alexio Tyrannionem compilasse videtur,⁷⁾ scilicet Maiorem, quem — sub Pompeio Magno eum floruisse Suidas auctor est — Planerus⁸⁾ iustissime scriptorem libri *περὶ προσφθίας Ὀμηρικῆς* existumat.⁹⁾

Atque de aetate Alexionis hactenus.¹⁰⁾ Jam alia

4) id. p. 74; de Tyrannione grammatico cf. proprium libellum Planeri Berol. 1852.

5) Baegé l. c. p. 31.

6) l. c. p. 6; cf. etiam adn. 3 eiusd. pag.

7) Rohde, Kleine Schriften I, p. 361.

8) l. c. pagg. 8 et 20.

9) Sergius in Donat. Gramm. Lat. Keil IV, p. 529, 10.

10) Iniuria pristinis temporibus viri docti, ut Fabricius Biblioth. Graeci. VI, p. 355 Alexionem grammaticum pro eodem habuerunt atque Alexidem sive Alexonem, scriptorem *περὶ*

suppetunt testimonia ad vitam grammatici spectantia, quae nunc diligentius contemplerur. Ex Cyrilli glossemate s. v. *βωνίτης* (nr. 2) Alexionis patriam Aegyptum fuisse accepimus, quam postea deseruisse videtur; quod ni factum esset, aequales illi cognomen Aegyptii vix tribuissent. Jam non abest suspicio, quin ille Alexandriae, priorum imperatorum temporibus artium elegantiae ingenuarum necnon grammaticae principe sede ac domicilio, discendi vel docendi causa parumper versatus sit, tum vero cum patria decederet, fortasse Romam emigraverit, ubi — suam scholam eum habuisse probabile est — fortasse in numero philologorum fuit, quorum mentionem fecit Strabo¹¹⁾. Sed ex incerta ac lubrica regione ad certam solidamque me revoco. Quanta fuerit Alexionis auctoritas inter homines eiusdem temporis doctos eruditosque testis est Etym. Orion. p. 191, 6 (nr. 3), ubi ὁ *τεχνικός* nominatur, quo cognomine tantummodo clariores grammatici, ut Apollonius Dyscolus eiusque filius Herodianus appellabantur; quare pro certo putandum est Alexionem ut illos non modo accurate fundatam, sed etiam exstructam disci-

---

αἰλῶν, ab Athenaeo IV, p. 182 c laudatum (cf. Schweigh. ad. h. l.) vel Alexonem sive Alexandrum Myndium apud Diog. Laert. I, 29, quo loco pro *Ἀλέξων ὁ Μύνδιος ἐν ἐννάτῳ Μυθικῶν* scribi oportere *Ἀλέξανδρος ὁ Μύνδιος κτέ* comparantibus evincitur ex schol. ad Theocrit. Id. VII, 57 et Phot. cod. 109 p. 147 b 23 (quem locum Graefenhanus l. c. III p. 98 adn. 16, ut ceteros, qui secuntur, perperam exhibet), ubi ex Alexandri *Μυθικοῖς* fabulae de Hercule communicantur, cf. Villois. prolegg. p. 30; Plutarch. vita Marii c. 17; Artemid. oneir. II, 67; II, 9, 90; 66, 152 (Hercher); Aelian. de animall. IV, 33. Non opus est pluribus refellere nostrum cum hisce scriptoribus confundi minime posse.

11) Lib. XIV p. 231: *Μάλιστα δὲ ἡ Γαίμη δύναιται διδάσκειν τὸ πλῆθος τῶν ἐκ τῆςδε τῆς πόλεως φιλολόγων. Ταρσεῶν γὰρ καὶ Ἀλεξανδρέων ἐστὶ μεστή.*

plinam grammaticae condidisse. Forsitan etiam senatum arbitrabatur studiis litterarum, cum vitio quodam corporis laboraret, quod eum plurimorum munerum expertem reddiderit: claudicabat enim, quod proxime percerebuit scholl. Genev. a Julio Nicole a. 1891 foras editis, ubi duobus locis ad Φ 282 et 331 ὁ *χολός* cognominatur (nr. 4).

Cap. II.

De fontibus ac titulis Alexionis doctrinae eiusque reliquiis in universum agitur.

Priusquam ad praecepta Alexionis tractanda transeamus, de eorum titulis iisque auctoribus vel libris, ubi istius mentio incitur, nonnulla summatim praemittere lubet. Ac primum quidem Alexionem Didymi miscellaneorum epitomen composuisse non solum Ammonii testimonio, de quo actum est, sed etiam ab auctore *Etym. M.* p. 124, 2 et Eustathio p. 1788, 52 comprobatur, quamquam quid Didymi *Σύμμικτα* continerint, ex definitione aetatum hominum certa ratione vix quicquam confici potest, quia *Συμμίκτων* libri memoria nullis aliorum indiciis ad nos propagata est neque Alexionis huiusce operis epitome alibi memoratur. Fortasse vero ex Ammonii verbis, quae traduntur, nihilo minus nonnulla coniectare licet: manifesto, opinor, colligitur Didymi *Συμμίκτων* libros aliis quaestionibus exceptis (titulum quaeso respicias) etiam ad vocum etyma et origines ac synonyma interpretanda spectasse, qua de causa Alexio forte commotus est, ut breviarium operis certe amplissimi conficeret. Atque eundem amore quodam studiis praecipue glossarum verborumque obsoletorum se dedisse testantur etymologica Graeca veterumque lexica sae-

pissime, veluti Etym. Magnum, Gudianum, Orionis, Angelicanum alia, quorum fragmenta legentibus supra in conspectu proposuimus (fr. 3—23). Quo opere haec coniuncta fuerint, haud facile est iudicatu. Neque scio an scripserit libros *περὶ γλωσσῶν* vel *περὶ τῶν παρ' Ὀμήρω γλωσσῶν* (fragmenta huius farinae longe plurima ad Homeri vocabula, saepius etiam *ἅπαξ λεγόμενα* tendunt), id quod Philoxeni scriptorum titulis a Suida laudatis¹⁾ concludere ausim, quocum Alexio subinde coniunctim citatur fr. 16 (Cram. Anecd. Paris IV, p. 193, 16) et 19 (ibid. p. 193, 26) aliis.

Multo vero saepius quam in etymologicis Graecorum Alexionis reliquiae laudantur in scholiis Homericis cum aliis tum cod. celeberrimi Venet. Marcian. 454 (A), cuius ramenta critica, quae sunt Alexionis, continent fr. 27—61. Quo libello hanc doctrinam ille comprehenderit, perinde, quamquam totiens in testimonium vocatur, non exploratum habemus, etiamsi cum Graefenhanio²⁾ non dubitaverim, quin auctor fuerit librorum de Graeca prosodia et orthographia (forsitan Homerica), quod quae ex iis ad nos pervenerunt, omnia fere ad prosodiam Iliacam redeunt, quam adeo multus Herodianus, ut vidimus, usurpavit atque in suum usum convertit, ut inter principes eius de Iliaca prosodia libri fontes Alexio censendus sit. Atque etiam in alios eiusdem quasi grammaticorum antesignani libellos interdum Alexionis praecepta fluxerunt ut in librum *περὶ καθολικῆς προσωδίας* L I, p. 198, 5 (fr. 24), p. 249, 6 (fr. 25), p. 541, 6 (fr. 35) et *περὶ ὀρθογραφίας* L II, p. 336, 14 (fr. 26), quae ex eodem libro prosodiaco deprompta esse videntur.

1) vol. II, 1481 Bernh.

2) l. c. III, p. 99.

Certe difficillimum est nonnulla eruere de Alexionis opere, quod inscribitur 'Onomacritus', (si modo ad nostrum quae secuntur, referenda sunt³⁾, cuius memoriam servavit Probus in Verg. Georg. III 6 (p. 55 Keil.) ad versum:

'Cui non dictus Hylas puer et Latonia Delos'
(fr. 2).

Quid de hoc libro statuendum sit, Hauptius ipse, sospitator scholii⁴⁾, a doctioribus discere cupivit. Nec tamen quisquam, quem sciam, respondit, nec mihi quicquam, quamvis argumentum titulumque operis mecum animo volutaverim, quod ex omni parte probabile videatur, in mentem venisse profitendum est. An tu putas nostrum de Onomacrito Homericogitasse carminumque Orphicorum corruptore?⁵⁾ Cum acrius quaestionem reputem, certum fere mihi delibatumque est pro *ὄνομακριτο* legendum esse *ὄνομαστικόν*, ut Alexionem lexicum scriptorem cognoscamus, quod aequae ac Pollucis Onomasticon rerum ordine digestum occasione oblata cum mythologiae tum etymologiae rationem habuit, praesertim cum dimidium fere omnium Alexionis fragmentorum ad talem librum possit referri ac verba *ἑλεξιῶν ἐν ὄνομαστικῷ* in Probi codd. facile admiserint depravationem *ἁλεξιῶν ὄνομακριτο*.

Jam vero saepius ad coniecturas confugimus, quapropter Alexionis doctrinam ipsam, quae quidem ex lexicorum veterum ac scholiorum congerie restitui possit, primis lineis designare conemur, quod a proposito non abhorret.

3) Fortasse hoc fragmentum pertinet ad Alexandri Myndii *Μυθικά* cf. supra p. 47 adn. 10.

4) Herm. VII (1873), p. 374 sq.

5) Ritschl, opusc. I, p. 238 sq. — Cf. etiam Plutarch Pyth. or. 25, ubi vocantur 'ὄνομακρίτοι' i. e. vates.

Cap. III.

De Alexionis studiis grammaticis singulatim agitur.

Duplex est negotium, quod Alexio arti grammaticae impendit: verborum etymologia ac prosodia. Homerica latissima vocis significatione. Prioris generis fragmenta ad verborum originem spectantia maxima parte, ut nunc res est, inveniuntur in lexicis vel etymologicis Graecis, prosodiaca contra in scholiis Herodianis cod. Venet. *A*, ut primo aspectu ex collectione fragmentorum cognoscitur. Fragmenta vero etymologica cum diligentius persequamur, iterum duo genera disiungere et bipertitum ordinem servare non piget: priore loco reliquias perlustrabimus, quibus Alexio in etymologia verborum exquirenda omne studium collocavit nec quicquam aliud eum in animo habuisse verisimile est, cum altera capitis, quod sequitur, commentationis particula lumine admoto testimonia inspicere necnon pertentare liceat, quibus grammaticus artem etymologicam cum regulis recte scribendi copulat ac signis quibusdam notisque orthographiae nixus verborum *ἔτυμον* constituere studet.

a) de Alexionis studiis etymologicis.

a) de propriis etymologiae studiis.

Antequam ad ipsas Alexionis etymologiarum reliquias accedamus, imprimis monendum cavendumque est, ne animo suspensio flosculos eiusmodi aggrediamur, quae maxime sine iudicio a magistris Byzantinis carpta plane ridicula sunt atque absurda ut omnia in enodandis nominibus collocata veterum scriptorum studia. Ac perpauca exempla, opinor, sufficient, ut de Alexione etymologo et ratione, quam in etymologia exerceuerit, iudicium feratur.

Primo igitur audias, quid senserit de voce *τά-*

ριχος (fr. 6), quam explanavit ἀπὸ τοῦ ἐν ταριχείᾳ ἰσχυραίνεσθαι, quod lexicographo ipsi risum elicuit addenti γελοιῶς· ἢ γὰρ ταριχεία ἀπὸ τοῦ τάριχος γέγονε. Ac meritissimo glossator vituperatur, quod aperte in circulo vitioso versabatur: namque τάριχος vocem primariam, ταριχεία secundariam esse nemini non patet. Et similiter noster repulsam tulit, cum originem vocabuli φιλήτης perscrutaretur (fr. 18); nam inepte opinionem φιλήτης ex ὑφειλήτης ἀφαιρέσει τοῦ ἔ ab Eustathio pagg. 194, 30 et 1889, 1 repetitam probasse videtur. Neque feliciter versabatur in voce χρῆσις (fr. 19), quam (horribile dictu) παρὰ τὸ χρεῖω τὸ ἀλείφω derivabat una cum Philoxeno grammatico, qui eandem sententiam perabsurdam nescio quo pacto tuebatur.¹⁾ Postremo fortasse non alienum erit iam h. l. mentionem facere glossae μάγειρος (fr. 12), de qua — etiam infra in hanc rem oratio incidet — traditur: Ἄλεξιων(δέ) φησιν, ἔτι μαγία γὰρ τις ἢ ἄρτυσις τῶν ἐψημάτων.

Jam satis superque vidimus Alexionem vocum origines rationesque non magis percalluisse quam ceteros suae aetatis etymologos, quamquam non nunquam vocabulorum, cur quaeque res sit ita appellata causas rectius explicasse ac fructus inde percipi posse haud negandum est veluti ex glossa cod. Paris. 2630 s. v. προῖνερος (fr. 9), quo loco haud dubie melius iudicavit quam Demetrius,²⁾ cuius sententiam posthac idem anonymus prodidit προῖνερος significare τοῦ;

---

1) De Philoxeno Alexandrino eiusque studiis etymologicis v. M. Schmidt, Philol. IV (1849), p. 627 sq., VI (1851), p. 660 sq. et dissertationem Kleistii, de Philoxeno grammatico. Gryphiswald. 1865.

2) Fortasse is est, qui Ixion cognominatur, cf. Christ. l. c.⁴ p. 629.

διδόντας τὰ ἄνια πρὶν ἢ λαβεῖν τὴν τιμὴν, vel alii, quorum nomina silentio teguntur, qui vocabulum ἀπὸ τῶν νεκρῶν ἐσχημάτισαν· ἐπὶ γὰρ ἀπαιδευτῶν φασὶ κεῖσθαι τὴν φωνήν. Hisce nugis Alexionis explicatio- nem praeferendam esse apparet.

Sed ad alia vertamur. Alexionem non tam voci- bus sermone tritis quam rarius usitatis ac potissimum ἀπαξ λεγομένοις operam dedisse per sese patet, cum glossographos nominibus eiusmodi studiosius perscruta- ndis maxime optimeque ingenia exercuisse constet. Sic antiquis temporibus magna controversia exorta erat inter etymologos de epitheto Mercurii Homericō (Il. B 103; Od. α 38) ἀργειφόντης, quo in enodando post clarissimos vetustiores grammaticos etiam Alexio laborabat, cuius sententiam servavit Etym. Gud. p. 73, 26 (fr. 4): παρὰ ἐναργεῖς τὰς φαντασίας ποιεῖν, ὡς φησιν Ἀλεξίων. Deinde ex iis, quae secuntur — pergit enim etymologus καὶ Ἀρίσταρχος — Aristarchi et Alexionis in hac quaestiuncula consensum exstitisse accepimus, quare nescio, an noster vocem tractaverit in libro de Homeri prosodia, de quo postea uberius dicitur. — Atque alterum Alexionis studiorum, quae in vocabulis ἀπαξ εἰρημένοις consumpsit, exemplar suppeditat Etym. M. p. 534, 1 (fr. 8). κοῦριξ³⁾ ἐκ τῆς κόρης, τουτέστι τῆς κεφαλῆς· ὄθεν καὶ ἡ κοῦρά ἐν ὑπο- μνήματι χ' Ὀδυσσείας. Ἀλεξίων δὲ κοῦριξ, τῶν τριχῶν ἢ νεανίσκος παρὰ τὸν κόρον. Alios etymologos duas notiones vocis simili fere ratione ascivisse testantur Hesychii glossae duae, quarum altera est κοῦριξ⁴⁾ τῆς κόρης, altera ex alio sumpta poeta κοῦριξ· ἢ νεανίσκος παρὰ τὸν κοῦρον, ἢ τῶν τριχῶν κατὰ τὴν κοῦράν, ἢ τῆς

3) κοῦριξ cod.

4) κοῦριξ cod.

κόμης ἀπὸριξ ἄρξασθαι λίαν καὶ βίβ. Τινὲς δὲ ἀνδρικῶς καὶ νεανικῶς,⁵⁾ quae omnia cum Alexionis iudicio congruunt. Jam vero accentuum discrepantia, qua codd. memoria laborat (tum κοῦριξ, tum κουρίξ, ut vidimus, enuntiatur), ad suspicionem ferimur, h. ll. duo adverbia inter sese confusa in unum coaluisse et κουρίξ oxytono significationem inesse τῶν τριχῶν, quod vocabulum in Hom. Od. γ 188 haud dubie significat⁶⁾ et κοῦριξ properispōmeno παρὰ τὸν κόρον (sc. κοῦρον) νεανικῶς vel ἀνδρικῶς. Itaque iam apud Alexionem, ex quo alii hausisse videntur, nucleos illius confusionis exstare per se patet, cum dicat κουρίξ· τῶν τριχῶν ἢ νεανίσκος παρὰ τὸν κόρον. — Paucis denique absolvere liceat glossam εἰλικρινής (fr. 11), quod Alexio rectissime idem valere declarat ac καθαρός, ἐγής, ἀκριβής, ὅτι ἐν ἔλῃ ἐστὶ κεκριμένος.

β) de studiis etymologicis cum regulis orthographiae coniunctis.

Paulo graviora multoque plura sunt rudera, in quibus arte etymologiae adhibita vocum orthographiam sibi tractandam explorandamve sumpsit Alexio. Quae qui oculis obierit, facile perspiciet amore quodam ac studio eum vocabula elegisse, quorum scriptura inter vocalem ι et εῖ diphthongum ambigua videbatur. Omnia, quae deinceps contemplerur, in hac quaestione vertuntur.

De orthographia vocis ἔριθος sermocinatur Etym.

5) Glossographos de voce κουρίξ plerumque titubasse etiam colligitur ex Apollon. sophist. lexico, qui interpretatur κουρίξ· κουρικῶς ὅλον νεανικῶς et schol. Apollou. Rhod. IV, 18 κουρίξ· κατὰ κόρησ, κεφαλῆς.

6) κουρίξ num ἐκ τῆς κόρησ, τουντέστι τῆς κεφαλῆς ducendum sit in medio relinquimus.

Orion. p. 191, 6 (fr. 7), ubi praeter cetera scriptum videmus: ὁ τεχνικός Ἀλεξίων διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφει. Qua deliberatione ductus hoc statuerit, non compertum habemus, sed argumenta traduntur de verbo βινεῖν, cuius scripturam ille vocali *ι* tuebatur Etym. Gud. p. 108, 49 (fr. 5): Ἀλεξίων φησὶν ὅτι οἱ κομίζοντες ἤδη τὴν ἡλικίαν τοῦ συνοσιάζειν ἀρχὰς ἔχουσι τοῦ βίου, τὸ δὲ βίος διὰ τοῦ *ι* γράφεται κτῆ, quam ob causam nostrum novis castigationibus obruere debuimus, nisi iocis eiusmodi nugisque veterum scriptorum etymologica, quae servata sunt, abundarent. Sed Alexionis hariolationes reapse aptissimae sunt, quae legentibus risum moveant, veluti scriptura μάγιρος pro usitatiorē μάγειρος, ὅτι μαγία γὰρ τις ἢ ἄρτυσις τῶν ἐψημάτων (fr. 12, v. etiam p. 52). Hinc Alexionem ignorasse formam μάγιρος Aeolicam esse clarescit, quapropter in festivum errorem incidit μάγιρος cum μαγία coniungendi. Atque idem illi accidisse videtur de nomine Ποσειδῶν, quod una cum Apollonio grammatico scripsit διὰ τοῦ *ι* παρὰ τὴν πόσιν δοτικὴν (fr. 13), Didymus et Trypho cum praetulerint Ποσειδῶν ἀπὸ τῆς πόσεως. Sane vero ac sobrie Herodianus discrepantiam scripturae dirimit de orthogr. L. II, p. 443, 16: τὸ δὲ Ποσειδῶν διαφορεῖται· παρὰ γὰρ τοῖς Ἀθηναίοις διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφεται, οἱ δὲ Αἰολεῖς καὶ Δωριεῖς διὰ τοῦ *ι*. cf. L. II, p. 572, 27.

Hoc loco forsitan aptissime interponere liceat duo testimonia ex Herodiani technici reliquiis petita, quibus perinde Alexionis praecepta quaedam orthographica promulgantur. Ac primum quidem ex Herodiani prosodia catholica apertum est Alexionem rursus Philoxeno accedente τοὺς δαίμονας Καβείρους διὰ τοῦ *ι* scripsisse (L. I, p. 198 6. fr. 24) nulla pro-

babili causa,¹⁾ deinde in eiusdem technicorum principis libro de orthogr. legimus s. v. ἀλείτης L. II, p. 436, 14 (fr. 26): γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἀλιτῶ τὸ ἀμαρτάνω ἀλείτης ὁ ἀμαρτωλός. Num vero etymologi, quorum in numero Herodianus ipse cum Alexione versatur, recte revocaverint ἀλείτης παρὰ τὸ τὰς λιτὰς μὴ τηρεῖν, sub iudice ponamus; quod quamquam haud ita incredibile videtur, tamen secundum paradoxin Graecos vocem διὰ τῆς εἰ διφθόγγου scripsisse Herodianus ipse Alexionis scriptura pervulgata testatur.

Etymologica Graecorum ac verborum lexica, multis variisque casibus agitata, concisa ac mutilata ad nostram aetatem pervenisse inter eruditos constat. Non raro accedit, quod librariorum vel edd. culpa specimina artis grammaticae, quae quidem primum in lucem prodierint, tantis vitiis sunt inquinata, ut textus et sententia scriptorum vix aut ne vix quidem restitui ac divinari possint, quae res nobis Alexionis fragmenta colligentibus permolestae sunt in Cyrilli lexico a Cramero in Anecd. Paris. IV, p. 177 sq. ex cod. Bodl. ol. Meermann. tom. II, 2 edito, quod etiam Alexionis testimoniorum copiam effundere subinde cognoscimus, quae occasione oblata manu emendatrici, quantum potero, recensere iuvabit.²⁾

1) Herodianus ipse aliter iudicat in libro de orthogr. L. II, p. 348, 25: Τὰ διὰ τοῦ εἰροῦ προπαροξύτονα ἀπὸ ῥημάτων γινόμενα διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφεται. οἷον μάσσω μάγειρος . . . ., οἷς ἴσως συνέδραμε τὸ Κάβειροι, ὅπερ Ἀλεξίων καὶ Φιλόξενος διὰ τοῦ ι. ἢ δὲ παράδοσις διφθόγγον ἔχει.

2) A Ludwichio, magistro venerabili, rogatus T. W. Allen, prof. Oxoniensis, locos huiusce lexici, ubi Ἀλεξίων vocatur, post Cramerum iterum contulit ac fructus huius collationis quamvis ad textum emendandum perexiguos mihi benigne Regimontium transmisit.

Alexionem de scriptura vocis *βωνίτης* egisse ex notatione huius lexicī Cram. l. c. IV, p. 180, 17 (fr. 10) docemur: λέγει αὐτῶ Ἀλεξίων Αἰγύπτιος· διὸ διὰ τοῦ τ γράφεται, quae verba lacunosa ac corrupta esse vel caecis, ut aiunt, apparebit. Sed fortasse locum non nihil sanare possumus. Pro αὐτῶ Ἀλεξίων, quod quid valeat, equidem non video, οὕτω Ἀλεξίων scribendum esse mihi persuasi vel ὁ αὐτὸς Ἀλεξίων, quoniam in glossa antecedente s. v. βινεῖν eiusdem nostri grammatici nomen laudatur; contra post Αἰγύπτιος lacunam subesse contenderim, quod verbis λέγει et διὸ comprobatur. Verum de Alexionis ipsa sententia, quam haud dubie lacuna continebat, meo iudicio arte nesciendi utendum est. At multo facilius est certiora dicere, quid Alexio docuerit de vocabulo *Φθία* in eodem Cyrilli lex. Cram. l. c. p. 193, 17 (fr. 17), ubi haec traduntur: Ἀλεξίων· μήποτε ἐπεὶ ἴφθιμοι καὶ ἰσχυροί. De Pthia Thessalica egit scripsitque *Φθία* per τ vocalem, fortasse quod incolae essent ἴφθιμοι καὶ ἰσχυροί (homines robusti ac validi).

Hac via ducimur ad alteram quaestionem, quam breviter perstringere necesse est. Reitzensteinus, vir de etymologicis Graecis optime meritis ac veterum lexicorum peritissimus, occasionem avidissime amplexus³⁾ doctrinam lexicī, quod vocant, Messanensis ab H. Rabe⁴⁾ editi, postquam ex Ori⁵⁾ grammatici libris *περὶ ὀρθογραφίας* id compilatum esse probabili

3) Gesch. d. griech. Etym. 1897 p. 289 sq.

4) Mus. Rhen. XLVII (1892), p. 404 sq.; L (1895), p. 148 sq.

5) Ori grammatici aetatem, quem Ritschelius (De Oro et Orione, opusc. I, pagg. 582—673) Herodiani et Phrynichi aequallem aemulumque habebat, Reitzensteinium nuperrime l. c. pagg. 287—350 usque ad saeculum V p. Chr. n. verius promovisse notandum est.

ratione demonstravit, cum Herodiani primi libri *περὶ ὀρθογραφίας* reliquiis eiusque scholiis in codice Tischendorfiano altero Lipsiensi servatis comparandam sibi proposuit, cuius specimina quaedam ampliora post Tischendorfium Reitzensteinus ipse evulgavit. Quae frustula quamvis densis tenebris obvoluta in lucem pervenerint, tamen nostrae quoque commentationi favere laetamur, quod praeter alios vetustiores grammaticos veluti Apollonium *τὸν Ἀρχιβίου*, Tryphonem, Philoxenum, Didymum, Aristonicum eiusque patrem Ptolemaeum etiam Alexionem nostrum sexies commemoratum invenimus s. vv. *Ἀργειφόντης, Ποσειδών, Φθία, γιλήτης*, quae quoniam perinde in Cyrill. lex. cod. Bodl. legentibus occurrunt, iam supra fusius dissectavimus. Ac Reitzensteinio iudicante (neque est, cur scrupulos moveamus) consensus non solum sententiarum, sed etiam verborum tantopere conspicitur hominumque oculos ad se convertit., ut nemini libellum cod. Tischend., quem Herodiani librorum *περὶ ὀρθογραφίας* fragmenta complecti veri simillimum est, lexici quod Cyrilli dicitur, fundamentum fuisse non pateat, unde denuo luculenter efficitur Alexionis studia orthographica inter Herodiani fontes uberrimos numeranda esse, id quod iterum iterumque libris, qui Alexionis testimonia servaverunt, confirmatur.

Progrediar igitur ad istius cod. Lips. resc. naufragia, quae nondum tractavimus. Ac grandem glossarum numerum, quae hodie vix agnoscuntur, facili negotio ex commentariis cod. Bodl. in angustum coactis suppleri posse Reitzensteinus l. c. p. 308 monuit exemplo vocis *φειδύλος*, cuius explicationem

6) Serapeum VIII (1847), p. 49; Anecd. sacra et profana 1855, p. 17.

7) l. c. p. 302 sq.

plenior⁸⁾ exhibet Cyrill. lex. Cram. l. c. IV, p 193, 16 (fr. 16): *Φειδύλος· οὕτως καὶ Ἀρχίας καὶ Φιλόξενος καὶ Ἀπολλώνιος, Ἀλεξίων δὲ διὰ τοῦ ι, ἐπεὶ ὀνοματικόν.* Alexio igitur *φειδύλος* Herodiano reluctante⁹⁾ non *ῥηματικόν* a verbo *φείδομαι*, sed *ὀνοματικόν* ab adiectivo *φειδός* denominabat, quod *φιδός* scripsit, ut auctor Etym. M. p. 791, 10: *Τοῦ δὲ φιδός ὀνόματος γράφεται τὸ φι διὰ τοῦ ι, εἰ γὰρ ἐγράφετο διὰ διφθέγγου, φοῖδος ἂν ἔλεγετο τὸ ῥηματικόν ὄνομα.*

Deinde exilia Reitzensteinii excerpta Alexionis nonnulla testimonia perhibent, quae Cyrilli lexicon reticuit Legimus enim in cod. Tischend. fol. 22^v Reitzenst. l. c. p. 305, 14 (fr. 23):

*Πρώην . . . . . ἔ-
τι δὲ καὶ Ἀλεξίων [σὶν τῷ ι ἐκ τῆς ἐτυμολογίας τῆς
τοῦ [πρωῖ, ὑπερ ἀπὸ τοῦ προίεναι κτέ, ubi conf.
Aristarchi sententiam schol. A II. O 470: ἀμφοτέρα
γράφεσθαι φησιν ὁ Ἀρίσταρχος πρώην καὶ πρώιον,
ταῦτὸν δὲ ἐξ ἑκατέρου σημαίνεσθαι. Sed nobis h. l.
de orthographia tantum agendum est, quam Alexionem
haud immerito diiudicasse liquet cum ι vocali πρώην
vel πρώην, quod ex πρώην exortum de πρώιος
adiectivo ducendum est. Denique nostrum videas in
eodem cod. Tischend. fol. 19^v Reitzenst. l. c. p. 307
(fr. 22), ubi inter alia legitur: [Φθε]ισήνωρ· εἰ ἡ*

8) In cod. Tischend. reser. tantummodo oculis perspicui possunt litterae:

*Φειδύλος· εἰ· οὕτως . . . . .
καὶ Ἀπολλώνιος. Ἀλε[. . . . .*

δὲ διὰ τοῦ ι, ἐπεὶ ὀνοματικόν, quod Reitzensteinius suo iure replet:

*Φειδύλος· εἰ· οὕτως [καὶ Ἀρχίας καὶ Φιλόξενος
καὶ Ἀπολλώνιος. Ἀλεξίων
δὲ διὰ τοῦ ι. ἐπεὶ ὀνοματικόν.*

9) L. II, p. 598, 13: *φειδύλος παρὰ τὸ φείδομαι· εἰ δίφθογος.*

παράδοσις — ἴσως ἀπὸ τοῦ — — [Ἀ]λεξίων κτέ. Non dubium est, quin Alexio et Philoxenus h. l. contra paradosin analogia verborum φθίω et φθίνω permoti scripturam φθισήνωσ defenderint.¹⁰⁾

De glossarum serie, quae Alexioni in Etym. Angelicano assignantur, cuius brevem descriptionem edidit Ritschelius primum in lect. catal. Bonnens. 1846—1847, deinde opusc. I, pagg. 674—692, longi esse nolumus, quod de plerisque, quae ceteris etymologicis non desunt, superius iam actum est. Restant glossae *θειλόπεδον* Etym. Angel. § 131 (fr. 21), de qua Alexionis sententiam quod attinet, ex Ritschelii notatione nihil statuere licet¹¹⁾ et *Ἀρτεμίσις* l. c. § 29 (fr. 20) ubi post lacunam dicitur *τοῦτο δὲ Ἀλεξίων . .* Jam dissertissime scripturae *Ἀρτεμίσιος* adstipulatur Herodianō praecedente scriptor Etym. Gud. p. 81, 22: *Ἀρτεμίσιος δὲ διὰ τοῦ τ. τὸ μὶ βραχὺ καὶ τὸ σὶ ἰώτα, καὶ αὐτὸ μακρόν. τὰ γὰρ διὰ τοῦ ἰσίου καὶ ἰσια καὶ ἰσιῶν οὐδέτερον ἀποστρέφονται τῆν εἰ δίφθογγον.* Alexio vero haud perinde senserit, quod ex verbis *τοῦτο δὲ* ante nomen intellegitur.

Hactenus lustravimus Alexionis studia etymologica. Qui quamquam parum etymologiae disciplinam promovisse putandus est, tamen non alienum videbatur hoc uno exemplo gravissimo denuo monstrare, qua ratione grammatici ante Herodianum, quorum vestigia glossographos posteriorum temporum et Graecorum lexicographos pressisse inter omnes constat, talia agitare consuevissent.

10) Cf. verba Etym. M. p. 719, 1.

11) Cf. Cyrill. lex Cram. Anecd. Paris. IV, p. 183, 16. *θειλόπεδον· ἔνθα ἀποτίθενται αἱ σταφυλαὶ ξηρανθῆσόμεναι, ὡς Ἀλεξίων . .* (fortasse non nulla desunt).

b) de Alexionis studiis prosodiacis.

Jam imaginem quandam Alexionis doctrinae ad prosodiam spectantis adumbraturi gravissimas eius observationes, quae per Homeri Iliadis scholl. traduntur, breviter hoc capite recenseamus. Alexionem vero quaecumque ad prosodiam veteres referebant¹⁾, tractasse infra clarius elucebit, accentum scilicet (etiam ad anastrophe et inclinationis regulas ut Ptolemaeus Ascalonita alii propius accessit) spiritum, quaestiones de coniungendis disiungendisve vocabulis atque orthographiam. Atque etiam quae nonnullis locis de Aristarchi lectionibus et verborum interpretatione sententiae servatae sunt, sine ulla dubitatione ad hunc de prosodia librum revocaverim. Itaque ex hac parte materia secundum normas certiores accuratius disposita hanc Alexionis reliquiarum tractationem spectari velim, quam ad artis grammaticae notitiam nihil afferre ac novitate sententiarum prorsus vacare equidem haud ignoro: collegisse explicasse examinasse satis habui.

Accedamus igitur ad universam rationem, quam Alexio in prosodiae studiis sequebatur, et singula eius praecepta, quoad in rem est, tractanda. Quo facilius de eis, quae ipse docuit, iudicetur, rationem, quae inter eum aliosque Homeri interpretes, Aristarchum potissimum, Ptolemaeum Ascalonitam, Herodianum alios intercedat, per indices diligentius exponere atque illustrare non abs re videbitur. Primo igitur ad praecepta, quae proprie dicuntur 'prosodiaca' i. e. accentuum vertamur, de qua re hanc tabulam assequimur, quam postea cum studio collustrabimus:

---

1) Cram. Anecd. Oxon. IV, p. 308, 17: *εἶδη δὲ προσοδίας τρία, τόνοι, χρόνοι, πνεύματα.*

	Herod. Pr. II.	Alexio	Aristarchus	Nicias	Hera- cleo	Ptolemaeus Ascal.	Herod- dians	οί πλείους et οί άλλοι
1.	B 368 ^a)	ἡ	—	—	—	ἡ	—	—
2.	B 523	πηγῆς ἐπὶ Κηφισοῖο	id.	—	—	πηγῆς ἐπὶ Κηφισοῖο id. Pam- philus	id.	—
3.	Z 357	οἷσιν ἐπί	—	—	id.	οἷσιν ἐπι	?	—
4.	K 134	οἴλη	id.	οὐλή	—	id.	id.	—
5.	A 454	ἐρούοσι	ἐρούοισι	—	—	—	ἐρούοισι	—
6.	A 503	γεῶν	id.	—	—	id.	—	νεῶν
7.	M 26	ἀλίπλοα	—	—	—	—	id.	id.
8.	N 391	νείχεσι	—	—	—	νείχεσι	—	—
9.	O 320	κατένωπα	κατενωπα	—	—	—	id.	id.
10.	O 444	ιοδόκον id. Attalus	—	—	—	—	id.	ιοδόκον
11.	schol. Gen. II. Φ 331	Κυλλοποδῖον id. Hermapias	Κυλλοπό- δῖον	—	—	—	Κυλλο- πόδιον	—

Ac primum in propriis verborum accentibus Alexio saepissime cum Aristarcho et Ascalonita in scholiis uno tenore vocatur, quibuscum eum mox pariter facientem, mox acriter pugnantem videmus; rarissime alii grammatici in censum veniunt; quae scholia iterum conferamus: K 134 (fr. 39) Aristarchum secutus Alexio scripsit *παροξυτόνως οὐλή ὡς κοίρη* Nicia adversante, qui vocem *ὄξυνει ὁμοίως τῇ 'οὐλήν μὲν πρῶτον τῆριδε φράσαι ὀφθαλμοῖσιν'* (Od. ω 331). Sed permultum interesse inter cicatricem³⁾ et delicatam teneramque lanuginem⁴⁾ Niciam quidem prae-

2) Sectam Alexionis fuisse ne eo quidem demonstratur, quod non nusquam ut hic B 363, deinde Herod. Pros. II. Z 319, I 6, A 799 οἱ περὶ Ἀλεξίωνα laudantur, cf. Lehrs, quaest. epp. p. 28 not. Etiam ex discipulis eius nemo inclaruit.

3) οὐλή cf. Od. τ 391, 393, 464.

4) οὐλή λάγνη cf. Od. ζ 231 et II. II 224, de quo schol. refert: *καὶ τὸ ἀρσενικὸν αὐτοῦ ἐβαρύνετο 'οὐλων τε ταπῆτων'.*

terisse videtur. Prosodiam tralaticiam deinde Alexio defendit in voce *ἀλίπλοα* *M* 26 fr. 51) cum aliis tum Herodiano probante *κατὰ γὰρ αὐτῶν τῶν ἐρειπίων ἡ λέξις κεῖται, οὐχὶ τὰ ἐν τῇ ἀλλὴ πλείοντα σημαίνεται.* Ac pariter in *ἰοδόκον* *O* 444 (fr. 59) noster cum Attalo accentum vulgarem, nempe acutum in paenultima servavit *ἐπεὶ αὐτῇ ἡ φαρέτρα δέχεται καὶ ἔστιν ἐνεργητικόν*, quod Herodianus — multa sunt, de quibus quomodo Aristarchus iudicaverit, non notatur — *πιθανώτερον* censet quam aliorum opinionem, qui accentum retrahebant *προπαροξενίως* legentes *ἰοδόκον*, quam prosodiam recentiores meritissimo respuerunt. Denique Aristarchi propugnatorem se praestat *A* 503 (fr. 46), quo in versu *οἱ πλείονες ἀνέγνωσαν νέων ὡς ξένων, ἵνα τῆς οἱ νέοι εὐθείας γενικὴ ὑπάρχοι*, contra illi (sc. Aristarchus atque Alexio) cum Ascalonita vocem circumflexu notabant *νεῶν, ἵνα ἀπὸ τοῦ ἑῶν νέες ὠκείαι* (Od. η 36) ἢ, *ἐπεὶ, φησί, νοῦν οὐκ ἔχει τὸ βαρυνόμενον, τὸ μέντοι περισπώμενον, τοιαύτης ὑπαρχούσης τῆς διανοίας, τὰς πρὸ τῶν νεῶν τάξεις.* Verumtamen lectionem *νέων* recc. antepone re solent, quamquam hoc mire dictum esse pro *κοίρων Ἀχαιῶν* permulti concedunt.

Quibus peractis scholia expediemus, in quibus Alexionem ab Aristarchi vel Ptolemaei doctrina recedentem offendimus: ab Aristarcho dissensit Herod. scholl. *A* 11. *A* 454, *O* 320, Gen. II. *Φ* 331, ab Ascalonita praeter Herod. scholl. II. *B* 523 et *Z* 357, de quibus infra dicendum erit, scholl. II. *B* 368 et *N* 391. Ac primum quidem schol. II. *A* 454 controversia disceptatur Aristarchum inter atque Alexionem, utrum *ἐρίοσι* praesentis forma pro futuro sit accipienda an scribendum *ἐρνοῦσι*, quod noster tuebatur, qua de causa ab Herodiano compellatur (cf. fr. 45). Sed hunc

quoque summopere errasse *ἐρύουσι* pro praesente futuri loco explicantem hodie omnes v. dd. uno ore consentiunt; optime *ἐρύουσι* pro futuro accipiunt ad similes futuri formas ut *ἐξανύω ἐξαφίω τανύω delegantes*.⁵⁾ Itaque non est, cur Alexioni assentiamur. Ad quod genus studiorum eiusdem grammatici Aristarcho adversantis etiam pertinent qualia traduntur Herod. schol. II. O 320 (fr. 58) *κατενωπα* · Ἀρίσταρχος ὡς κατὰ δῶμα, ἀπ' εὐθείας τῆς ὄψ, ἥτις αἰτιακὴν ἔχει τὴν ὄπα· ὁ δὲ Ἀλεξίων καὶ οἱ πλείους ὡς κατέναντα κτέ, in quo diiudicantibus non succurrit Herodianus, criticus rei prosodiacae sagacissimus, quem in hac re hic illic titubasse eodem schol. edocemur. Aristarchus vero κατ' ἐνώπα (non κατενώπα) legisse nonnulli v. dd. (in his Lobeckius)⁶⁾ probabiliter coniecerunt, quae scriptura Spitznero praeunte a plerisque edd. recepta mihi quidem ratione Duentzeri aliorumque nostratium veri similior videtur, qui cum Alexione legunt κατέρωπα. Porro in offendimus, quod iste schol. Gen. II. Φ 331 (fr. 63) Hermapia auctore *Κυλλοποδίον* properispomenon voluit, quo arbitrio non acquiescamus Aristarcho adstipulati, cuius iudicium ab hac Alexionis prosodia valde abhorret, ut ex Herod. schol. A ad. h. v. scitur: τὸ κυλλοπόδιον Ἀρίσταρχος προπαροξύνει, ᾧ καὶ ἐπέσθημεν ὡς περ ἤδη προείπομεν ἐπὶ τοῦ ὀλβιόδαιμον (II. Γ 182) γέγονε, eoque magis ad hanc viam Aristarchi delati sumus, quod Herodianus hac ratione probata Alexionis mendaciis saepius repugnat ut in excerptis libri *ιε'* de orthogr. L. I, p. 419, 17: Αἱ ἀπὸ τῶν εἰς ὠν εὐθειῶν ἀπλῶν κληρικαὶ ἐπὶ τῆς αἰτῆς συλλαβῆς ταῖς εὐθείαις τὸν τόνον φυλάττουσι, πέπων

5) Buttmann, *Ausf. Sprachl.* I, p. 393. Krueger, *Sprachl.* § 29, 2 adn. 4.

6) *Paral. gramm. Gr.* I. p. 169.

πέπον, δαίμων δαῖμον . . . . εἰ μέντοι σύνθετοι εἶεν, ἀναβιβάζουσι, τὸν τόνον τουτίστι προπαροξύνονται εὐδαίμων, κίλλοπόδιον, Αὐτόμεδον, Ἀγάμεμον, ὀλβιόδαιμον.

In particularum ἦ et ἦ accentu inter veteres grammaticos magnam dissensionem invaluisse Lehrsiius praeclare monuit eorumque rationes egregie ac dilucide exposuit;⁷⁾ et deinde monuerunt alii.⁸⁾ Huc respicit schol. ABL II. B 368 (fr. 27), ubi Ptolemaeus et Alexio inter sese discrepant, utrum vs. II. B 367 sq.:

ἴγνώσεται δ', ἦ καὶ θεσπεσίῃ πόλιν οὐκ ἀλαπάξει ἦ ἀνδρῶν κακότητι καὶ ἀφραδίῃ πολέμοιο' particulae ἦ versus posterioris gravom imponere an circumflexo insignire praeoptandum sit; sed ipse audias schol. A ad h. l.: *Πτολεμαῖος περισπᾷ τὸν ἦ διαπορητικὸν ἐκδεχόμενος. εἰσὶ δὲ οὐ ἕξνουσιν, ὥσπερ καὶ οἱ περὶ τὸν Ἀλεξίωνα, ἐκδεχόμενοι παραδιαζευκτικὸν τὸν ἦ.* Ptolemaeus igitur ex Lehrsii interpretatione l. c. p. 57 duplicem interrogationem h. l. subesse voluerat: intelleges, utrum divinitus etiam urbem non delaturus sis ἄν (tantummodo) militum ignavia. Alii quidam sic: intelleges, an urbem non delaturus sis — vel divinitus etiam vel militum ignavia. Hinc igitur quaestio exoritur, Ptolemaeo an Alexioni in hac re maiorem fidem tribuamus; nec longa profecto eget deliberatione. Ptolemaeum enim verum vidisse disertis testimoniis Herodiani, Apollonii, Nicanoris aliorum demonstratur, qui in eo omnes conspirant, 'in eiusmodi enuntiationibus secundum ἦ non esse disiunctivam particulam *διαζευκτικὴν*, aut, nec subdisiunctivam *παραδιαζευκτικὴν*, vel, sed interrogativam, vel ut hic etiam cum veteribus loquar, dubitativam *δια-*

7) quaestt. epp. diss. II § 5, p. 50 sq.

8) Merkel, praef. ad min. edit. Apollon. Rhod. p. 5; Amisius ad Od. α 175.

πορητικὴν vel *ἀπορηματικὴν* vel *ἔρωτηματικὴν* vel *διστακτικὴν*, Latinorum a n',⁹⁾ quod Lehrsius l. c. p. 53 pluribus exemplis ex grammaticis collectis nitidissime ostendit. Ac recte vir omnium doctissimus solita perspicuitate ex testimonio Herodiano perspexit Alexionem ipsum, si particulam pro dubitativa habuisset, scripturum fuisse $\eta^{\bar{\iota}}$,¹⁰⁾ quae lectio est hodie vulgata.

Jam licebit ad ea progredi, quae de aequalium (Ptolemaei scilicet et Alexionis) varietate sententiarum Herod. schol. II. N 391 leguntur, ubi de pronuntiandis *νεήεσι* vel *νεηέσι* agitur (fr. 54). Ptolemaeus h. l. non prorsus sibi adversantem habet Herodianum, qui ipse canona, quem schol. continet, agnovit,¹¹⁾ sed cum secundum paradysin barytonon sit *νεήης* Alexioni magis obtemperandum esse censet, quae ratio etiam recentioribus visa est conspicua.

Ad anastrophen praepositionum quod attinet, Alexionis doctrina duobus praeceptis a Ptolemaei regula abhorret, de qua re quomodo veteres in univ-ersum se gesserint, non opus sunt verba permulta. Ubi praepositio vocabulo, ad quod pertinet, nomini vel pronomini vel verbo postponitur, omnium grammaticorum antiquitatis regula est accentum retrahi; retinet tamen accentum praepositio, si inter eam at-

9) Haec sunt Lehrsii verba l. c. p. 51.

10) Inspicias quaeso schol. h. l. BL: *Πτολεμαῖος περιεπιτὴν τὸν ἦ, ἔν ἦ τῆ ἰδίᾳ. οἱ δὲ περὶ Ἀλεξίωνα ὡς διαπορητικὸν ἢ διαζευκτικὸν ἐκδεχόμενοι ὀξύνουσιν, ἔν ἦ ἀντὶ τοῦ ἄλλου ἦ, unde apparet, quo modo hi antiquos grammaticos, quos ante oculos habuerunt, male interpretati sint quamque fidem mereantur.*

11) Docuit ea, quae non sunt a neutris in $\sigma\acute{\epsilon}$, sed a femininis in η (*νεήης* sc. de voce *ἀκή*) oxytona esse praeter *νεήης* et *ταναήης*, quae per synecdromen se applicuere ad *εὐμήης* cf. Lehrs, quaestt. epp. p. 152.

que vocabulum, quod inde pendet, una vocula vel plures intercedant.¹²⁾

Sed haec in transcurso vel praefationis loco diximus; res enim multo fit intricatior, ubi praepositio substantivum inter et adiectivum vel inter duo substantiva sedem habet, in quo paululum commoramur, quod Alexionis de hac re doctrina plane singularis ac solivaga observatur ac nonnulli viri docti Herod. scholii Il. B 523 (fr. 28) contextu obscuro et intellectu haud facili in errorem inducti esse videntur.

Quodsi de ratione quaeritur, quam veteres observasse constat, si praepositio inter substantivum et adiectivum posita erat, Lehrsius¹³⁾ triplicem sententiam grammaticorum, qui iudicio ac consensu omnium habentur nobilissimi, luculenter scholiis¹⁴⁾ elicuit: 'Aristarchus praepositionis accentum retrahebat praecedente substantivo, praecedente adiectivo Ptolemaeus, sive hoc sive illud esset Apollonius, quocum sensit Herodianus filius, ut cum Ptolemaeo Nicias et aliquammulti. Aristarchus sine dubio putabat ex natura rei substantivum antecedere debere adiectivo, ut v. c. propria constructio sit *ὑπὸ δουρὶ ἐμῷ*; cum contra *ὑπ' ἐμῷ δουρί*, quod Aristarcho hyperbaton esset,¹⁵⁾ Ptolemaeo rationi conveniens videretur. Nam diligenter veteres grammatici quaesivere, quid in colloca-tione verborum rationi consentaneum esset, quid usum demum loquendi vel poetarum libertate induc-

---

12) De qua re similibusque quaestionibus semper videndus est Lehrsius, ubi diligentissime de anastrophe egit, quaest. epp. p. 79 sq.

13) l. c. 81 infr.

14) Ad hanc rem potissimum in censum veniunt scholl. A Il. B 162, 839, 877, Γ 240, Κ 18, Ψ 718, schol. Od. ζ 89.

15) Cf. scholl. A Il. A 11, Φ 317.

tum.' Hactenus Lehrsius. Aristarchus igitur, ubi naturae ordinem mutatum et hoc sive illud vocabulum 'per hyperbaton' translatum vidit, praepositionem praepostere positam et accentum retrahendum censuit. Contra vero Ptolemaeus,¹⁶⁾ qui ut Apollonius et Herodianus genuinam et propriam verborum collocationem hanc existimabat, ut adiectivum substantivo, appellativum nomini proprio antecederet: ἐνὶ κωδιανείῳ μάχῃ, ἀπὸ ποταμοῦ Σελλήεντος, una cum Herodiano scripsit ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος (Il. B 839), φίλης ἄπο πατρίδος αἴης (Il. B 162), atque iterum in hac re consentiente Nicia πρὸς τὰ προσηγορικώτερα ποιούμενος τὰς συντάξεις (cf. Herod. schol. Il. B 839) L. II, p. 38, 15, ubi nomen proprium praecedit sequente appellativo vel sustantivum sequente adiectivo, anastrophe respuit: scripsit igitur Ξάνθῳ ἐπὶ δινήεντι (Il. E 479), μέχῃ ἐνὶ κωδιανείῳ (Il. Z 124), Νέστορ' ἐπὶ πρῶτον (Il. K 18) τρίποδος περὶ ποιητοῖο (Il. Ψ 718), Ξάνθου ἀπὸ δινήεντος (Il. B 877). Sed revolvimur ad Aristarchum, qui τοῖς κυριωτέροις συνέτασσε τὰς προθέσεις διὸ ἀναστρέφων ἀνεγίνωσκε 'Ξάνθου ἄπο δινήεντος', φυλάσσων δὲ τὸν τόνον ἐπὶ τοῦ 'ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος' (haec insunt Herod. schol. Il. B 839 l. c. p. 38, 18); itaque cum inter nomen proprium et appellativum praepositio intercedit, proprio praecedente accentum retrahebat, praecedente appellativo retinebat. Sed fortasse me longius exspatiatum esse arbitraberis, tametsi non plura me dixisse statim videris, cum ad Alexionem revertamur: Leguntur enim Herod. schol. Il. B 523 (fr. 28) s. lemmate πηγῆς ἐπι: Πτολεμαῖος ἀναστρέφει καὶ Πάμφιλος. Ἀλεξίων συντάσσει τῇ γενικῇ τὸν πρόθεσιν καὶ οἷα ἀνα-

16) Baege, de Ptolem. Ascal. p. 38 sq.

στρέφει. Ἀρίσταρχος δὲ τοῖς κριωτέροις συνέταττε τὰς προθέσεις. Quis non primo obtutu videt collato scholl. Il. B 839 Aristarchum h. l. accentum retinuisse et legisse πηγῆς ἐπὶ Κηφισοῦ, ut l. c. ποταμοῦ ἀπὸ Ἑλλήεντος? Et me recte iudicasse Lehrsii egregia disputatione¹⁷⁾ comprobatur, qui alia via progressus et ipse ad eundem exitum pervenit: 'Verum enimvero Herodianum, qui accentum praepositionis inter substantivum et adiectivum positae utique retrahebat,¹⁸⁾ hanc regulam neglexisse in praepositione genitivum inter et substantivum posita complura testimonia sunt scholl. Il. M 462, O 382, Y 53, 497', unde suo iure Lehrsius collegit, cum ne ii quidem, qui post adiectivum accentum retraxerunt, idem fecerint post genitivum, hoc multo minus etiam de Aristarcho verisimile esse neque aliter intelligi posse, quod sit apud Herodianum l. c. B 523 Ἀρίσταρχος τοῖς κριωτέροις συνέτασσε τὰς προθέσεις. Ac subtiliter vir doctus pergit: 'Nam in eiusmodi constructione id quod regit genitivum, ni fallor, κριωτέρον erit quam genitivus suspensus.' Itaque in re ipsa Alexio cum Aristarcho prorsus congruit,¹⁹⁾ quamquam diversis rationibus ad-

17) l. c. p. 86.

18) V. supra p. 67.

19) Itaque valde erravit A. Blau, de Aristarchi discipulis diss. Jen. 1883 p. 31, cum diceret 'Aristarchum cum Ascalonita censuisse praepositionem ad substantivum inclinare, ut praecedente subantativo retrahi, praecedente genetivo servari accentum poposcerit; scripserit igitur, Ptolemaeus cum Aristarcho πηγῆς ἐπὶ Κηφισοῦ Il. B 523. Nihil respondeo nisi Aristarchum scripsisse l. c. πηγῆς ἐπὶ Κηφισοῦ, quod omnibus, qui attente mea argumenta perlustraverint, probatum iri spero. Atque immerito idem Blavius l. c. eiusd. p. adn. t La Rochium castigat, qui in edit. adnot. crit. ad h. l. subscripsit: ἐπὶ Ptolemaeus et Pamphilus: ἐπὶ Alexio cum Aristarcho, quod veritati haudquaquam repugnat.

iuti statuerint pronuntiandum esse *πηγῆς ἐπὶ Κηφισοῦ*; Alexio enim cum genetivo *Κηφισοῦ* praepositionem *ἐπὶ* coniunxit, Aristarchus (haud dubie rectius) cum dativo *πηγῆς*, ut omnino sibi legem proposuerat *τοῖς κριωτέροις συντάσσειν τὰς προθέσεις*.²⁰⁾ Alexio autem forte Tyrannionis auctoritate nixus²¹⁾ naturalem ordinem verborum putabat ut Lehrsii exemplo utamur, ὑπὸ βοῶν ποσί et ideo scripsit *Π. Υ 497 βοῶν ὑπο ποσί*, et *Π. Ο 382 νηὸς ὑπερ τοίχων*; namque huic nostro grammatico Herodianus obloqui videtur, cum dicat *Prosod. Π. 497 (L. II, p. 115, 17) βοῶν ὑπὸ πίοσ' ἐριμίκων: οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν ἔχει γὰρ σύνταξιν πρὸς τὴν ἐπιφερομένην δοτικὴν τὴν ποσίν, ὁμοίως τῷ ὡς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσὶ κινίσσαλος ἔρυντ' ἀελλῆς'* (*Π. Γ 13*) et *Prosod. Π. Ο 382 (L. II, p. 95, 33): νηὸς ὑπερ τοίχων καταβήσεται: οὐκ ἀναγκαῖόν ἐστιν ἀναστρέφειν τὴν πρόθεσιν, ἀλλὰ συντάσσειν τῇ τοίχων γενική*. Itaque Alexio cum *ἐπὶ Κηφισοῦ πηγῆς* componeret ac genetivus h. l. post praepositionem locum teneret, accentum servare coactus est. Ac simili quidem deliberatione ductus etiam Ptolemaei ratio facile cognoscitur, qui quod appellativum in naturali ac propria verborum collocatione nomini proprio antecedere sibi videbatur, coniunxit *πηγῆς ἐπὶ Κηφισοῦ* et tum sua regula usus accentum retrahebat ut *Π. Β 839 ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος*.

20) Cf. Herod. *Prosod. Π. Γ 240 (L. II, p. 41, 8)*. — Hic fortasse quispiam dixerit genetivum nostro loco *Π. Β 523* nomen proprium esse et huc spectasse Herodianum, cum talia de Aristarcho traderet; sed hoc nihil interesse neque eo tetendisse Herodianum arbitror; quid enim interesse possit in hac causa inter *πηγῆς ἐπὶ Κηφισοῦ* et inter *πηγῆς ἐπὶ ποταμοῦ*, equidem cum Lehrsio l. c. p. 86 non video.

21) *Schol. Π. Μ 462 (L. II, p. 83, 31)* contra eum Herodianus dimicat.

Multo clarius, immo simplicissime res se habet Herod. schol. II. Z. 357 (fr. 32), quod alterum Alexionis et Ptolemaei dissensum de anastrophe exhibet: docemur enim h. l. Ptolemaeum ἐπι cum dativo οἷς coniungi voluisse, quo factum est, ut anastrophe patrocinaretur. Sed alii rem aliter gerebant, ut Heraclio optime meo quidem iudicio tmesin defendit (ἐπι Ζεὺς Θῆκε i. e. Ζεὺς ἐπέθηκεν), cuius exempla apud Homerum sescenta inveniuntur, quare accentum suo loco ut recte positum servavit. Verum haud ita arridet ac fortasse nemini probatur Alexionis doctrina, quae nuntiat praepositionem esse superfluum et ideo accentum retinendum, id quod etsi Herodiano ipsi non displicuisse videtur, mihi quidem non placet, et si accipias, equidem iam Ptolemaei rationem praetulerim, quamvis, ut cum Herodiano loquar, οὐχ ὀρῶ τινα λόγον ἀναγκαστικόν.

Hiscē Alexionis testimoniis adnectere placebit reliquias de coniungendis disiungendisve vocibus, quippe quae cum studiis prosodiacis quodammodo cohaereant tantoque numero in scholiis reperiantur, ut omnia posteriore loco ad amussim percensere haud iniquum videtur. Ac more solito, priusquam singula proferamus, imaginem speciminum huiusmodi praemittere lubet:

	Herod. Pros. II.	Alexio	Aristar- chus	Tyrannio	Hera- clio	Ptolem. Ascal.	Herodianus	οἱ πλεῖστος vel οἱ ἄλλοι
1.	Z 149 (schol.L)	ἤμην — ἡδ'	—	—	—	—	id. praef.	ἡ μὲν — ἡ δ'
2.	Z 319	ἔχ' ἐνδεκά- πτην	—	—	id.	nihil praef	id.	ἔχεν δε- κάπτην
3.	Z' 465	πρίν γέ τι id. Dionys. Sidon.	—	—	id.	πρίν γ' ἔτι	id.	—

	Herod. Pros. II.	Alexio	Aristar- chus.	Tyrannio	Hera- clio	Ptolem. Ascal.	Herodianus	οἱ πλείους vel οἱ ἄλλοι
4.	H 177	θεοῖσι δὲ	—	—	id.	θεοῖσι ἰδέ	nihil praef.	—
5.	I 147	ἐπὶ μείλια id Apollo- dorus	ἐπιμείλια	—	—	—	—	id.
6.	I 426	ἐμεῦ ἄπο- μηνύσαντος	—	—	—	id.	id.	ἐμεῦ ἄπο μηνύσαντος
7.	I 449	περιχώ- σατο	—	—	—	—	id. cum pa- radosi praef.	περί χώσατο
8.	K 242	κελεύετ' ἐμ'	κελεύετε μ'	—	—	κελεύετε μ'	κελεύετε μ' cf. Prosod. II. I 680 (L. II. p. 68. 25)	—
9.	A 395	περὶ πλείεις	—	περίπλείεις	—	id.	—	—
10.	A 409	τόνδε	—	τόν δὲ	—	—	τόν δὲ	—
11.	A 635	ὑπὸ πυθ- μένας	id.	—	—	—	—	ὑπο- πυθμένες
12.	A 632	πάλιν ἄγγελος	id.	—	—	id.	—	πάλιν- ἄγγελος
13.	A 754	δι' ἀσπιδέος vel διὰ σπιδέος	δι' ἀσπι- δέος	—	—	δι' ἀσπι- δέος	διὰ σπιδέος cum Zeno- doto et Ameria	—
14.	O 10	κῆρ ἀπι- γύσσων	id.	—	—	id.	id.	κῆρα πινύσσων
15.	P 174	με φῆς	—	—	—	μ' ἔφη	id.	—

Tabula praefixa docemur Herodianum cum Alexione consentire saepissime itemque saepissime dissentire Ascalonitam; Aristarchum deinde et Tyrannionem bis aliter iudicasse, Heracleonem et Aristarchum ter idem probasse inde lucescit. Quod ut pluribus stabiliatur, ab Aristarcho incipiamus, omnium Homeri criticorum principe et signifero, cuius sectatorem acerrimum se

praestat Alexio schol. II. A 635 (fr. 47), ubi eum secutus scripsit ὑπὸ πνθμένες. Alii autem coniunctim legere maluerunt ὑποπνθμένες, ut apud Athen. XI, p. 492 A haec scriptura defensatur contra Dionysium Thracem, qui et ipse rectius κατὰ διαίρεσιν ἀναγνώ- ναι traditur; haud dissimile est schol. II. A 652 (fr. 48); nam cum Aristarcho et Ptolemaeo etiam Alexio legit pro duobus h. l. πάλιν ἄγγελος, οὕτως δὲ ἔχει καὶ τῆς ἀναγνώσεως. πρὸς γὰρ τὸ ῥῆμα ἢ σύνταξις ἐγένετο, πάλιν εἶμ' ἄγγελος,²²⁾ cum alii οὐκ εὔ, ut ait scholiasta, ἰφ' ἐν legerent παλινἄγγελος. Neque silentio praeter- eamus schol. O 10 (fr. 56), quo loco non deerant, qui perperam distinguerent κῆρα πινύσσων, sed ab Hero- diano refutabantur.

Nec vero immerito Aristarchus, Ptolemaeus, Alexio, Heracleo, alii, tantam operam dederunt singulis in con- textu distinguendis vocabulis, quae res, cum antiqui 'scriptura continua' uterentur, ad sensum poetae recte percipiendum erat gravissima. A qua parte quamquam Alexio saepius cum Aristarcho fecit, tamen non nun- quam aliam rationem iniit atque 'in verba magistri iurare' aspernabatur, quod quanti sit aestimandum, is facile intellet, qui ridiculam illam ac superstitiosam verecundiam meminerit, qua plerumque apud posteros 'ὁ ἀνήρ' fruebatur.²³⁾ Huius igitur auctoritatem repu- diavit scholl. II. I 147 et K 242. Atque ingenue fa-

---

22) De significatione Homerica vocis πάλιν, quod nun- quam 'rursus' significat, sed 'retro' v. inprimis Lohrs, Ar.³ p. 91 sq; deinde cf. Lobeck, Elem. I, p. 591 sq.; Lentz, praef. ad Herod. p. XLIX.

23) Etiam alii grammatici eiusdem aetatis, in his Ptole- maeus Ascalonita, Aristarchi placita saepius oppugnare non verebantur, cf. Baege l. c. p. 25 sq.

teor II. I 147 (fr. 36) Alexionem cum Apollonio quodam rectius *κατὰ διάλωσιν* legisse *ἐγὼ δ' ἐπὶ μείλια δώσω*, (quod recc. sine ullo discrimine laudant) quam Aristarchum, qui *κατὰ σύνθετον* scripsit *ἐπιμείλια*, quod Herodianum postea sprevisse manifestum est, qui pergit: *καὶ ἔστι τὸ ἐξῆς ἐπιδώσω μείλια*. Sed nodos in scirpo Alexionem quaesivisse in schol. II. K 242 (fr. 40) quis est, cui non pateat: h. l. immerito Aristarchi auctoritatem reiecit ac potius maiori cedere, debuit; nam *κελεύει ἐμ' αὐτόν*, quod proposuit, Aristarchi et Ptolemaei lectio *κελεύετε μ' αὐτόν* repressit obruitque,²⁴) quia, si illius rationem sequaris, versus caesura deformatur vitiosissima.

Fortius quidem quam Aristarchi doctrinam Ptolemaei Alexionem impugnasse tabula, quae praecedit, exempla perhibet gravissima: sunt schol. II. Z 465, H 177, K 242, P 174. De schol. II. K 242 et Alexionis perversa opinione iam supra actum est; II. Z 465 (fr. 33) Homeri libri mss. longe plurimi iustissime Dionysii Sidonii, Heracleonis, Alexionis verborum distinctionem amplectuntur *πρίν γέ τι*, quam Heynio et Doederlinio praeceuntibus etiam recc. fere omnes recipiunt praeter Duentzerum, qui legi mavult *πρίν γέ τε; πρίν γ' ἔτι* vero, quod antea non nulli cum Ptolemaeo legebant, Herodiani ipsius improbationem subisse plane scholiographus testatur. Sed de ea re hac tenus; insequenti schol. II. H 177 (fr. 34) Ptolemaeus *διαστέλλει ἰδὲ χειρας ἀνέσχον, ὡς ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ὄροιτο* (II. E 3) Alexio autem *τὴν κατειθισμένην παραλαμβάνει*

---

24) De pronominum personalium prosodia eorumque enclisi et coniunctione cum pronomine epitagmatico *αὐτός*, quid veteres (atque inter eos etiam Herodianum) senserint v. Lehrs, quaestt. epp. p. 112 sq.

‘λαοὶ δ’ ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον’, cui opioni indulgent οἱ περὶ Ἡρακλέωνα. Atqui non prorsus improbat Alexio τὴν ἑτέραν (sc. Ptolemai rationem). Quidnam h. l. iudicandum praeferendumve sit, equidem animi pendeo, fortasse Ascalonitae scriptura, cui maxime suffragatur Nican. schol. *A B* II. Γ 318 (p. 172 Friedl.): ‘ἐὰν εἰς τὸ ἠρήσαντο στίξωμεν, φησὶν ὁ Νικάνωρ, ὡς ἑτέροις ἔσονται θεοῖς ἀνατεινάντες τὰς χεῖρας· διὸ στίξει εἰς τὸ θεοῖς καὶ τὸ ἰδὲ ἀντὶ τοῦ καὶ λαμβάνει’; sed utrumque per sese admitti posse etiam recentiores inconstantia ipsa dilucide comprobatur. Porro differunt aequales schol. II. *P* 174 (fr. 60), utrum distinguendum sit μ’ ἔφρησ an με φήσ; Ascalonita enim scripsit *δισυλλάβως ἐπὶ ἀορίστου χρόνου*, Alexio vero *μονοσυλλάβως ἐπὶ ἐνεστῶτος χρόνου* cum *ι* adscripto. Cuius partibus Herodianus favet: ‘τοῦτο δὲ, inquit, ἀπαιτεῖ καὶ ἡ διάνοια· καὶ γὰρ δὲ συγκατατίθεμαι· διὸ ἐν τῇ συντάξει ἐγκλιτέον ὀξύνεται γὰρ ἐπὶ ἐνεστῶτος χρόνου’. Atque etiam omnes Homeri interpretes recentiores Alexionis causam sequi coepisse laetamur.

Jamiam ad tertiam quaestionem eiusdem generis partem pervenimus testimonia nondum tractata continentem: scholl. II. *Z* 149, 319, *I* 426, 449, *A* 395, 409, 754, quae Alexionem aliorum gramaticorum adversarium patefaciunt. Ac primum nomine tantummodo Tyrannio appellatur bis scholl. II. *A* 395 (fr. 43) et 409 (fr. 44): priore loco Alexio cum Ascalonita κατὰ παράθεσιν legit περὶ πλέες, λέγων λείπειν τὴν αἰτόν, ἵνα ἢ περὶ αἰτόν (sc. corpus mortui) πλέες, Tyrannio autem περίπλεες συνδέτως ἀνέγνω, τὴν ρι συλλαβὴν ὀξύνων. Nec vero difficile est h. l. arbitrium: Ptolemaei et Alexionis περὶ πλέες est lectio hodie vulgata. Sed altero schol. II *A* 409 noster copulativim legit τόνδε (paroxytonon), ut responderet pronomini

τοῦτον,²⁵) Tyrannio contra de eadem causa τὸν δέ (duobus verbis), ἵνα ἡ τοῦτον δέ, κατὰ ἀναφορὰν ὁμοίως. Doctum est ad litem dirimendam Herod. scholion, ubi ille Tyrannionis scripturam verbis οἰδὲν γὰρ ἐναντιῶται tuetur. Quae cum ita sint, nobis quoque nihil obstat, quo minus h. l. τὸν δέ bifariam dispartiat. — Deinde quae Alexionis huiusmodi studiorum etiam nunc restant, plena sunt concertationum contra alios carminum Homericorum interpretes, quorum nomina tacentur. Atque Il. Z 149 (fr. 29) codd. memoriam ὡς ἀνδρῶν γενεῇ ἴ μὲν φύει, ἴ δ' ἀπολίγει soloecismum Alexio putabat, quo offensus aliter discipulis:

ὡς ἀνδρῶν γενεῇ ἡμὲν φύει ἢ δ' ἀπολίγει'

quod singularem numerum γενεῇ particulatim consecari posse in ἡ μὲν — ἴ δέ praecise negabat.²⁶) Verumtamen talia interdum reperiri in aprico est, quod veterem Homeri criticum non latebet, qui Alexionis interroganti τῶς ἐνικὸν ὄν τὸ γενεῇ ἐπιμεριζοῦσθαι responso refragatur: κακῶς δέ· δύναιται γὰρ καὶ ἐξ ἐνικοῦ ἐπιμερισμὸς γενέσθαι. Deinde Il. Z 319 (fr. 31) aliquot grammatici distinxerunt:

ἔρχος δ' ἔχεν δεκάπηχυν' (sc. Hector),

alii scilicet οἱ περὶ Ἡρακλέωνα καὶ Ἀλεξίωνα τὴν τοῦ ἔνδεκα διαστολὴν potiorem habebant:

25) Quae divulgat schol. Townl. h. v. (Dind.-Maass. V p. 403, 11): δύο μέρη λόγου τὸ τὸν δέ, ὡς φησὶν Ἀλεξίων καὶ librarii errorem esse non pluribus moneatur oportet; omisit haud dubie οὐχ ἐν post τὸν δέ, cf. Herod. schol. cod. A ad. h. v.

26) Hoc testimonium debetur scholiastae cod. Lipsiensis (L). In cod. A eadem traduntur Alexione omisso: ἡμὲν — δ] ἀντι τοῦ καὶ. δύναιται δὲ καὶ ἄρθρα εἶναι· βέλτιον δὲ τὸν σύνηρσμον παραλαβεῖν, unde Herodianum Prosod. Il. h. l. (L. II, p. 54, 21) Alexionis sectatorem fuisse liquido apparet.

ἔγχος δ' ἔχ' ἐνδεκάπηχῳ,²⁷⁾

quoniam τὰ ναύμαχα τὰ ἐκ δύο συμβληθέντα καὶ κολληθέντα (hastae sc. usui pugnarum navalium accomodatae) Il. O 678 nominantur *δυνακαιοκισίπηχῳ* (cf. schol. h. v.). Qua causa si discesseris, eo quoque alteram lectionem refutari arbitramur, quod poeta, si hastam decem cubitorum finxisset, sine dubio scripturus fuerit omissa littera ν paragogica, quod h. l. superfluum videretur: .

ἔγχος δ' ἔχε δεκάπηχῳ,

quod, cum metrum renuat, Alexionis rationi atque Heracleonis postponatur. Tum minoris ponderis sunt scholl. Il. I 426 et 449, quae fusius explicare super sedemus: Il. I 426 (fr. 37) scripsit Alexio (idem Ptolemaeus atque Herodianus) ἐμεῖ ἀπομηνίσαντος per analogiam vs. Il. B 772, alii perperam ἐμεῦ ἔπομηνίσαντος, dein Il. I 449 (fr. 38) secundum paradysin Herodiano probante legendum censuit *παλλακίδος περιχώσατο καλλικόμοιο*, ut composito maior iracundiae gradus significaretur, alii vix rectius *παλλακίδος περί χώσατο*, ut procedat *περὶ παλλακίδος*.

Plane propria ac singulari ratione est schol. Il. A 754 (fr. 49), ubi Alexionem, quod permirum videtur, — sicuti schol. Il. H 177 (v. supra p. 74 sq.) nescientem invenimus, utrum scribendum sit *δι' ἀσπιδέος* an *διὰ σπιδέος*. Alii vero grammatici, qui Homeri poematis explicandis operam dederunt et inter eos principes artis grammaticae sive hoc sive illud receperunt, velut Aristarchus, Crates, Ptolemaeus Ascalonita *δι' ἀσπιδέος*, Zenodotos, Amerias, Herodianus alii *διὰ σπιδέος*; Alexio autem incertus, quid ageret, utrumque probavit et *ἀσπιδέος* et *σπι-*

27) Ptolemaeus h. l. nihil praesoptasse fertur; legimus in eod. schol: ὁ μὲν οὖν Ἀσκαλωνίτης οὐδεμίαν προκρίνει.'

δέος, qua via eum hodie viri in cognitione rerum indaganda sagaciores nequaquam secuntur; longe pluri potius Spitznero assentiuntur, qui rem difficillimam utrobique rimatus²⁸⁾ σπιδέος vere dici putat, cuius iudicio ex ratione linguistica nova argumentorum subsidia adiunxit Clemmius,²⁹⁾ qui probabili ratione arbitratur vocem derivandam esse ut σπι-θ-αμή de stirpe σπα; ut σπιδέος significet, quod iam antiqui volebant, μακρός i. e. extensus.

Sed nolumus in his longius morari, ne supra modum excedere videamur: Sequantur igitur nonnullae Alexionis observationes, quae ad aspirationem spectant, scholl. Il. Z 239, I 6, M 205; in his vetustiorum temporum viros doctissimos haec proclamasse cognoscitur:

	Herod. Prosod. Il. A	Alexio	Aristarchus	Nicias	Pamphilus	Ptolem. Ascal.	Herodianus	οἱ ἄλλοι
1.	Z 239	ἔτας	vacill. inter ἔτας et ἔτας	—	—	ἔτας	έτας	—
2.	I 6	ἄμνδης	id	ἄμνδης	ἄμνδης	id.	—	—
3.	M 205	ιδνωθείς	—	—	—	—	—	id.

De spiritu vocis ἔτης inter veteres consensum non fuisse schol. Il. Z 239 (fr. 30) ab Herodiano edocemur; neque mirum, quia Ἀρίσταρχος οὐδὲν ἄντικρις περὶ τοῦ πνεύματος ἀπεφώνητο. Atque Herodianus ipse Ascalonita auctore lenem commendavit, quem hodie etiam edd. et lexicographi tuentur; Alexio unus de omni grammaticorum grege vocabulum

28) In edit. Iliad. excurs. XXI.

29) Curtii studia VIII, p. 116.

aspero notavit ὡς ἀπὸ τοῦ ἑταιῖρος συγκοπέν. Neque aliter Ptolemaeus³⁰⁾ sensisse pro certo putandus est, si schol. ineunte legitur: εἰ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἑταιῖρων φησί (sc. Ascalonita), πάλιν ψιλωτέον, ἐπεὶ συγκοπὴ ἐγένετο ὡς ἀπὸ τοῦ ἥλατο ὦλτο. Quae argutiae hominum imperitorum respondent istis hariolationibus perversae etymologiae rationis, cuius exempla supra p. 52 sq. enumeravimus plurima. Neque immerito suspicari licet Alexionem studiis etymologicis adductum esse, us ἔτης cum ἑταιῖρος cohaerere crederet. Attamen ad tantam audaciam aliorum progredi dubitavit, qui pluralem ἔται facilius derivari posse putarent, cum ἑταιῖροι simpliciter syllabam postremam abiciat cf. schol. B ll. I 464 (Dind. III, p. 404, 8) ἔται] ἑταιῖροι, πολῖται κατὰ ἀποκοπήν.³¹⁾

Alexio igitur quamquam hanc rem in peiorem partem rapuit, tamen recte in hac salebrosa regione spirituum egisse putandus est in iis, quae scripta videmus in scholl. ll. I 6 et M 205: nam cum Aristarcho et Ptolomaeo etiam οἱ περὶ Ἀλεξίωνα praetulerunt ἄμνδῖς I 6 (fr. 35), Nicias et Pamphilus cum aspero ἄμνδῖς, cum ad ἄμα vocabulum revocarent. Sed in errore hi grammatici versabantur: sane nemo ἄμνδῖς de ἄμα longius formatum esse negabit, tamen saepius asperum in lenem immutari illis sciendum erat, quod exempla docent compluria ἡμέρα ἴμαρ, ἡδονή ἴδος, alia. Praeterea vero forma certissima dialecti Aeolicae vestigia prae se fert, itaque est καὶ ὁ τόπος Ἀιολικὸς καὶ τὸ πνεῦμα; ψίλωσιν etiam cum maiore

30) Baeye l. c. p. 47 sq.

31) De vera vocabuli etymologia, quod primitus digamma in fronte habuit, cf. Boeckh C. J. G. I, p. 26 nr. 11; L. Lange, de ephetarum Atheniensium nomine p. 11 sq; Curtius, Griech. Etym.⁵ p. 686.

grammaticorum parte Alexio recepit Il. *M* 205 (fr. 52) in voce *ιδνωθείς*. Huiusque Alexionis studia de aspiratione perduxisse satis habeo. Nonnulla deinde supersunt fragmina, quae in se capiunt miscellanea quaedam grammatica ac quasi per saturam collata; sicuti ad orthographiam spectant scholl. Il. *A* 799 et *O* 309, ad sensum verborumque interpretationem scholl. Il. *A* 383 et *Σ* 77, ad paradosin schol. Il. *A* 385, ad Aristarchi scriptiones scholl. Il. *N* 191 et *Ξ* 249; denique Alexio ipse coniecturam promulgat schol. Gen. Il. *Φ* 282. Concessa igitur varia rerum multitudine nunc omnia uno ordine composita (neque enim unius cuiusque generis tam multa reperiuntur, ut singula seorsim disponere consultius fuerit) paucissimis in calce sermonis perscrutemur:

	Schol. Il. <i>A</i>	Alexio	Zenodotus	Aristar- chus	Parme- niscus	Ptolem. Ascal.	Herodianus	οἱ ἄλλοι
1.	<i>A</i> 383	οἱ τε σὲ	—	—	—	—	—	οἱ τε σε
2.	<i>A</i> 385	κέρα dat sing. id. paradosis.	—	id.	—	—	—	κέρα vel κέρ' nom. plur. neutr. gen.
3.	<i>A</i> 799	ἴσκοντες	id.	εἴσκοντες	—	—	id.	—
4.	<i>N</i> 191	testatur Aristarch. scrips. χρός, Ty- rannionem χρός	χρός	χρός (διη- ρημένως ἀντι τοῦ χρός)	—	—	χρός genet. praef.	—
5.	<i>Ξ</i> 249	ἄλλο τεῆ	ἄλλο τεῆ ... ἐφετμηῆ. id. Ptole- maeus ὁ ἐπιθέτης	id.	ἄλλοτε ῆ . . . ἐφετμηῆ	—	id.	—

	Schol. II. A	Alexio	Zenodotus	Aristar- chus	Parme- niscus	Ptolem. Ascal.	Herodianus	οἱ ἄλλοι
6.	U 309	ἀμφι- δάσειαν accipit σύνθετον	—	—	—	id.	aliter ac- cipit παρα- σύνθετον	—
7.	Σ 77	ἀεκήλια = ἀκούσια	—	ἀεκήλια = οὐχ ἤσυχα sive παρα- χώδη	—	ἀεκήλια = οὐχ ἤσυχα	—	—
8.	Gen. Φ 282	ἐρχθέντα	—	—	—	ἐρχθέντα	ἐρχθέντα	ἐίρχθέντ' ed. Mass., εἰλθέντ' Crates.

Quo eventu hoc campo Alexio rem gesserit, nunc deinceps ostendamus. Brevi defungimur scholl. II. A 383 et 799: ineunte vs. II. A 383 (fr. 41) pronomen σε (sc. Diomedem, quem Alexander maledictis increpat) pronuntiando insignire et ideo scribi voluit οἶ τε σέ, quod Herodianus respuit: οὐκ, ait, ἀναγκαῖον ἀντιδιαστέλλειν . . . δύναται γὰρ καὶ ἀπόλυτος εἶναι; legunt igitur omnes οἶ τέ σε. Sed altero versu eiusdem carminis A 799 (fr. 50) Alexionem feliciter Aristarchi rationem εἴσκοντες pro ἴσκοντες scribendi Herodiano adiuvante impugnasse libere assentior. Idem vero in re critica factitanda ac lectionibus eligendis Aristarchi se praestitit propugnatores scholl. II. A 385 N 191, Ξ 249; me hercle nulli critico meliori se adinngere potuit. Quantam molestiam atque incommoditatem versus, de quibus protinus agetur, grammaticis effecerint, scholiorum farragine certiores facti sumus. Ac primum quidem locum inquirendi sibi poscit vs. II A 385 (fr. 42) ex oratione invectiva Diomedis ad Paridem:

‘τοξότα, λωβητήρ, κέραι ἀγλαέ, παρθενοπίπα’,

in quo dativi formam *κέραι* sive *κέρρα*, quae tum ad arcum Alexandri spectaret, nempe paradosin, longe plurimi receperunt, in his cum Aristarcho (cf. Ariston. schol. h. v. p. 195 Friedl.) etiam Alexio; alii a consilio poetae haud dubie in deterius deflexerunt *κέρρα* sive *κέρ'* (sine *ι*) accusat. neutr. plur. interpretando *τρίχωσιν* καὶ *ἐμπλοκῆς εἶδος*, id quod ab Homeri ratione dicendi alienum esse optime Herodianus autumat: *τσοῦτον δὲ ἔχω νῦν παραφυλάξαι ἐπὶ τοῦ ἰοητοῦ, ὡς ὅτι σπάνιον ἐστὶν ἐπὶ ἀνθρωπίνης φήσεως παρὰ τῆ ποιητῆ τὸ κέρρας ἐπὶ τριχὸς τίσσεσθαι. κόμην δὲ λέγει καὶ τρίχας καὶ πλοκάμους καὶ ἐθείρας.*, Deinde si. millima pugna critica exarserat vs. II. N 191 sq. (fr. 53):

*Ἄϊας δ' ὀρηθέντος ὀρέξατο δουρὶ φαεινῷ
Ἐκτορος· ἄλλ' οὐ πη χρώς εἶσατο . . .*

de forma *χρώς* (vs. 191) sc. nominativo, qui inter antiquos interpretes accerrimum tutorem habuit Zenodotum; alii autem hac via tritissima egressi inter *χρώς* nominativum ac *χρόος* genetivum, qui aptius in sermonis circuitum illis quadrare videbatur, animi pendebant. Nunc autem res multo fit nobis impeditior, quod ne veteres quidem, quidnam Aristarchus tuitus sit, conspirant ac firmissime asseverant: Alexio enim — se ipse colloquiis grammaticorum immiscere noluit — genetivi formam *χρόος*, Tyrannio, quocum Didymus convenit,³²) nominativum *χρώς* Aristarchum legisse contendunt. Herodianus vero, quamquam illud praetulit, utramque lectionem tolerari posse existumat, etiamsi difficultates non ignorat: *ἐὰν μὲν χρώς ὡς πόλος κατ' εὐθείαν πτώσιν ἀναγνώμεν, ἔσται*

32) Cf. Didym. fr. coll. M. Schmidt p. 148: *ὄντως αἱ Ἀριστάρχου χρώος, ὡς λόγος· βούλεται δὲ διερῆσθαι τὴν εὐθείαν.*

τὸ λεγόμενον, ἀλλ' οὐδαμῶς ὁ χρώς ἐγάνη. ἐὰν δὲ χροός ὡς σοφός κατὰ γενικὴν πτώσιν, ἔσται, ἀλλ' οὐδαμῶς τοῦ χρωτός διτλθεῖ τὸ γὰρ εἶσομαι καὶ τὸ φινῆναι σημαίνει καὶ τὸ διελθεῖν. Nos quidem Duentzerum l. c. p. 90 sequamur, qui 'nominativi formam χροός nihili censet, cum χρώς non e χροός contractum, sed nominativus thematis χρωτ sit, neque casus χροός, χροῖ, χροά talem nominativum admittunt.' Neque genetivum ponere licet, qui h. l. significaret διὰ χροός,³³⁾ cum prae-positio deesse non possit. Quae cum ita sint, cum rec. editoribus Aristarchi scripturam, quae Alexionis cura ab oblivione vindicata Herodiano probatur, rei-ciendam atque Zenodoteam (sc. χρώς nomin.) unice veram esse cum Duentzero persuasum habeo. — Moleste etiam hodie critici adeunt tertium vs. II. Ξ 249 (fr. 55):

Ἔδη γὰρ με καὶ ἄλλο τεῖ ἐπίνυσεν ἐφεθυμή,
ubi ἄλλο τεῖ validissima Aristarchi auctoritate confirmatum multiplicato sonu ab Alexione, tunc etiam ab Herodiano redditur; alii et ipsi ante Aristarchum manu correctrici adhibita ad emendandum confugerunt, ut Zenodotus ac Ptolemaeus ὁ ἐπιθέτης utilissime coniecerunt dativum ἄλλο τεῖ . . . ἐφ' ἐθυμή, Parmeniscus autem ἐπίρρημα accepit τὸ ἔλλοτε, καὶ δασίνει τὸ η, καὶ περισπᾶ ἐπὶ δοτικῆς πτώσεως, ἵνα ὑπάρχη ὁ Ζεὺς τεῖ ἢ με ἐσωφρόνισεν ἐντολή. Sed esto; non meum est, ne prolixi videamur, opinionationum coriam, quae nostris temporibus prolata est,³⁴⁾ plurimis ventilare: nobis

33) Cf. schol. Townl. ad h. l. (Dind. Maass VI, p. 15, 23).

34) Cf. K. Brugmann, ein Problem der hom. Textkr. und der vgl. Sprachwiss. 1876, p. 64; legit h. l. καὶ ἄλλοθ' ἐῖ ἐπίνυσε ἐφεθυμή, quod pluribus refellit Ed. Kammer, Bursian. annal. V (1877), p. 115 sq.

abunde demonstrasse sufficiat Alexionem etiam h. l. Aristarchi comitem esse.

Non modo summas laudes assequi, sed etiam plurimum periclitari possunt critici, qui non solum aliorum rationes comprobare seu oppugnare, sed etiam sententiarum varietate abundantes cognita novare seu coniecturas eudere sibi constituunt. De Alexione talia vix feruntur: semel de coniectura, quam machinatus est, audimus schol. Gen. II. Φ 282 (fr. 62): *Ἀλεξίων ὁ χωλός φησι δεῖ γράφειν 'ἐρθέντα' χωρὶς τοῦ χ. οὐ γὰρ παρὰ τὸ εἰρχθῆναι, ἔλλα παρὰ τὸ ἔρσαι, ὃ ἐστὶ πνίξαι.* Sed hoc levidense vereor ne nemini probetur; neque enim simplex *ἔρσαι* apud Homerum occurrit, sed usque quaque *ἀποέρσαι* compositum iisque locis, qui ipsi Alexioni suppetunt II. Φ 283 (in vs. sequente, quo fortasse ille ad coniecturam perductus est) deinde II. Φ 28, Σ 348. Ceterum censeo vulgata*m* *ἐρχθέντ'* esse tenendam.

Superest, ut ad extrema Alexionis rudera disputatio transeat. Qua in re versanti primum mihi nihili visum est, quod monuit schol. II. Σ 77 (fr. 61) *ἀεκήλια* idem esse atque *ἀκούσια*, *ἃ οὐκ ἄν τις ἐκὼν πάθοι.* Etsi non nullis iam antea hoc probabile videbatur,³⁵⁾ tamen Aristarchi hodie et Ptolemaei interpretatio valet ac semper valebit, quae apud Herodianum exstat: *ὁ Ἀσκαλωνίτης ἀεκήλια, οἷον οὐχ ἴσχυα οὐδὲ εἰρηνικά, ἐπι ἐκκλος ὁ ἥσυχος, ὥστε στέρησιν αἰτὶν ἐκδέχεσθαι. οὕτως δὲ καὶ Ἀρίσταρχος, οἷον ταραχάδη.* — Postremo toto genere veterum grammaticorum quisquilliae reputantur schol. II. Θ 309 (fr. 57), quocum conferas Herod. Prosod. cath. libr. *ια'* L. I, p. 249, 6 (fr. 25); utroque loco Alexio et Ascalonita *ἀμφιδάσεια* et

35) Cf. Herod. schol. a. h. v.: *καὶ ἔχονται τοῦ δηλουμένου* (sc. Alexio eiusque sectatores).

ἵπποδάσεια vocabula putabant σύνθετα i. e. composita ex ἀμφί sive ἵππος et δασεῖα, cui rationi Herodianus obstitit, qui παρασύνθετα i. e. aut decomposita aut ex compositis derivata esse volebat: ἀμφιδάσειαν] τρίτη ἀπὸ τέλους ἢ ὀξεῖα ὁμοίως τῷ χαλκοβάρεια. ὅτι δὲ οὐχ, ὡς οἶεται ὁ Ἀσκαλωνίτης καὶ Ἀλεξίων, σύνθετόν ἐστιν ἀλλὰ παρασύνθετον, εἴρηται ἡμῖν ἐν τῷ περὶ τοῦ ἱριγένεια. Quibusnam causis permotus Herodianus tale statuerit, cum disputatio de voce ἱριγένεια perierit, prorsus ignoratur, attamen nonnulla divinare licet, quia certas vocabulorum notas, quae veteres παρασύνθετα putabant, duas potissimum valuisse scimus: primum accentum non retractum, sed eundem servatum, quem simplex habebat³⁶); deinde alterum iudicium veteres inde sibi deprehendisse videbantur, quod feminini formam propriam vocula haberet³⁷); hoc argumento ex Baegii³⁸) sententia Herodianus fortasse ἀμφιδάσεια et ἵπποδάσεια putavit parasynthesa, contra Alexio et Ptolemaeus alteram Apollonii Dyscoli rationem secuti, syntheta. Sed haec longius persequi supersedeo, cum Herodiani opinionis argumenta, ut supra dictum est, obscura sint vel potius incognita.

36) Apollon. de construct. p. 324. 20: αἱ τάσεις τῶν τε ἀπλῶν καὶ τῶν δοκούντων συνθέτων εἶναι τὸν αὐτὸν ἐπέχουσι τόνον, ἐπεὶ τὰ ἀπλᾶ καὶ παρασύνθετα μιᾶς ἔχεται ἀναλογίας . . . σύνθετον γοῦν φαμεν τὸ ἐξ ὀξύτονου εἰς βαρεῖαν τάσιν μετεληλυθός, ἐπὶ τῶν εἰς ὅς πάνσοφος, νεάοιδος (cf. Lob. Parall. p. 495), παρασύνθετον δὲ τὸ μὴ ἀναβιβάσαν τὸν τόνον; inde διαμετροπτός et ἐκλεκτός (cf. Herod. schol. II. Γ 344, L. II, p. 41, 24; Etym. M. p. 269, 3; Cram. Anecd. Oxon. I, p. 113, 18) parasynthesa sunt, syntheton autem ἐπίλεκτος ex ἐπί et λεκτός compositum v. Etym. M. pagg. 474, 18; 643, 7.

37) Etym. M. p. 794, 20: φιλοστοργότερος ἀπὸ τοῦ φιλόστοργος· οὐ γὰρ ἐστὶ σύνθετον, ἀλλὰ παρασύνθετον· εἰ γὰρ ἦν σύνθετον, ἀφείλεν εἶναι κοινόν τῷ γένει ὡς τὸ φιλότειμος cf. Etym. M. p. 11, 16; Schol. Townl. II, II 428 (Dind.-Maass VI, p. 191, 1).

38) l. c. p. 55.

Alexio ut totiens in scholl. Iliadis memoratur, ita semel tantum factum est, ut in Odysseae commentariis nomen compareat sive iniquitate temporum, quae Odysseae studiis parum fautrix plura ad posteritatem venire noluit sive — quod mihi quidem veri similis videtur — omnem studiorum diligentiam iste in Iliade posuit atque Odysseae prosodiam neglexit. Nam quod eo auctore schol. Od. δ 12 (fr. 3) traditur servae, ex qua Menelaus Megapenthen genuit, nomen fuisse *Τειρίς*, equidem memor Probi schol. Verg. Georg III, 6 (fr. 2) ad librum 'Onomacritos' (fort. *ὀνομαστικόν* v. supra p. 50) rettulerim, in quo fabulas, si occasio tulerit, ac mythologiam ille breviter strinxisse videtur. Sed ad solidiora revertamur. Masculinum *δοῦλος* quia Homeri verborum supellectili deest, Aristarchus, ut videtur, vs. Il. Γ 409, ubi feminini formam *δούλην* invenies, expunxit, cum nostro loco Od. δ 12, ubi eadem forma feminini generis occurrit, *δούλης* pro nomine proprio intellexit.³⁹⁾ Nonnulli vero contrariam sententiam tuiti ancillae alii aliud nomen indiderunt aut *Πιερίς* aut *Τηρίς*,⁴⁰⁾ vel quod idem scholiographus refert, Zeuxippi cuiusdam filiam *Τηρίς* nominabant aut *Γέτις*, ut scriptor carminum 'Νόστοι'.

Jam ad finem properamus. Neminem ex mea disputatione non intellexisse spero Alexionem grammaticum, cuius studia HomERICA, ut aequum est, quam accuratissime absolvimus vere dignum esse, qui ex

39) Cf. Aristonici schol. ad. h. v. p. 41 Carnuth: 'τινὲς δὲ τὸ δούλης κύριον φασὶ διὰ τὸ μηδέποτε οὕτω λέγειν τὸν ποιητὴν τὴν θεράπαινα· διὸ καὶ τὸ 'εἰς ὅκε σ' ἢ ἄλοχον ποιήσεται ἢ ὄγε δούλην (Il. Γ 409) ἀθετοῦσιν'.

40) Cf. Apollod. biblioth. III, 11, 1: 'Μενέλαος μὲν οὖν ἐξ Ἑλένης Ἐρμιόνην ἐγέννησε καὶ κατὰ τινὰς Νικόστρατον, ἐκ δούλης δὲ Πιερίδος, γένος Αἰτωλίδος ἢ καθάπερ Ἀκούσιλαός φησι, Τηρίδος Μεγαπένθη.

situ et tenebris suscitetur quadamque in luce collocetur. Ac si nonnullis longius exspatiati sumus quam forma et indoles argumenti forte requirunt, cum Lehrsio cogitandum est: 'non licet breves esse, si quid in utramque partem disputabile est, nisi vanam insumere velis ac nemini vel ad eandem quaestionem vel ad alias profuturam'⁴¹). Ipsi vero sin ad ea, quae comode de hisce reliquiis exposita sunt, respicimus quaerimusque, quae maxime sint Alexionis in hac spinosa artis grammaticae regione merita, iterum monendum est, quod in ipso orationis fronte diximus, lectiones, quarum auctor in scholiis fertur, ut Tyrannionis, Ptolemaei Ascalonitae, aliorum longe maximam partem ipsum Homeri contextum non tangere: continentur accentu, aspiratione, interpunctione, vocabulis coniungendis disiungendisve iisque quae omnia pro illorum temporum studiis in grammaticorum iudicio collocata erant. Quibus in rebus etsi interdum se praebebat perabsurdum nec semper felicissimum, tamen ea de causa omnem laudem illis notulis denegare est iniquum, quandoquidem nihil peccaverit nisi quod vel doctissimus illius aetatis grammaticus. Quae cum ita sint, Alexionem, hominem mediocris ingenii, in numero eorum grammaticorum referam, qui propriam haberent viam, qua de re grammatica iudicarent neque uni alterive scholae adiuncti magistri verba, ut Aristarchi aliorumque interpretum priorum temporum, perpetuo repeterent; quapropter illi, licet plura deformaverit, ut multis solacio sit Goethii nostratis dictum:

'Denn Homeride zu sein, auch nur als letzter ist schön'.

Fuit certe Alexio non ultimus.

---

41) *Analecta gramm.* c. I. De Asclepiade Myrlearo p. 30.

Indices

a) index locorum:

- Ammon. *περι ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων vocab. γέρον* (p. 35 Valcken.) pagg. 4, 45, 48.
- Prob. in Verg. Georg. III, 6 (p. 55 Keil) pagg. 5, 50.
- Cyrill. lex. Cram. Anecd. Paris. IV, p. 179, 30 pagg. 8, 53.
(Etym. Gud. p. 78, 26).
- Cyrill. lex. Cram. Anecd. Paris. IV, p. 180, 15 pagg. 8, 55.
(Etym. Gud. p. 108, 49).
- Cyrill. lex. Cram. Anecd. Paris. IV, p. 180, 17 pagg. 12, 45, 47, 57.
- "   "   "   "   "   IV, p. 181, 28   "   13, 54.
- "   "   "   "   "   IV, p. 186, 28   "   13, 52, 55.
- "   "   "   "   "   IV, p. 188, 32   "   13, 55.
- "   "   "   "   "   IV, p. 189, 13   "   11, 52.
(Bekk. Anecd. Gr. III, p. 1415).
- Cyrill. lex. Cram. Anecd. Paris. IV, p. 191, 11 pagg. 14.
- "   "   "   "   "   IV, p. 191, 26 pagg. 9, 52.
(Etym. Orion. p. 189, 37).
- Cyrill. lex. Cram. Anecd. Paris. IV, p. 193, 13 pagg. 15, 49.
- "   "   "   "   "   IV, p. 193, 15   "   15, 59.
- "   "   "   "   "   IV, p. 193, 17   "   16, 57.
- "   "   "   "   "   IV, p. 193, 21   "   16, 52.
- "   "   "   "   "   IV, p. 193, 26   "   17, 49, 52.
- Etym. Magn. p. 534, 1 . . . . . pagg. 10, 53.
- "   Orion. p. 191, 6 . . . . . "   10, 45, 47, 55.
- "   Angel. § 29 . . . . . "   17, 60.
- "   "   § 131 . . . . . "   18, 60.
- Cod. Tischend. Lips. II, fol. 19^r pagg. 18, 59.
- "   "   "   II, fol. 22^v.   "   19, 59.

Herod. Prosod. cath. L. I, p. 198, 5	pagg. 20, 49, 55.
„ „ „ L. I, p. 249, 6	„ 20, 84 sq.
„ Orthogr. L. II, p. 436, 14	„ 21, 49, 56.
„ Prosod. II. B. 368 (Schol. <i>BL</i> , Dind III, p. 122, 31) pagg. 21, 62, 65.	
Herod. Prosod. II. B. 523	pagg. 22, 62, 67 sq.
Schol. <i>L</i> II. Z 149 (Dind. III, p. 286, 24) pagg. 22, 71, 76.	
Herod. Prosod. II. Z 239 (Eustath. p. 641, 54) pagg. 22, 78.	
„ „ „ Z 319	„ 24, 71, 76.
„ „ „ Z 357	„ 24, 62, 71.
„ „ „ Z 465	„ 25, 71, 74.
„ „ „ H 177	„ 25, 72, 74, 77.
„ „ „ I 6	„ 26, 78 sq.
„ „ „ I 147	„ 27, 72, 74.
„ „ „ I 426	„ 27, 72, 77.
„ „ „ I 449	„ 27, 72, 77.
„ „ „ K 134	„ 28, 62.
„ „ „ K 242	„ 29, 72, 74.
„ „ „ A 383	„ 29, 80 sq.
„ „ „ A 385	„ 29, 80 sq.
„ „ „ A 395	„ 30, 72, 75.
„ „ „ A 409	„ 31, 72, 75.
„ „ „ A 454	„ 32, 62 sq.
„ „ „ A 503	„ 32, 62 sq.
„ „ „ A 635	„ 33, 72 sq.
„ „ „ A 652	„ 33, 72 sq.
„ „ „ A 754	„ 34, 72, 77.
„ „ „ A 799	„ 35, 80 sq.
„ „ „ M 26	„ 36, 62 sq.
„ „ „ M 205	„ 36, 78, 80.
„ „ „ N 191	„ 37, 80, 82.
„ „ „ N 391	„ 38, 62, 66.
„ „ „ E 249	„ 38, 80, 83.
„ „ „ O 10	„ 39, 72, 73.
„ „ „ O 309	„ 40, 81, 84.
„ „ „ O 320	„ 40, 62, 64.
„ „ „ O 444	„ 41, 62 sq.
„ „ „ P 174	„ 41, 72, 75.
„ „ „ Σ 77	„ 42, 81, 84.
Schol. Gen. II. Φ 282	pagg. 42, 45, 48, 81, 84.
„ „ „ Φ 331	„ 43, 62, 64.
„ „ „ δ 12	„ 6, 86.

b) index glossarum:

ἀλέτης	pagg. 21, 56,	Ποσειδῶν	pagg. 13, 55.
Ἀργειφόντης	„ 8, 53.	προὔνεικος	„ 11, 52.
Ἀρτεμίσιος	„ 17, 60,	πρώην	„ 19, 59.
βινεῖν	„ 8, 55.	σπείρα	p. 14.
βιονίτης	„ 12, 57.	τάραχος	pagg. 9, 52.
εἰλικονής	„ 13, 54.	Φεῖα	p. 15.
ἔριθος	„ 10, 54 sq.	φειδίλος.	pagg. 15, 59.
ἔτης	„ 23, 78.	φθεισῆνωρ	„ 18, 59.
θειλόπεδον	„ 18, 60.	Φθία	„ 16, 57.
Κάβειροι	„ 20, 55.	φιλήτης.	„ 16, 52.
κουρίξ	„ 10, 53.	χοῆσις	„ 17, 52.
μάγειρος	„ 13, 52, 55.		

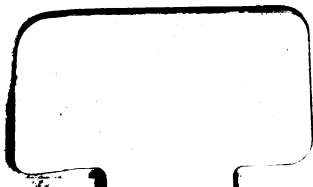

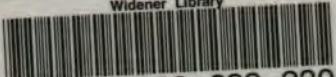
APR 13 1917

5717387

OCT 6 7 10 H

Widener Library

3 2044 098 639 230

